

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

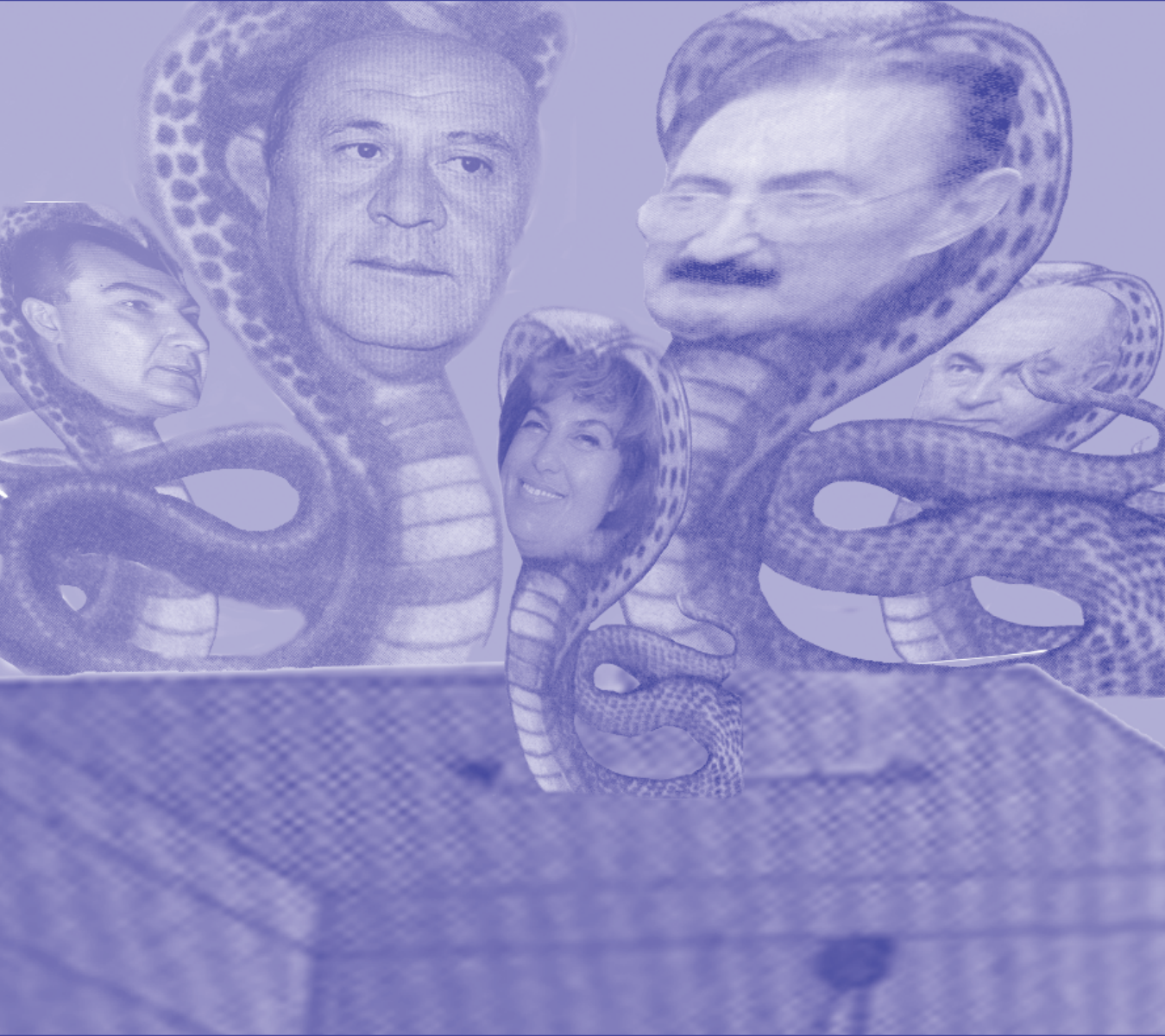
www.iscikoylu.org

126345 Sayı: 2002-18 36 * Yıl:2 * 30 Ağustos-12 Eylül 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Oy verme hesap sor

Emekçi halkın hergeçen gün daha da yoksullaştığı, en insani taleplerin zorbalıkla bastırıldığı bir ülkede yaşıyoruz.

Bu gerçeklik iktidara hangi burjuva parti gelirse gelsin aynıdır. Yaklaşan seçimler egemenler açısından kaybettikleri güveni tazeleme ve parlamentoya meşruluk kazandırma arayışıdır.

PARLAMENTO

FAŞİZMİN MASKESİDİR

Emperyalizme bağımlı, feodal zorbalıkla iç içe geçmiş faşist bir diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkemizde mevcut düzen partilerinin durumu, kendilerini dahi endişeye düşürecek kadar kötüdür. Emekçi halkın büyük bir çoğunluğunun mevcut siyasi partilere, parlamentoya güveni oldukça yıpranmış ve her geçen gün daha da yıpranmaktadır. Artık birçok insan asıl devlet işlerinin farklı mekanlarda belirlendiğini ve parlamentonun aslında işlevsiz bir görüntüden ibaret olduğunu anlamış durumdadır.

FAŞİZMİN SEÇİM

MAKYAJI OYUNUNU BOZ!

İşte tam da bu gerçekler bugün egemenleri 3 Kasım olarak belirledikleri seçim tarihi öncesi kara kara düşündürmektedir. Birçok siyasi partinin barajı aşamama tedirginliğinden kaynaklı adeta tek başına seçime girmeye korkar hale geldiği ülkemizde egemenlerin hararetle yürüttüğü ittifak çalışmaları da bundan kaynaklıdır.

İTTİFAK KORKULARININ ÜRÜNÜDÜR

Peki nedir bu ittifaklarla hedefledikleri? Hedefledikleri partilerden umudunu kesmiş, sandık başına gitmeyi düşünmeyen kesimleri tekrar düzene yedekleyerek parlamentoya meşruluk kazandırmaktır. Bugüne kadar yaptıkları ile halkın gözünden düşen burjuva siyasetçilerin en büyük amacı bu meşruluğu sağlayabilmektir.

BOYKOT HESAP

SORMAKTIR

Böyle bir durumda artık "denemekten" vazgeçmeli, tepkimizi her seçimde bir partiye oy vermekle değil seçimleri boykot ederek göstermeliyiz. Boykot asla hiçbirşey yapmamak, siyasette ve ülke geleceğinde söz sahibi olmamak değildir. Aksine egemenlerin meşruluk kazandırmaya çalıştığı parlamentoyu işlevsizleştirmektir. Hortumcuların, hırsızların, soyguncuların oyunlarına alet olmayalım. Oy vermemek hesap sormaktır, hesap sorulmam.

İşçi-köylü'den

Derviş-CHP ittifakı ve seçim sürecinde son gelişmeler

Sayfa 30

Yeni eğitim-öğretim yılı binbir çileyle başlıyor

2002-2003 Eğitim-öğretim yılı başlıyor. Daha doğru bir ifade ile öğrenciler, veliler ve eğitimciler açısından yeni bir eziyet yılı daha başlıyor da diyebiliriz. Eğitim sisteminde yaşanan sorunlar ülke sorunlarından bağımsız değil. IMF politikalarıyla yeniden yapılandırılmaya çalışılan eğitim sisteminde belirleyici olan halkın ihtiyaçları değil emperyalizmin çıkarları oluyor. Şu anda ülkemizde varolan eğitim sisteminin temel sıkıntılarını devletin eğiti-

Yetersiz öğretmen atamalarından da yine bu gelir düzeyi düşük olanlar etkileniyor. Vasıfsız öğretmenler bu sınıflarda görevlendiriliyor. 80-90 kişilik sınıflarda "iyi bir eğitim-öğretim" olarak ilköğretim bitiriliyor. Derken lise hazırlıkları başlıyor. Fen liseleri, Anadolu liseleri, süper liseler, düz liseler... Eğer düşük de olsa bir sabit gelirin varsa yemez içmez çocuğunuzu dershaneye yazdırır, insanlıktan çıkarırcasına çalıştırır, o meşhur yarışa sokarsınız. (10 milyondan fazla işsiz olduğu bir ülkede kaç öğrencinin dershaneye gidebileceğini artık siz düşünün). Bir milyondan fazla öğrencinin girdiği lise sınıflarında alınacak öğrenci sayısı za-

ve çaba ile girilen üniversitelerde de sonuç çok iç açıcı değil. Yüksek har(a)çlar ödenerek girilen anfilerden beyinler yıkanarak çıkar ve iş bulmak için sonu gelmez bir bekleyişe girersiniz...

Öğrenci ve velilerin mevcut eğitim sistemindeki yeri buyken, eğitimcilerin durumları ise daha bir içler acısı. Eğitimin niteliğinin artırılmasından, eğitimdeki verimin artırılmasından bahsedilir. Ve bunun birinci öznelidir eğitimciler. Açlık sınırına varan maaşla çalışan eğitimciler ay sonunu nasıl getireceğini düşünürken, hiçbir sosyal yaşamı olmazken yetersiz atamalarla, öğretmen eksikliğiyle, 80-90 kişilik sınıflarda verilen eğitim-öğretim nasıl ve-

çok yetersiz. Yoksulluk sınırının altında hatta açlık sınırına yakın. Bu durumda eğitimcilerden nitelikli bir eğitim beklemek mümkün değil. Bizler açlıkla yüzyüze-

sul ve hemen hemen hepsi sosyal yardıma muhtaçlar. Örneğin bizim bölgemizde bulunan veliler bırakın yardım etmeyi kendilerinin sosyal yardıma ihtiyaçları var.

Turan Koca (Emine Sabit Büyükbayrak İlköğretim Okulu öğretmeni)

Eğitimde olmazsa olmaz olgulardan bir tanesi sınıf mevcutlarının düşürülmesidir. Kalabalık sınıflarda verilen eğitimin niteliği düşüyor. Paranın olduğu yerde eğitim biter. Okumak bizim en temel görevimiz. Fakat maaş olarak öğretmenlerin durumu içler acısı. Hem sosyal anlamda hem ekonomik anlamda silik bir yaşantımız var. Yoksulluk sınırı 1 milyar, açlık sınırı 380 milyon. Biz yoksulluğu bıraktık açlıkla yüzyüzeyiz. Bir öğretmen maaşı 425 milyon. Evinizde bir araç gereci yenileyemezsiniz, birşey alamazsınız. Bir arkadaşınızla bir grupla oturup bir şey içemezsiniz. Biz çay bahçesine hasretiz. Yaz geldi geçti çocuklarımızla oturup bir dondurma yiyemedik. Bunu düşünmek zorundayız. Keşke bir günlük yaşantımızı bir kameraya alsanız da "biri bizi gözetliyor" programında olduğu gibi yaşantımızı tüm çıplaklığıyla görseniz bizi daha iyi anlayacağımızı düşünüyorum.

Bu sorunların üstesinden gelmek için eğitimi ön plana çıkarmak gerekiyor. Eğitim olmazsa sağlık da olmaz. Öğretmenler kendilerini yenileyemiyor, bilgiye aç.

Toplanan katkı paylarının %90'ı eğitime gitmiyor. Çok hoyratça harcanyor. Halkın sorunlarına sahip çıkması gerek diyoruz. Halk ekonomik yönden zayıf, kültürel yönden zayıf, nasıl başkaldırsın? Eğitimcilerde

Ahmet Korkmaz

me yeterli bütçe ayırmaması, eğitimi velilerin üzerine yıkması, katkı payı, zorunlu bağış vs. paralarla eğitimin kamusal bir hizmet olmaktan çıkıp ticarileşmesi şeklinde sıralayabiliriz.

Okul kayıtları başladı. Gerek velilerde gerekse öğrencilerde yaşanan kaygılar, okula kayıt yaptırıp yaptıramama düzeyinde.

Kayıt için ziyaret edilen okulda yaşanıyor ilk şok. Veli karşısında ön kayıt için duran uzun bir listeye karşılaşıyor önce. Dosya, pul, zarf, bir top fotokopi kağıdı... ilk göze çarpanlar. Yaklaşık 25 milyonla ön kayıt işlemleri bitiyor. Bağış (zorunlu) için (taşkenar semtler için) 250-300 milyon ayırmışsanız kayıt işlemleri problemsiz geçiyor. Eğer paranız yoksa işler iyice sarpa sarıyor. Engeller bir bir sıralanıyor; "Kontenjanımız doldu", "sizin semtinizi başka okul alıyor" vb. mazeretlerle bağış vermemenin bedeli olarak okula kayıt yaptıramamaya yüzyüze bırakılıyorsunuz. Eğer bilinçli ve ısrarcı bir veli iseniz tüm engellere rağmen kayıt yapıyor ancak öğrenci artık mimli bir öğrenci olarak gereken yerlere not ediliyor. 6-7 yaşlarındaki çocuklardan öğ alırcasına ailelerin ilgi ve gelir düzeyine göre seçme sınıflar oluşturularak yoksul ailelerin çocuklarına burarlarda "eğitim-öğretim" veriliyor.

Halk ekonomik yönden zayıf, kültürel yönden zayıf, nasıl başkaldırsın? Eğitimcilerde de yeterli düzeyde örgütlenme yok. Örgütlü öğretmene suçlu olarak bakılıyor. Hak almak, hak istemek suç olabilir mi?

ten sınırlıdır. Dolayısıyla büyük ihtimalle açıkta kalmışsınızdır. Adına süper lise denilen okullar için de aynı maratona dener, yığınla paralar harcar yine açıkta kalarak, "bari üniversite şansı olsun" diyerek düz liseye yine büyük zorluklarla ve sınırlı bütçe ile kayıt yaptırarsınız. İlköğretimdeki maraton bu kez üniversiteye girmek için daha da boyutlanarak devam eder. Milli eğitimin (devlet) mezun ettiği lise öğrencilerinin üniversiteye girme şansı yok ya da çok az olduğu için dersanelere yüklenirsiniz. En ucra yerler-

rimli olabilir?

Yeni eğitim-öğretim yılı başlarken eğitimin içinde bulunduğu durum, hedeflenen eğitim ve çözüm yolları üzerine eğitimin öznelinin eğitimcilerin de görüşlerini aldık.

Ahmet Korkmaz (Eğitim-Sen 4 No'lu Şube Başkanı);

Bir kaosu andıran eğitim sistemiyle karşı karşıyayız. Başta eğitimin ticarileşmesi söz konusu. Daha veliler çocuklarını okullara yazdırırken parayla karşı karşıya kalıyor. Bağış adı altında yüz milyonlarca para toplanıyor. İlköğretimde halen ikili öğretim devam ediyor, paralı sınıflar devam ediyor. Atamalarda gecikmeler söz konusu. Birçok okul öğretmensiz başlıyor. Yükseköğretime baktığımızda her yıl açılan üniversiteler beraberinde niteliği

naraları arasında dünya barışının korunması, bölge barışının korunmasıyla karşı karşıyayız. Zaten bütçeden eğitime ayrılan pay her geçen yıl düşüyor. Böyle bir savaş durumunda bu pay daha da düşecek. Ve giderek eğitimin niteliği daha da azalacak. Kamusal bir hizmet olarak eğitimin velilerin sırtına yüklenmesi gibi yeni bir durumla karşı karşıya kalacağız. Bu anlamıyla eğitimciler olarak bu tür savaşa karşıyız.

VELİLERE ÇAĞRI

Veliler daha çok eğitim giderlerini karşılamak için üzerlerine düşen vergileri veriyorlar. Bu ülkede kaynak çok ama kaynaklar yerinde kullanılmıyor. Daha önce Turgut Özal döneminde toplanan vergiler için "bu vergiler size okul, yol, su olarak

Turan Koca

deki dersane fiyatlarının 2,5-3 milyarı bulduğu bir yerde dersane siz ve çocuğunuz için bir hayal olmaktan öteye gidemez. Köydeki tek gelir kaynağınız tarlanız varsa ve onu satar da "tek çocuğum okusun" dersiniz şanslı azınlık olarak çocuğunuzun üniversite denilen lise düzeyli okula girme şansı artar. Yoğun bir emek

Eğitimcilerin durumu Yoksulluk sınırının altında hatta açlık sınırına yakın. Bu durumda eğitimcilerden nitelikli bir eğitim beklemek mümkün değil. Bizler açlıkla yüzyüzeyiz.

getirmiyor. Giderek nitelik de düşüyor. Niteliksiz öğretim görevlilerinin olması ile birlikte bir de YÖK gibi bir Demokles'in kılıcının başta bulunması demokratik, bilimsel bir eğitimin önünde engel olarak sürüp gidiyor.

EĞİTİMCİLER AÇLIK SINIRINDA...

Eğitimciler de bir sürü sıkıntıyla başlıyorlar yeni eğitim-öğretim yılına. Başta aldıkları ücret

geri dönecek" deniyordu. Şimdi bu vergiler toplanıyor, ayrıca hem de açıktan bağış adı altında vergiler alınıyor. Veliler kesinlikle bu bağış adı altında toplanan paraları vermek zorunda değil.

Her veli çocuğunun nitelikli bir eğitim görmesini ister. Dolayısıyla okulda gördüğü eksiklikler noktasında ekmeğinden kesiyor, yemeğinden kesiyor, o parayı veriyor. Velilerin % 80'i yok-

de yeterli düzeyde örgütlenme yok. Örgütlü öğretmene suçlu olarak bakılıyor. Hak almak, hak istemek suç olabilir mi?

Sendikamızın birinci hedefi parasız eğitim. Biz katkı payına karşıyız diyoruz. Okullarda katkı payı toplamayacağız diyoruz. Ama gelin görün ki katkı payı toplamayan öğretmen yok gibidir. Ya da sendika üyeleri toplama içinde bir elin parmaklarını geçmez...

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI
6 AYLIK: 10.200.000   **1 YILLIK: 20.400.000**

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Yıllardır devam eden aldatmaca; seçim, parlamento faşizmin kaba maskesidir!

Boykot demek sandığa küsmek, hiçbir şey yapmamak değildir! Aksine, seçim sürecine boykot taktiği ile katılmaktır. Bu taktik için propaganda ve ajitasyon yapmaktır.

3 Kasım 2002 tarihinde yapılması kararlaştırılan genel seçime gidilirken meclisin gerçek yüzünü iyi görmemiz ve niteliğini iyi kavramamız gerekir. Meclis gerçekte kimlerin meclisidir? Sömürücü egemen sınıfların mı, işçilerin, emekçilerin mi? Mecliste yer alan "vekiller" işçilerin, emekçilerin sözcüleri midir? Yoksa sömürücü egemen sınıflar olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sözcüleri midir?

Bu soruların doğru ve bilimsel yanıtı için Komünist Partisi'nin önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaşın tanıklığına başvuracağız; "Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamentarizmin başından beri 'kaba ve uydurma' olmasına yol açmıştır."

"Türkiye'de yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir. Daha doğrusu o, varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan ülkemizde iktidara zayıf burjuvazi ile birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır."

"Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuva demokrasisinin yerine geçirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır; çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi, feodalizmin menfaatiyle çelişir. Bu iki nedenle, Türkiye'de burjuva demokrasisi başından beri, Kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır."

"Kitlelere ve dünya demokratik kamuoyuna karşı 'demokratik' görünebilmek,

onları aldatabilmek için Türkiye'de de hakim sınıflar başından beri 'kaba ve uydurma bir parlamentarizmle' faşist suratlarını maskeleyen, sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte Türkiye'de parla-

betmeden bugün de geçerliliğini sürdürmektedir. Bir şeyin niteliği ve özü kavranmadan, onun hakkında doğru bir bilgilenmeye sahip olunmadan ona karşı doğru mücadele edilemez.

Parlamentonun rolünü ve

lamda bile bir demokrasi yoktur. Emekçiler için özgürlük yoktur. Ülkemizde emperyalizme bağımlı, feodal zorbalıkla kol kola girmiş bir faşist diktatörlük hüküm sürmektedir. Bu yüzden Türkiye'de parlamento,

Parlamentoda sadece halkımızı aldatmak için gevezelik yapılır. MGK ile yönetilen ülkemizde parlamento esas olarak işlevsizdir ve gücü sınırlıdır. Emperyalizmin ve egemen sömürücü sınıfların dolaysız savunucusu MGK'nın bir noteri gibi çalışan parlamentonun, yasa çıkarmaktan ve bolca gevezelik yapmaktan başka bir fonksiyonu yoktur. Yetmişdokuz yıllık faşist tarihi boyunca TC parlamentosu "kaba ve uydurma" niteliğini korumuştur.

"Belirli bir süre için parlamentoda, halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine dönem dönem karar vermek; sadece meşruti parlamenter monarşilerde değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur..."

"Amerika'dan, İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb.'ne dek herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz; asıl 'devlet' işleri hep kulislerde yapılır; bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar kurmay heyetleri tarafından yürütülür. Parlamentolarda yalnızca "saf halkı" aldatmak ereğiyle gevezelikten başka birşey yapılmaz." (Lenin)

Anlaşılabileceği gibi Lenin yoldaş, parlamentonun ikinci bir rolünü belirtir. Parlamento, egemen sömürücü sınıfların hangi kesiminin hükümet olacağına karar verir. Uygulamaları ve pratik icraatlarıyla emekçi kitleler tarafından yeterince teşhir olan, yıpranan bir egemen kesimin yerine "yeni" bir kesimin hükümete gelmesinin kararını vermektir. Öteden beri devam eden burjuva gelenekte parlamentoda yapılan hep aynı sahtekarlık, aynı aldatmacadır. Bu

mentonun fonksiyonu budur; **faşizmi maskeleyen.**" İbrahim Kaypakkaya tarafından 30 yıl önce yapılan bu tespit ve değerlendirmeler özünden hiçbir şey kay-

fonksiyonunu iyi görmeli ve doğru kavramalıyız. Meclise olmayan misyonlar yükleyip sonra da hayali beklentiler içine girilmemelidir. Ülkemizde burjuva an-

faşizmin kaba ve uydurma bir maskesidir.

Devletin işleri parlamentoda gerçekleşmez. Asıl devlet işleri kulislerde ve özel görüşmelerde yapılır.

aldatmacanın adı: “Özgür ve demokratik seçim”dir...

Daha açık bir ifadeyle, bir dönem daha halkı ayaklar altına alarak insafsız bir sömürü ve zulümle kimin yöneteceği kararının verildiği parlamento seçimleri, hiçbir zaman ve hiçbir dönem emekçi halkın çıkarlarını savunanları iktidar yapmamıştır. İktidar olanlar da halkın çıkarlarını savunmamıştır.

Parlamentoda, yasama erkinde bulunarak halkın sefalet ve yoksulluk içinde yaşamasına karar verenler kimlerdir? Kimdir bu “vekiller”? Kimdir bu sözcüler? Emekçileri daha rahat aldatıp, daha kolay kandırmaları için “sanatçı” şarlatanlara yüz binlerce dolar vererek seçilen temsilciler kimlerdir?

Kimdir bu uşak ruhlu ve-killers?

Herkesin bildiği gibi dün de, bugün de meclis denilen ahırda bulunanların büyük çoğunluğu büyük toprak ağaları, şeyhler, aşiret reisleri, holding ve tekel temsilcileri, tefeci-tüccarlar, azılı halk düşmanı işkenceciler, polis şefleri, eski kelle avcılarıdır...

Mecliste bulunan partilerin temsilcilerine bakalım! 536 “vekil”in geçmişlerine ve onların kimliklerine bakalım! İnsanlık karşısında suçlu olmayanların sayısı oldukça azdır? Öyle ki meclisin resmi tam da sistemi yansıtıyor: Hırsızlar, soyguncular, hortumcular, talancı, mafya ve çete başları, eli kanlı katiller...

Türkiye’de devletin karakteri ve parlamentonun işlevi doğru belirlenmelidir. Feodal-faşist devlette ipler MGK’nın elindedir. Parlamento ve hükümet, faşizmi gizlemenin bir aracıdır. Türkiye’de yasama, yürütme ve yargıya damgasını vuran MGK’dır. Diğer kurum ve kuruluşlar esas olarak fi-gürandır.

Görme özürlü olmayan, bilincini ve vicdanını trafik kazasında kaybetmeyen herkes şunu çok rahatlıkla görmektedir ki meclis, yani parlamentoda yer alanlar iş-

çilerin, emekçilerin, halkın gerçek temsilcileri değildir.

OY VERME BOYKOT ET!

HESAP SOR!

Yapılacak seçimle emekçiler ve ezilenler lehine hiçbir şeyin değişmeyeceği açıktır. Geçmiş seçimlerden sonra nasıl ki emekçi halkın yaşamında iyiye doğru en küçük bir-

şey değişmediyse bugün de dünden farklı olmayacaktır. Seçim alanları, yalanın satıldığı, umudun çalındığı, acıların, diz boyu açlığın, sefaletin ve işsizliğin unutturulduğu bir panayır olacaktır. Katilin masum, zalimin mazlum, celladın insan, çetenin efendi, faşistin demokrat, vatan haininin vatansever gösterildiği, diktatörlüğün demokrasi gösterildiği, kandırma, aldatma panayırına dönecektir seçim alanları.

79 yıldır işçinin, köylünün; tüm emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren, zam-zulümden başka icraatı olmayan patronlara, ağalara, tefeci-tüccarlara, soyguncu ve hortumculara her türlü imkan ve olanağı sunan, onlar için yasalar çıkaran ve düzenleyen parlamento, düzen partileri ve bunların adayları bu seçim panayırında yine halkçı, demokrat, vatansever olup karşımıza çıkacaklar. Gözlerimizin içine bakarak yalanlar söyleyip, sahte sözlerle ve vaatlerle oy isteyeceklerdir.

Yıllardır egemen sınıfların sözcüleri, her seçim öncesi iş-aş-ev imkanı sağlayacaklarını söylemelerine rağmen hiçbir adım atma-

yalanına başvuracaklar. “AB’ye gireceğiz, kurtulacağız” sahtekarlığı yeni bir vaat olarak karşımıza çıkacak. “Uyum yasaları”nı kabul ederek, savaş ve yakın savaş hali dışında “idamı

yı olacaktır. Sandık başına gitme zorunluluğu duyan ama hiçbir partiye oy vermeyenlerin sayısı da küçümsemeyecek bir sayıda olacaktır. Bu görülmelidir. **Devrimci irade seçimlerde**

Unutmamalıyız ki, seçim süreci kitlelerin politikaya görece ilgi duyduğu, kendi ve ülke sorunlarını daha fazla tartıştığı, konuştuğu bir süreçtir. Seçimi, parlamentonun değil; devrimin, halk savaşının propagandasıyla karşılamalıyız.

kaldıran” burjuva partiler, Avrupa gericiliğinin desteğini de alarak alanlarda Avrupa Birliği ninnileriyle halkı uyutmaya, aldatmaya çalışacaklar. Egemen sömürücüler için yeni bir aldatma ve yalan konusu çıktı: Avrupa Birliği...

Yeni burjuva sözcüleri, medyanın göz kamaştırıcı renkli görüntüleri, “sanatçı” kılıklı şarlatanların şarkıları, verilen vaatler, umutlar... hiçbiri emekçi halkı aldatmaya yetmiyor/yetmeyecek. Bu yüzden seçim harcamalarını daha da artırarak, akla hayale gelmez yeni yöntemlere başvurarak emekçi halkı aldatmaya çalışacaklar, “kararsız” denilen önemli bir çoğunluğu kendilerine oy vermeye çağıracaklardır.

Kitlelerin önemli bir kesimi hiçbir partiye, lidere ve parlamentoya güven duymuyor. Parlamentodan umudunu önemli oranda kesmiştir. Güvensizlik ve umutsuzluk dünden daha fazladır. Bu durumda **devrimci iradenin yapması gereken bu kopuşu daha da derinleştirmektir.** Eğer sorun seçimlerden ya da parlamentodan devrim için yararlanmaksa, doğru taktik: Kitlelerin objektif olarak devrim lehine olan düzene güven-

bu ana eğilimi kavrayarak taktik belirlemelidir ve belirlenecektir.

Buna göre komünistlerin seçimler karşısında tavrı şudur: Çetelerin, hortumcuların, hırsızların, soyguncuların parlamentosundan, partilerinden, düzenden umudunu önemli oranda kesmiş işçilerin, emekçilerin, köylülerin güvensizliklerini daha da derinleştirmek; öfkelerini, tepkilerini, düzen-dışı arayışlarını devrime kanalize etmek, onlara devrim bilincini vermek, örgütleyerek genel seçimi boykot etmektir. Oy vermek yerine hesap sorulmalıdır.

Boykot demek sandığa küsmek, hiçbir şey yapmamak değildir! Aksine, seçim sürecine boykot taktiği ile katılmaktır. Bu taktik için propaganda ve ajitasyon yapmaktır. Aktif şekilde seçimlerde oy kullanmamayı propaganda etmeliyiz. Kitleleri boykota katma ve boykot için örgütlemeye yoğun propaganda-ya ağırlık vermeliyiz.

Unutmamalıyız ki, seçim süreci kitlelerin politikaya görece ilgi duyduğu, kendi ve ülke sorunlarını daha fazla tartıştığı, konuştuğu bir süreçtir. Seçimi, parlamentonun değil; devrimin, halk savaşının propagandasıyla karşılamalıyız. **Seçim sürecini partinin geniş kitlelerle bütünleşme ve örgütlenme sürecine çevirmeliyiz.** Yaratıcılığımızı, yetenek ve tecrübemizi,

propaganda ve ajitasyon faaliyetinin zenginleşmesine sunmalıyız.

-Daha ilgi çekici, etkileyici, düşündürücü ve örgütleyici propaganda araçları ve biçimleri üzerinde yo-

ğunlaşmalı ve yaratmalıyız.

-Daha geniş işçi ve emekçi kesimlere gitmeliyiz.

-IMF, Dünya Bankası, NATO’yu teşhir eden propagandaya ağırlık vermeliyiz.

Emperyalizmin “Küreselleşme”, “neo-liberalizm”, “anti-terörizm” yaftalarıyla sürdürdüğü saldırı politikalarının sonucu tüm dünyada ve özelde ülkemizde

yaşanan yıkımı ve sefaletin boyutunu teşhir propagandasına ağırlık vermeliyiz.

-Parlamentonun, burjuva-faşist partilerinin teşhiri somutlaştırarak, örneklenerek yapmalıyız.

-Faşist-burjuva partilerin seçim propagandalarına karşı devrimci-demokrat ve ilericiilerin yoğun olduğu yerlerde hesap sorucu pratikler yaratmalı ve uygulamalıyız. Mesela: “Depremde, selde, yıkımda neredeydiniz?”, “fikir özgürlüğünden, örgütlenme özgürlüğünden bahsediyorsunuz. Bu ülkenin yazarları, aydınları tutuklanırken, düşüncelerinden dolayı yargılanırken, hapishanelerde binlerce politik tutuklu varken **siz ne yapıyorsunuz? Neredeydiniz? Neredeydiniz fikir özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü savunucuları?**”, “İş-aş-ev-refah dediniz, nerede iş-aş-ev-refah?” vb. Kitleleri bu pratik içinde devrime ve partiye yaklaştırmalı onları örgütlemenin zeminini güçlendirmeliyiz.

Yapacağımız, bütün eylemliliklerde bir yandan düzen partilerinin teşhiri yapılırken diğer yandan kitlelerle güçlü bağlar kurmayı amaçlamalıyız. Kitlelere “sandık başına gitmeyin” demek yeterli değildir. “Gitmeyin” demekle görev ve sorumluluğumuzu yerine getirmiş sayılmayız. Her bir adımımız her bir pratiğimiz kitlelere devrim bilincinin taşınmasına, örgütlenmesine ve sınıf savaşına hizmeti hedeflemelidir.

“Oy verme hesap sor” süreci ve pratiği faaliyetimizin yoğunluk kazanmasının, kitlelere bilinç taşınmasının ve örgütlenmesinin süreci olmalıdır.

Herkesin bildiği gibi dün de, bugün de meclis denilen ahırda bulunanların büyük çoğunluğu büyük toprak ağaları, şeyhler, aşiret reisleri, holding ve tekel temsilcileri, tefeci-tüccarlar, azılı halk düşmanı işkenceciler, polis şefleri, eski kelle avcılarıdır...

yanlar bu kez Avrupa Birliği’ne girerek yaşanan sıkıntıların ve sorunların aşılacağını vaat edecekler. AB’ye girerek yaşam standartının yükseleceği, Türkiye’nin Avrupa seviyesine çıkacağı

sizliklerini derinleştirmek, faşist partilerden kopuşlarını sağlamaktır.

Bütün ideolojik-politik manipülasyona rağmen sandık başına gitmeyenlerin sayısı azımsanmayacak bir sa-

Sınıfsal yaklaşım

SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLERİN ACİL GÜNDEMİ : PARTİ VE ÖNDERLİK BİLİNCİ

“İktidarı ele geçirme mücadelesinde, proletaryanın örgütten başka hiçbir silahlı yoktur” der Lenin. Gerçek manada yeni temsil eden, insanlığı kurtuluşa götürecektir, sonuna kadar devrimci tek sınıf olan proletaryanın, bir başka deyişle örgütten **daha etkili** bir silahının olmadığını, muzaffer olduğu ya da mücadelesini başarıyla sürdürdüğü bütün deneylerden biliyoruz. Bunun içindir ki öncü komünistler, **sınıf bilincinin** gereği olarak ülkelerinde ilk iş olarak partilerini kurmuşlar ve savaşa onun aracılığıyla atılmışlardır. Devrim isteyen, komünizmi hedefleyen herkesin **öncelikli** görevi böyle bir örgütü inşa etmek, varsa ona katılmak olarak şekillenmiştir.

Bir devleti yıkıp yerine işçi sınıfı önderliğinde başka bir devlet kurmanın kitleler olmaksızın gerçekleşmeyeceği gerçeği, devrimi yapacak güçlerin örgütlenmesi, doğru politika ile yönetilmesi ve yönlendirilmesini gerektirdiğinden, örgüt ihtiyacı ortaya çıkmaktadır. Örgütün bu işlevi yerine getirmesi için **çok sıkı ve sağlam** bir yapıya sahip olması, esaslı **ilkeler** ve **işleyişle** donatılması gerekmektedir. Devrimci rol oynayacak bu yapının fonksiyoner olabilmesi için bu savaşta bütünüyle çıkarılan, kaybedecek hiçbir şeyi bulunmayan sınıfın ideolojisi ile **silahlanması şarttır**.

Böylece ortaya çıkan örgüt, **komünist partisidir**. Komünist partisi, kitlelerle kucaklaşmada, kök salmada, son derece **cömert ve fedakar** bir çalışma tarzı tuttururken, kendi içinde sıkı prensiplerle, durmak bilmeyen bir çalışma temposuyla, disiplini ve demokratik merkezîyetçiliği ile **kati**

olmak zorundadır. Onu kırılmayan, bükülmeyen çeliklikte inşa ve muhafaza etmek, üstlendiği görevlerin zorluğu ve düşmanlarının baş hedefi olmasından kaynaklıdır. Onu yıkılmaz ve yok olmaz bir hüviyete kavuşturmak, sarsılmaz bir iradeye sahip kılmak, ezilenlerin yegane umudu olmasından ötürüdür.

Her komünist, böyle bir örgütü yaratma, ayakta tutma ve geliştirmeyi öncelikli görev olarak kavramak zorundadır. Zira kendisinin varlık koşulu ve idealleri, partisinin varlık ve nitelik koşullarıyla **doğrudan** ilintilidir. Açık bir anlatımla, **partisiz bir komünist olmaz**. Kişiye rengini verecek, **sınıf bilincini** kazandıracak olan, onun partili kimliğidir. Öyleyse partinin çıkarları, işçi sınıfını, halkı ve devrimi temsilen, bütün çıkarların üzerindedir ve her şeyin ona tabi kılınması **esastır**. Bu bilinçle hareket edildiği takdirde proletaryanın devrim için tek silahı işlerliğe kavuşacaktır. İlerlemenin, yol almanın, başarının tek yolu partinin bu rolüne uygun kavrayışla sahiplenilmesi, korunması ve güçlendirilmesinden geçmektedir.

Proletaryanın saflarına sızan, başka sınıflara ait bütün akımlar, anlayışlar ve yaklaşımlar her şeyden önce bu bilinçle çatışan bir nitelik taşırlar. Başka hangi konuda uyum sağlanırsa sağlansın, gerçek manada yabancı sınıfların ayak uyduramadıkları, tekledikleri, açık verdikleri en önemli husus **parti bilincidir**.

Sınıf mücadeleleri tarihi, çeşitli sınıflara ait onbinlerce partiye tanıklık etmiştir. Bugün yeryüzünde bulunan **189** ülkeye ait binlerce parti bulunmaktadır (Ülkemizde ise **48**'i yasal **80**'e yakın parti ve örgütten

söz edilmektedir). Şüphesiz bunların tümü çeşitli sınıfları temsilen birer ortak çıkar örgütüdür. Ama yalnızca gerçek anlamda komünist (MLM) olanları parti bilincini taşıyanlarca idare edilmektedir. Parti bilincinin üst düzeyde taşınması ancak bilimsel sosyalizme inancın bir tezahürü olarak gerçekleşir. Zira bunun için, **Lenin** yoldaşın sözünü ettiği manada, proletaryanın devrimci rolünü oynayabilmesinin tek silahının örgüt olduğunun kavranması gereklidir.

Parti bilinci, parti çıkarlarının esas alınması, bireyin silikleşmesi, küçük burjuvaların çok sevdiği deyimle **“özgürlüğünün yok edilmesi”** değildir. Kişilerin tek tipleştirilmesi hiç değildir. Komünist kişiliğin hakim kılındığı oranda bir benzeşme, ortak ruhi şekillenme ve pratikten söz edilmesi, tek tipleştirmek, fabrikasyon ürünü suni bireyler yaratmak olarak algılanmamalıdır. Tam tersine, parti, proletaryanın çıkarları doğrultusunda onun rehber ideolojisi çerçevesinde **iradesini birleştirmiş**, çok çeşitli özellikler ve yeteneklerle dolu komünistlerin zenginleştirdiği, canlandırdığı ve renklendirdiği **yaşayan bir organizmadır**. Yine, tam tersine komünist bireyler özgürleşmeyi **en çok** parti içinde yaşayacaklar, iradelerini ideallerini gerçek kılmak için bir araya getirip savaştırdıkları parti içinde **kişilik** elde edeceklerdir.

Komünist partisi kendi bünyesinde de sınıf mücadelesini yaşadığı için, her komünist bu savaşım içerisinde daha da güçlenecek, şekillenecek ve kişilik kazanacaktır. **Bu, özgür bir kişiliktir**. Hem düşmana hem de proletaryaya yabancı sınıflara ait çizgilere karşı mücadelenin amansızlığı, zorluğu, zenginliği ve canlılığı içinde kendini ifade etme, geliştirme şansı bulacak, kendini ve sınıfsal kimliğini tanıyacak, değişim ve dönüşme sürecinde **yoğrulacaktır**.

Bütün bunların sağlanabilmesi için o partinin komünist sıfatına layık bir **işleyiş, çalışma ve mücadele pratiği** içerisinde sınıf savaşımında yerini alması gerekmektedir. Bunun için MLM ideoloji ile donatılması yetmez. Bu ideolojinin gereği olarak, ona uygun bir tarzda biçimlenmesi gerekir. Bunun ilk şartı **parti bilinci** ise, ikinci şartı da **önderlik bilincinin** kavranmasıdır. **Kurumsallaşmanın** yaratılabilmesi için her iki kavrayışın yeterli bir seviyeye yükseltilmesi gerekir. Kurumsallaşmak, partiyi bireyler yığını olmaktan çıkarıp, bireylerin iradesinin ve gücünün toplamı haline getirmek demektir. Partiden komünist anlamda söz ederken, partinin bütün organları ve bileşenleriyle bireysel şekillenmeleri erittiği, şahıslara tabi veya teslim olmaktan çıkarıldığı bir yapıdan söz ediyoruz.(1)

Önderlik bilinci, partinin komünizm mücadelesindeki rolünün kavranmasıyla doğrudan ilintilidir. Parti kitlelere ve devrime önderlik için vardır. Ama aynı zamanda onun da bir önderliğe ihtiyacı bulunmaktadır. Önderliği olmayan hiçbir kurum hedefine doğru yürüyemez. Her bolşevik parti yukarıdan aşağıya hiyerarşik bir yapıya tabi olduğu gibi, ideolojik, politik, pratik ve örgütsel bakımdan güçlü bir önderlikçe yönetilmelidir.

Sınıf mücadelesine, kolektif tarzda çalışan yapıyla önderlik eden partinin, aynı biçimde çalışan bir **motora, kumandaya, beyne** olan gereksinimini de önderliği sağlayacaktır. Partinin en ileri, en vakıf, en ehil unsurlarının yönetici organlar ve nihayet merkezi organda oynayacakları rol, **tayin edici** öneme sahiptir. Öyleyse komünist partisi, kadrolar, halefler yetiştirme politikasının **merkezine** önderler yetiştirmeyi de koymalıdır. Önderliğe duyulan ihtiyacı sınıf mücadelesi pratiğinin gidereceğini bekleyen bir

kendiliğindencilığe düşmeden, bu vafsa layık olmanın önkoşullarını yaratan çok yönlü bir politikaya sahip olunmalıdır. **Önderlik bilincinin** kavranması bunu sağlamanın önkoşuludur.

Parti bilincinin bir başka görünümü olarak **önderlik bilinci**, önderlik kurumuna körü körüne itaat, onu yanılmaz otorite görmek şeklindeki anlayışlarla karıştırılmamalı, karartılmamalıdır. Partiyeye bağlılık ve tabi olma hali, bütün mekanizmaları işleterek parti içi mücadelenin yürütülmesi önünde engel teşkil etmiyor, tam tersine onu koruma ve daha ileriye taşınmanın gereği olarak kavranıyorsa, önderlik bilinci de bu çerçevede edinilmelidir.

Gerektiğinde topa tutulması konusunda ayrıcalığı olmayan, dokunulmazlığı, tartışılmazlığından hiç söz edilemeyecek **önderlik**, etrafında kenetlenilmesi gereken konumu ve rolüyle komünist partilerinde **iradenin cisimleştiği** yerdir. Herkes, kendi iradesinin de temsil edildiği ve sınıf savaşımına tayin edici düzeyde müdahale ettiği pozisyonu ile önderliği sahiplenmeli, desteklemeli, güçlendirmelidir. **Sınıf, parti ve önderlik bilincini** kuşanmaya her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulan bir süreçten geçiyoruz.(2)

1- Mehmet Demirdağ,

“Kolektif mekanizmayı oturtmuş, kurumsallaşmış bir örgütte, bireylerin örgütün hedefleri doğrultusunda şekillenmesinin, dönüşmesinin, yeniden kalıba dökülmesinin olanakları mevcuttur. Bireylerin olumsuzluklarının örgüte damgasını vurabilmesinin pek olanağı yoktur. Belirleyici olan örgüttür.”

2- Mehmet Demirdağ,

“Ülkedeki siyasal gelişmeler devrimciler ve özellikle partimiz için bulunmaz fırsatlar yaratıyor. Kitlelerin karşısına her zamankinden daha derli toplu çıkmak zorundayız. Sınıf mücadelesi bizleri beklemez, bu böyle bilene...”

Devlet görüşmeyi tıkadı KESK alanlara taşındı

İstanbul: Kamu emekçileri adına KESK ve Kamu-Sen tarafından yürütülen toplu görüşmeler, hükümetin aradan geçen 11 güne rağmen herhangi bir rakam telafuz etmemesi ve yüzdelik artışla

olayı geçiştirme çabasıyla tıkanmıştı. Beklenenden kısa süren görüşme KESK tarafından bitirildi.

Her geçen gün daha çok hak gaspı ve sömürü politikasıyla sık boğaz edilen kamu emekçi-

leri, seslerini alanlara taşımak ve bu meşru talepleri duyurmak için polislin köpekli, coplu, biber gazlı saldırılarına kadar birçok zorluğu göze alıyor.

Bugün tam bir tıkanma aşamasına gelen toplu görüşmeler kamu emekçilerini yine meydanlara davet etmekte.

KESK YİNE ALANLARDA

25 Ağustos 2002 tarihinde saat 15:30'da İstanbul Aksaray metrosu önünde KESK'in aldığı kararlar kitlesel bir basın açıklaması yapıldı.

Okunan basın metninde, insanca yaşam hakkı için mücadele ettikleri ve bütün ülkeyi kapsayan basın açıklamalarının amacının Bakanlar Kurulu'ndan çıkan 2003 yılında kamu emekçilerine % 20'den fazla ücret verilmeye-

ceği kararını protesto etmek olduğu belirtildi.

Basın metnini okuyan Mustafa Avcı; IMF ve DB'ye verilen niyet mektuplarının taahhütlerin, 2003 yılını emekçiler ve halkımız için yaşanmaz hale getireceğini, kamu emekçilerinin % 20'lik ücret zammını kabul etmelerinin mümkün olmadığını, ücretlerin yoksulluk sınırı olan 1 milyarın üzerine çıkarılmasını ve günlük çalışma saatlerinin 7 saati aşmamasını istediklerini belirtti. Avcı'nın konuşması sık sık atılan "Zafer direnen emekçinin olacak", "Görüşmeye değil sözleşmeye geldik", "Ne IMF ne Derviş genel grev, genel direniş" sloganları eşliğinde sürerken kitlede coşkun bir hava hakimdi. KESK aynı gün Türkiye genelinde **Ankara'da**, **İzmir'de**, **Elazığ'da**,

Eskişehir'de, **Samsun'da**, Zonguldak'ta, **Antep'te** basın açıklamaları yaptı. Diyarbakır'da yapılmak istenen basın açıklaması ise "seçim yasağı" gerekçe gösterilerek polis engeline takıldı.

Eylem sırasında aynı gün 1 Eylül barış gününde provokasyon yapacakları gerekçeyle polis tarafından basılan İşçi-köylü, Tohum Kültür Merkezi, Genç Ekin Sanat Merkezi, Yapı-Sanat Evi, Devrimci Demokrasi, Kızıl Bayrak, Mücadele Birliği, Alınteri gazetelerinden; İşçi-köylü, Kızıl Bayrak, Tohum Kültür Merkezi çalışanları da açıklama yaptılar. "Devrimci basın susturulamaz", "Gözaltılar serbest bırakılsın" sloganları atılarak ve dövizler taşınarak baskınlar protesto edildi.

Bilinç

22 Temmuz'da hükümet ortaklarının "hükümet artık icraat değil, seçim hükümetidir" açıklamalarının ardından egemenler, kaybedilen güveni tekrar kazanma adına sendika başkanlarına yönelik seçim turlarına başladılar. Bildik, klasik, ucuz manevralar tekrar sahneye kondu. İşçilerin oylarını alma hesabını yapan egemenler İş Güvencesi Yasa Tasarısı'nı seçimlerden önce çıkarmanın telaşına düştüler. Bunu yaparken bir yandan da sürekli kendi ağızları ile bugüne kadar çıkan yasaların kendilerine hizmet ettiğini, bu yasanın ise işçilere yönelik olduğunu itiraf ettiler. Oysaki İş Güvencesi Yasası bırakalım yeni hakları, eski kazanılmış hakları da geri alan, esnek çalışma ile bütünlük oluşturan bir pozisyonudur.

Daha önceki süreç yani 1. emperyalist paylaşım savaşının ardından gelişen sürece baktığımızda tekeli sermayenin sınırsız sömürü düzenini kurmak için sömürge ülkelere serbest bölgeler kurarak girdiğini ve de bu sayede azgın bir sömürü

ağını ördüğünü görüyoruz. Sermaye sahipleri için özgür, serbest sömürü merkezleri olan bu merkezler; emekçiler içinse tam bir esaret merkezi haline gelmiştir. Bugünkü esnek çalışma tartışmaları da bu bölgelerin daha da genelleştirilmesi anlamına gelmektedir. Meclisten geçen bu yasanın alt yapısı daha önce çıkarılan tahkim yasası ile oluşturulmuştur. Gerçek uluslararası sermaye gerekse komprador burjuvazi, ülkenin istedikleri her noktasında, hiçbir engelle karşılaşmadan karışılmanın adımlarını böylece atmaktadır. Olası herhangi bir muhalefet karşısında alınacak polisiye tedbirler de bu anlaşmalarda belirtilmiştir. Buna ülkemizdeki en güzel örnek Bergama köylülerinin çok uluslu şirket Eurogold karşısında verdikleri mücadele ve karşılaştıkları zorluklardır. Köylülerin hukuksal olarak aldıkları her sonuca rağmen madeni çalıştıracak olan siyanürcü şirketin tüm mahkeme kararlarını hiçe sayması daha önce yapılan anlaşmaların bir sonucudur. Yatırım

Seçimler öncesi işçi sınıfına esnek çalışma dayatması

yaparak sınırsız talan alanları açan esnek çalışma sonucu tüm işçileri adeta birer köleymişçesine çalıştıranın; "iş getirecek" diyerek 14-16 saat çalıştırmanın planlarını yapan egemenler esnek çalışmaya çalışsa da bunun 3'lü boyutu öne çıkmaktadır.

1) Sigorta ve sosyal hakların alabildiğine sınırlandırılması, mümkün olduğunca ucuz işgücüne tekabül eden kaçak işçiliği teşvik eder nitelikte olması.

2) İş olduğunda 14-16 saat zorunlu maraton çalıştırma; sınırsız, sömürü olanağı yaratması.

Sermayeye hiçbir mali, hukuki yükümlülük getirmeyen sınırsız, ücretsiz izin ve işten çıkarma hakkı işçiler arasında ayrışma ve rekabet yaratılması, işçi birliğinin zayıflatılması.

3) İşçilerin örgütlenme haklarının tanınmaması, sendikaların tamamen devre dışı kalması, dernekleşme çalışmasına dahi izin verilmemesi.

Hakim sınıflar hem kendi saltanatlarını hem de işbirlikçileri sendikal bürokrasinin ömrünü biraz daha uzatmak için diğer saldırı yasalarını da hayata geçirmeye çalışacaklardır. Bizler tüm bu kapsamlı saldırı planlarına karşı uyanık olmalıyız, taşeron şirketlerde acilen örgütlenme çabasına girmeliyiz. Çünkü esnek çalışma, örgütsüzleştirme saldırıları daha çok buralardan uygulanıyor. Her alan ve her bölge bir yandan buraya kafa yorarak eldeki örgütlülüğü tutma çabasını sürdürürken bir yandan da taşeron şirketlere yönelmelidir. Bu faaliyet için her alan kendi inisiyatifiyle harekete geçerek özgün koşullarına uygun politikalar üretmek uygulamalıdır. Bizler büyük bir ek-siklik olarak süreci ol-du-dukça geriden takip ediyoruz ve bugün yetersiz de olsa belirlediğimiz hedefleri yerine getirme iradesi koymadığımız için sorunlar kartopu gibi büyüyor. Belirlediğimiz hedeflere kilitlenerek yürü-

mek acil, ertelenemez bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

"İş Güvencesi" Yasa Tasarısı 2003 yılında yürürlüğe girmek üzere kabul edildi.

Neden 2003? Çünkü daha evvel işçi konfederasyonlarının TİSK'le yaptığı protokolün iş güvencesi yasa taslağıyla iş kanununda yapılacak değişikliklerle birlikte ele alınmasını öngörüyordu. Bununla hedeflenen özellikle kıdem ihbar tazminatlarının tırpanlanması idi. Esnek çalışma hakkının patronlara tanınmasını kabul eden "İş Güvencesi" Yasası yine sermayeye ve hizmetlerinde olan bürokrat sendikacılara kazandırdı. Kaybeden ise yine işçi sınıfı oldu.

Birincisi; devletin sistemin niteliği bu tartışmalarda özenle perdelen-di. Bilinçli olarak kitlelere umut ve beklenti pompalandı. Kitlelere karşı hakim sınıf temsilcileri cellat papaz yani hem öldüren hem kurtaran rolü oynadı. Türk-İş, DİSK, Hak-İş, KESK sözde kurtarıcı pozları takındı. TİSK başkanı **Refik Bay-**

dur "eğer bu yasa, bu haliyle çıkarsa 300 bin işçi sokağa atılır" diyordu. Hükümet ve işçi sendikaları bu saldırının daha rahat yapılması için patronlara 8 aylık süre vererek, İş Güvencesi Yasa Tasarısı'nın 15 Mart 2003'te yürürlüğe girmesini karara bağladı. Atılması düşünülen 300.000 işçinin en ileri kesim olacağını söylemek için fazla zeki olmak gerekmiyor. Keza 3 Kasım seçim arefesinde siyasi partilerin umut haline getirilerek, sisteme kan pompalanması da sendikalar eliyle yapılmaktadır.

Türk-İş ve diğer konfederasyon Genel Kurullarında şişirilmiş iş güvencesi balonuyla yapmak istedikleri kendilerini sağlama alma planıdır.

Sendikaların bu yasanın meclisten geçmesi için yaptıkları yürüyüş sırasında kolluk güçleriyle yaşadıkları itiş kakış gösterisi de yine sendikaların genel kurullarında sahneye konularak oy istenecektir.

Emekçiler Ankara'daydı

Ankara: KESK'e bağlı kamu emekçilerinin insanca yaşayacak ücret ve sahte sendika yasanın grevli, toplu sözleşmeli bir yapıya kavuşturulması talebiyle, 13 Ağustos günü İstanbul'dan başlattığı "insanca yaşam" yürüyüşü, 17 Ağustos'ta Güven Park'ta yapılan mitingle son buldu.

Yürüyüş boyunca Gebze'de direnişteki Omtaş işçileri, Kocaeli'de depremzedeler tarafından karşılanan ka-

mu emekçilerinin yolları Adapazarı'nda polisler tarafından kesildi. Adapazarı'nda çeşitli sendika ve demokratik kitle örgütü üyeleri tarafından karşılanan emekçiler, Çark Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Burada yollara barikat kuran polis yürüyüşü engellemeye çalıştı. Polis barikatı önünde "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak" şeklinde slogan atan emekçilere polis coplarla saldırdı. Ancak

emekçilerin kararlı tutumu sonucu polis geri adım atmak zorunda kaldı. Barikatı aşarak yollarına devam eden emekçilere yönelik konuşan KESK Genel Sekreteri **Mustafa Avcı** polisin tutumunu kınadı. Daha sonra Düzce ve Ereğli üzerinden Zonguldak'a ulaşan emekçiler burda yaklaşık 150 kişi tarafından karşılandı. Aynı günün akşamı Bolu'ya ulaşan emekçiler, burada aylardır direnişte olan Gökçesu Maden İşçileri ve KESK üyeleri tarafından karşılandı.

KIZILAY'A BARİKAT SENDİKADAN

17 Ağustos'ta Ankara'ya ulaşan kamu emekçileri saat 10:00'da Hipodrom alanında toplandı. Panzerlerle kuşatılan alanda polis Kızılay'a emekçileri sokmayacağını ve Sıhhiye Meydanı'na yönelmelerini istedi. Polis ile KESK Genel Başkanı Sami Evren arasında yapılan pazarlıktan sonuç çıkmayacağını bilen bazı kamu emekçileri "Kızılay bizimle özgürleş-

cek", "Yüklen emekçi barikatı aş", "Faşizme karşı omuz omuza" vb. sloganlarla Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti. Polislerle kamu emekçileri arasında çıkan çatışmada polis tazyikli su ve biber gazı ile kitleyi dağıtmaya çalıştı. Polisin saldırısı karşısında birbirine kenetlenen emekçiler "Yaşasın onurlu mücadelemiz" şeklinde sloganlar attı. Çatışma sırasında KESK yöneticileri yaptıkları anonslarla emekçilerin Kızılay'a girmesinin önünde bir barikat daha oluşturmuş oldular. Sendikal bürokrasinin uzlaşmacı, teslimiyetçi çizgisi nedeniyle Kızılay emekçilere bir kez daha kapatılarak, yürüyüş Sıhhiye Meydanı'na yöneltildi.

"Ne IMF ne Derviş, genel grev genel direniş", "Kahrolsun IMF, kahrolsun emperyalizm", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb. sloganlarla Sıhhiye Meydanı'na yürüyen emekçiler, 17 Ağustos depreminin üçüncü yıldönümü nedeniyle "Deprem yıktı, hükümet yıkamayacak", "17

Ağustos'u unutmadık unutturmayacağız" şeklinde sloganlar da atıldı. Özellikle Eğitim-Sen ve SES'li kamu emekçilerinin hücre karşıtı sloganları sık sık atması ve SES'in "Meerd heja 17 Etebaxe sibir nekiriye" (17 Ağustos depremini unutmadık) yazılı pankartla mitingde katılması en çok dikkat çeken nokta oldu. Fiili OHAL'in uygulandığı Mersin'den gelen kamu emekçileri son süreçte yaşanan sürgünleri protesto eden dövizler taşıdı.

Mitingde konuşan KESK Genel Başkanı Sami Evren, Ecevit'le yaptığı görüşme hakkında emekçilere bilgi verdi. Bu sırada bazı emekçiler, "Kahrolsun sendika ağaları" şeklinde attıkları sloganlarla KESK'in uzlaşmacı, teslimiyetçi çizgisini protesto ettiler. Yine bazı emekçilerin sloganlarının yüksek sesli müzikle bastırılmaya çalışıldığı miting alkış ve sloganlarla son buldu.

Beykoz'da sıra evlerde

Beykoz Paşabahçe fabrikasının kapatılmasının ardından rant gerçeği kendini mahallelerin yıkımında da gösteriyor. Paşabahçe fabrikası işçilerinin oturduğu Çiğdem Mahallesi'nde 4

eve yıkım kararı gelmesini mahalle halkı protesto etti. 25 Ağustos'ta yıkım kararı gelen evlerin önünde toplanan 300 kişinin katılımıyla bir basın açıklaması düzenlendi. Mahalle halkı sık sık

"barınma hakkımız engellenemez", "Yıkımlara karşı direneceğiz" ve "Beykoz bizimdir bizim kalacak" sloganları atarak "işimizi aşımızı aldınız, evlerimizi vermeyeceğiz" yazılı dövizler taşıdı. Yurttaş Girişimi adına konuşma yapan Binnur Başaran Şişecam fabrikasını kapatan zihniyetin bugün de evlere yıkım kararı gönderdiğini söyleyerek, bunun bir başlangıç olduğunu, binlerce evin yıkılmak istendiğini belirtti.

Eylemde açıklama yapan TMMOB'dan Hasan Kıvrıcık da yıkım kararının 4 eve yönelik gibi görünmediğini, uygulamanın bü-

tün Beykoz'a yönelik olduğunu belirterek, Beykoz halkını dışlayan bir planın kabul edilemeyeceğini, TMMOB'un bu uygulamanın üstüne gideceğini belirtti.

Paşabahçe Şişe Cam fabrikasını kapatmakla işe başlayan devlet, şimdi bu saldırılarını adım adım artırmaktadır. Önce fabrika,

sonra evler ve ardından diğer fabrikalar kapatılarak Beykoz halkı işsiz, aşızsız sokaklarda bırakılmak isteniyor. Bu duruma karşı tepkili olan halk, Beykoz'u bırakmak istemiyor. Önümüzdeki günlerde çatışmaların yaşanabileceği Beykoz'da halkı yalnız bırakmayarak seslerine yanıt verelim.

Konak'ta grev başladı

İzmir: Konak Belediyesi ile burada örgütlü olan Belediye-İş Sendikası İzmir 4 No'lu Şube arasında aylardır devam eden Toplu İş Sözleşmesinden sonuç çıkmaması üzerine 23 Ağustos'ta grev başladı. Gürçeşme Temizlik İşleri Şantiyesi önünde sabah saatlerinde toplanan işçiler, "Belediye işçisi köle değildir", "Erdal İzgi Şaşırma Sabrımızı taşırma" vb. sloganlar atarak Basmane'deki Konak Belediyesine kadar yürüdüler. Belediye önünde konuşan Belediye İş Genel Başkan Vekili **Mustafa Solmaz**, greve Belediye Başkanı Erdal İzgi'nin neden olduğunu belirterek işçilerin hakları için mücadele ettiklerini söyledi.

Belediye-İş 4 No'lu Şube Başkanı **Ali Çelenk** ise çöpleri toplayanların grev kırıncısı olacağını belirterek, çöpleri toplayanlara tavırlarını koyacaklarını da söyledi. Çöplerden kaynaklı zehirlenmelerin yaşanmaması için çöpleri ilaçla-yacaklarını belirten Çelenk, sonuna kadar mücadele edeceklerini aktardı.

Ne mevsimlik Kürt işçilerinin ne de fındık üreticisinin çilesi bitiyor

Bölgeye fındık toplamaya gelen Kürt işçilerinin sorunları geçen senelerden farksız olarak devam ederken, çalışan işçi sayısında geçen seneye oranla gözle görülen bir düşüş yaşanıyor. Bunun nedeni, fındık yetiştiriciliği yerine "alternatif ürün" adı altında başka ürünlerin yetiştirilmesinin desteklenmesiyle fındık bahçelerinin sökülmesine gidilmesi ve üreticilerin artık işçi çalıştıramayacak kadar zor durumda olmasıdır.

Samsun: Bu yıl için fındık taban fiyatındaki belirsizlik devam ederken, Karadeniz bölgesinde daha çok sahil kesimlerinde tamamlanmak üzere olan fındık toplama sezonunun da sonuna gelindi. Özellikle dışarıdan binlerce işçinin fındık zamanı bölgeye gelmesiyle birlikte tütün, çay derken fındıkta da hareketli günlerin yaşandığı şu günlerde; üretici, elindeki ürüne belli bir fiyat biçmemenin; Samsun, Ordu ve Giresun'a çalışmak üzere gelen mevsimlik Kürt işçileri de emeğinin karşılığını alamamanın sıkıntısını

deniz'deki sahil illerinden yalnızca biri. Kamyonların kasasında neredeyse tüm aile bireyleriyle birlikte Urfa'dan, Diyarbakır'dan, Mardin'den fındık toplamaya gelen yüzlerce insanı Samsun'un Salıpazarı ve Terme ilçelerinde görmek mümkün. Temmuz başlarında Samsun'a gelen mevsimlik Kürt işçileri Eylül'e kadar burada bulunmaktadır. Özellikle Terme'nin Çaltı ve Evce köyleri civarında bulunan işçilerin yoğunluğu dikkat çekici. Çünkü bu civardaki fındık bahçelerinin arazisi oldukça geniş bir

Mehmet de yaklaşık 10 gündür oralardaymış. 35 kişi ile bir kamyonun kasasında 750 milyon karşılığında Terme'ye gelmişler. Çalışacakları zaman dilimi ise 20 gün. "Yemek içmek kendimize ait" diyerek söze başlayan İrgat Mehmet, soru sormamıza fırsat bırakmadan başlıyor sıkıntılarını anlatmaya. "Benim karaciğerimden rahatsızlığım var. Bizim 5 kişimiz işçi, 8-9 kişisi çocuktur. 20 gün çalışacağımızda alacağımız yevmiye 6.5 milyon. Bunun %10'u da komisyoncuya, dayıbaşına verilecek. 3 seneden beri al-

tikleri tarlalar ise kaldıkları yerden en az 5 km uzakta. Sabah 6.30 akşam 18.30 arası çalışan işçiler bahçelere traktörle gidip geliyor. 12 yaşın altındaki çocuklar ise çalıştırılmıyor. Çalışan çocukların payına ise yarım yevmiye düştüğünü belirten İrgat Mehmet, sağlık sorununa da önceden tedbir aldığını belirterek ilaç kutusunu gösteriyor. Kutuda bulunan ilaçlarsa geçici ağrı kesici haplar. Yine de şikayetleri büyük. "Burada kurtlanacağız galiba" diyerek hangi koşullarda yaşadığını özetliyor tek cümleyle.

ti yapıyor. Topladığımız fındığın yarısını zaten onlar alıyor. Bu işe köylü vatandaşa idam gibi. Biz bu sene için daha fındık beyanını vermedik. Vermeyeceğim de. Fiskobirlik de, tüccar da, bahaneye bakıyor. Fındık fiyatları hep indi. Fındık fiyatları daha açıklanmadı ben ne yapacam. Ama biz kör vatandaşlık bizi uyarttılar. Bize şunu yapamaz dediler yapmadılar. Memleket bir kişinin eline kalmış gidiyor."

Fındık üreticisi Kemal öfkeyle anlattıklarını gözyaşlarıyla sürdürüyor. Bir yandan gözyaşlarını silerken bir yandan da niye ağladığını söylüyor. "Bir tek ben ağlamıyorum. Herkes ağlıyor, bütün memleket ağlıyor. Dur demenin zamanı geldi artık..."

Fındık üreticisi Kemal, memleketin içinde bulunduğu durumu özetliyordu aslında. Üretici artık yakınmaktan da öte ağlar duruma geldi. Kimler ağlamıyor ki bu sistem içinde. Esnafından köylüsüne, memurundan işçisine, öğrencisine kadar herkes kan ağlıyor. Kürt işçileri de maruz kaldıkları çifte zulme isyanıyla ağlıyor. Getirdikleri yiyeceklerle idare etmeye çalışan, bahçe sahipleri tarafından "çocuklarınız hırsız, rahatsız ediyor" damgası yiyen, Kürt oldukları için sömürüldüklerini belirterek "az çalışıyorsunuz" söylemine maruz kalanların çilesi buradan gitmekle bitmiyor. Çünkü onlar yılın on ayı memleketlerinden uzakta. Samsun'da fındık, Aydın'da pamuk derken ellerindeki emeğinin karşılığını alamadan memleketlerine geri dönüyorlar. Geriye kalansa yarı doymuş bir karın ve yanlarına "kâr" kalan ezilmişlik.

Ya üreticinin hali mi? Onlar da umutsuzca fındık taban fiyat bekleyişini sürdürüyor. Taban fiyat açıklanana kadarsa ürünün çoktan tefeci tüccarın eline geçeceği malumumuz. Ürünleri yine heba, yine zarar ziyan. Tarımın tasfiye politikalarıyla elleri fındık toplamaya varmayan üreticinin aklında kalansa; boş bir cep, artan mazot, ilaç, gübre.. vb. fiyatları.

çekiyor. Bölgeye fındık toplamaya gelen Kürt işçilerinin sorunları geçen senelerden farksız olarak devam ederken, çalışan işçi sayısında geçen seneye oranla gözle görülen bir düşüş yaşanıyor. Bunun nedeni, fındık yetiştiriciliği yerine "alternatif ürün" adı altında başka ürünlerin yetiştirilmesinin desteklenmesiyle fındık bahçelerinin sökülmesine gidilmesi ve üreticilerin artık işçi çalıştıramayacak kadar zor durumda olmasıdır.

Samsun hem tütün hem de fındık yetiştiriciliği bakımından elverişli topraklara sahip bir şehir. Ve her yıl fındık sezonunda binlerce Kürt işçisini ağırlayan Kara-

alanı kapsıyor. Böyle olunca da Terme ırmağı ile beslenen ve zengin ova yatağı durumundaki bu yerlere her yıl çalıştırılmak üzere dışarıdan işçi alınır. Bizler de bu yıl için Terme'ye gelen yaklaşık 5000 Kürt işçisinin sorunlarının neler olduğunu kendi ağızlarından dinlemek ve üreticilerin sorunlarını paylaşmak amacıyla Terme'nin Tutluk yolu üzerindeki fındık bahçelerinin bol olduğu yerlere gittik. Burası, Terme'nin "sayılı zenginlerinden" denilerek anılan Mete Haşinoğlu'nun arazisi üzerindeki fındık bahçeleri. Geçen sene gelen işçiler bu yıl da burada çalışıyor. Urfa'nın Viranşehir ilçesinden gelen İrgat

didğimiz fiyat hep böyle hiç değişmiyor. Zaten 1 çocuğun masrafı da 2 büyüğüne bedel..."

İrgat Mehmet sözlerinde çalışmaya gelenlerin ortak sıkıntısını yansıtırken, daha şimdiden geri dönüşün masrafını hesaplıyor. "İmkânımız olsaydı buraya gelmezdik" derken "bir de bunun geri dönüşü var" diyerek sessizce ekliyor "bari giderken araba parasını bulsak." Yaşadıkları tedirginlik ise aslında buraya gelmek için karar verdiklerinde başlıyor. İrgat Mehmet yola çıkan 2-3 arabadan mutlaka birinin kaza yaptığını belirterek can güvenliklerinin de hiçe sayıldığını açıklıyor.

İşçilerin çalışmak üzere git-

FINDIK BAŞIMIZA SIKINTI OLDU

İrgat Mehmet yaşadıklarını özetlerken, yakında fındık bahçesi olan biri de yanımıza yavaşarak konuşmalarımıza misafir oluyor. Bu yıl için bekledikleri üretimi ve alternatif ürün hakkındaki düşüncelerini soruyoruz. Onun sorunu da en az işçiler kadar apaçık ortada. "Ben kivi nedir bilmem. Zaten ne işe yaradığını da bilmiyorum. Geçen senelerde 5 kilo fındık satınca bir tüp dolduruyordum. Bu senelerse 20 kilo fındık satınca parayı zor denkleştiriyordum. Fındık şimdi başımıza sıkıntı oldu. Önceden herkes kendi fındığını ekmek isterdi. Şimdi toplamak istemiyor. Fındık bizim için angarya oldu artık." Üretici kelimenin tam anlamıyla "her taraf sahipsiz olmuş" diyerek sıkıntısını açığa vururken, bir çift söz eklemeyi de ihmal etmiyor. "Devlet pazarları artık öldürdü. Türkiye'de haklar yok artık."

KESİNTİLER KÖYLÜYE İDAM GİBİ

Evet üretici, öfkesinin okunu devletin tarım üzerindeki politikalarına fırlatırken, biraz ileride fındığını kurutmaya bırakmış başka bir üreticinin yanına gidiyoruz. O da "bir dokunup bin ah işittiklerimizden." Fındık üreticisi Kemal, Terme'nin Elmalık mahallesinden. Ona da fındığını kime verdiğini soruyoruz. Bu yıl için fındık taban fiyatının belirsizliği onu da etkilemiş bir şekilde cevap veriyor. "Fiskobirlik'e veriyoruz, ama o da yok emniyete, yok jandarmaya diyerek kesin-

Tarımı mahveden devlet DGD'yi buduyor

Kesilen sübvansiyonlarla, ilaca, gübreye, mazota yapılan zamlarla, yüksek faizli kredi borçlarıyla, dahası kotalarla üretmez hale getirilen köylünün gönlünü kazanmak isteyen devletin geçtiğimiz yıl uygulamaya soktuğu DGD (Doğrudan Gelir Desteği)nin istikrarsızlığı deşifre olmaya devam ediyor.

Binbir türlü prosedürden son-

ra dağıtılan DGD paraları, topraksız köylü için hiçbir şey ifade etmezken küçük toprak sahibi olan köylülerin daha cebine girmeden tükenmişti.

Yer yer çifte standartların yapıldığından şikayetçi olan köylüler devletin kaşıkla verip kepçeyle aldığını dile getirirler de 3-5 kuruş alabilmenin telaşıyla devlet kapısını çalmışlardı. Bu yıl baş-

vurusu 1 Ekim'de sona erecek olan DGD'nin ödemeleri 15 Ekim'de başlatılacak. 3 Kasım'da yapılacak erken seçimler gözönüne alındığında bu ödemelerin bir oy yatırımı olduğunu düşünmemek elde değil.

Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı Basın Müşavirliği'nden alınan bilgilere göre bu yıl 2-2,5 katrilyon lira olması beklenen DGD ödemelerinin yalnızca 700 trilyonu 2002 bütçesinden karşılanacak, kalan miktar ise 2003 bütçesinden aktarılan kaynaklarla karşılanacak.

Bu yıl 4-4,5 milyon köylünün başvurması beklenen DGD uygulamasında dönüm başına 10 milyon olan sınır 13,5 milyona çıkarılsa da köylüler bu rakamdan memnun değil.

Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Prof. Dr. Gürol Engin DGD'nin Ekim'de ödenmesinin "doğrudan doğruya seçim yatırımı" "olduğunu belirterek, "Türk çiftçisinin buna kanıp tarımı mahveden bu üç siyasi partiye ve bu partiden kopup kendisini yeni gösterenlere uymayacağını biliyoruz" dedi.

Özellikle son üç yıl içinde iyice bir darboğaza giren Türkiye tarımını kurtarma adına yapılan DGD'lerin ürün kalitesine bakılmadan yalnızca arazi sahiplerine yapılan bir ödemeden ibaret olduğu ortadadır. Bu konuda Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı İbrahim Yetkin ise şu açıklamayı yaptı:

"Çiftçinin cebine para girmesi elbette iyi birşey, ancak bu destek tarımsal üretimi artıracak bir model oluşturmuyor. Çiftçi bununla çocuğunun sünnetini yaptırır, kızını evlendirir."

Bugün üretmez hale getirilen yoksul köylü devletten alacağı 3-5 kuruşla ne yapacağını bilmez hale gelişiyle üçü beş, yapmak için çeşitli yollar denemek zorunda kalmıştır.

Tam anlamıyla büyük toprak

ğının koyduğu 200 dönüm sınırını delmek için, topraklarını 200'er dönümler halinde, destek almayan akrabaları üzerine göstermekte. Böylece 400 dönümlük araziden alınacak azami miktar 2,7 milyar 5,4 milyara çıkartıl-

Üzümüyle ünlü Zile'de bitirilen bağcılık

Turhal: Tokat'ın Zile ilçesi deyince ilk akla gelen üzüm pekmezleri, şarapları, şıraları vs... Yıllardır buralardan soframıza konuk olur üzümün çeşitli şekil aldığı gıdalar. Ve bağlarıyla ünlü Zile'de, buğdaydan, pancardan farklı olarak yılların verdiği emek sonucu yetişir üzüm. Yine o yoğun emek ile toprağından, havasından aldığı kokuyu yitirmeden fabrikalara gönderilip işlenir. Evet yıllardır durum böyledir. Ta ki iki-üç yıl öncesine kadar. Çünkü bağlarıyla ün yapmış Zile'de bağlara rastlamak artık mümkün değil. 1998-99 yılları arasında bağların hastalanması, insanların bu konuda bilinçlendirilmemesi, ilçe Tarım Müdürlüklerinin duyarsızlığı bağların büyük bir bölümünün kurumasına neden olmuştur. Az miktarda kalan bağlarsa, üreticinin ürününün karşılığını alamaması, yetişen üzümün ilçedeki fabrika üretimini karşılayamaz oluşu üzümün dışardan getirilişine vesile olmuş ve son zamanlarda bağcılığın yerini pancar ürünü almış Zile'de. Hatta üzüm yetiştiriciliği ile anılan Üzümlü köyü dahi çok zengin bağ yataklarını yitirmiş ve üzümü yalnızca isminde korur olmuş durumda bugün.

Zile'de bağcılığın bitirilişine ilişkin olarak bugün artık bağlarını yitirmiş ya da küçük çapta üretimi olan Zileli üreticilerle konuşarak konu ile ilgili görüşlerini aldık.

Halil usta, "zor zanaat" diyerek yıllardır yaptığı bağcılıktan kazanç sağlayamayınca bugün artık sadece üzümü perakende pazarlar duruma gelmiş üreticilerden yalnızca biri. Şimdilerde Zile'de kuruyemişçilerin yoğun olduğu caddede bir dükkan satın alarak üzümün yalnızca kuru olarak pazarlanması işiyle uğraşiyor. Elindeki koca bir bağdan geriye yalnızca küçük bir yer kalmış. Onu da "meyvelik olarak kendimize kullanıyoruz" diye belirtiyor. Ve ardından devam ediyor. "Üzüm üreticisinin yaşadıkları üzücü. Gerçi artık bu yaşadıklarımız hükümetin bir politikası oldu. Taban fiyatları hem geç hem düşük veriliyor. Benim şimdi 5 dönümlük bağ yerim var. Üzümü sadece kendi çapımda değerlendiriyorum. Eve pekmez vs. yapıyoruz. Buraya (dükkana) getirdiklerimi ise dışarıdan alıyorum. Zile'de biraz kuvvetli olan ancak üretim yapabilir ama o da yok. Yani politikalar hiç hoş değil. Baksana artık herşeyimiz dış devletlerin elinde. Bugün seçimlerde bile el koyup bizim işimize müdahale edebiliyorlar..."

Halil usta eski bir üretici olarak bunları söylerken, bir zamanlar üzümü dışarıdan almak yerine Zile'den temin eden pekmez üreticileri de dertli. Zile'nin ünlü pekmez üreticilerinden Özkaleliler de artık üzümü Nevşehir, Batman, Diyarbakır, Tarsus... vb. illerden temin eder olmuş. Üzümün dışarıdan alınması ile fiyat anlamında kendilerini epey zorladığını belirten Özkaleliler de maliyetlerin yüksek olduğunu söyleyerek durumun kendilerine yansımaları böyle ortaya koyuyor. Bunun tüketiciye yansımaları pekmez fiyatlarındaki artışlar oluyor.

Evet bir zamanlar Zile'de halkın geçim kaynağı olan bağcılığın bitirilişi Türkiye'de tarımın adım adım tasfiyesine yalnızca bir örnek. Elbette ki bu durumu kurtarmak adına yapılan hiçbir çalışma yok. Geçtiğimiz yıllarda İzmirli üreticilerin üzümlerinin tıpkı fındıkta olduğu gibi aflatoksin iddiası ile yurtdışından geri dönmesi emperyalistlerin tarım üzerindeki politikalarını açığa çıkarıyor. Tek dertleri kendilerini yeni pazar arayışları içinde olan "devler", bakalım sırada hangi ürün için aynı politikalarını hayata geçirecek diye düşünürken; üzüm taban fiyatlarındaki bekleyiş de devam ediyor.

sahiplerinin yüzünü güldüren DGD bugünkü haliyle bir köylünün ifade ettiği gibi **zengine destek, yoksula köstek** olmuştur.

Geçen yıl uygulamaya konulan DGD sisteminde beklediğinin dışında bir mali hesapla karşılaşan devlet, yaygın biçimde suistimal yapıldığını açıklayarak DGD'yi irdelemeye başladı.

Hazine Müsteşarlığı Kontrolörler Kurulu ile Tarım Bakanlığı Teftiş Kurulu'nun harekete geçmesiyle, DGD'nin danışmanlığı yapan emperyalist denetim şirketi Pricewaterhouse Coopers 50 ilde bir araştırma yaptı. Şirketin yaptığı araştırmaya göre; büyük toprak sahipleri Tarım Bakanlı-

makta.

Noter karşılığında yapılan bu işlemler devleti fazla da derin derin düşündürmedi. Ödemelerdeki tavan 200 dönüm sınırı değiştirilerek 500 dönüme çıkarıldı.

Büyük toprak sahiplerinin kulağını çeken devlet büyük bir aldatmacayla başladığı DGD sistemini daha ne kadar budayacak göreceğiz.

Emperyalist patentli, etiketli denetim şirketlerinin denetimine hacet kalmadan şunu söyleyebiliriz ki, köylüye efendi diyenler bugün onları daha da köleleştirmekte, köylüye bu durumdan rahatsız durumda.

Tarımı bitiren devlet köylüye "inadına üretin" diyor

Emperyalist güçler ve yerli uşakları patron-ağalar tarafından IMF politikalarıyla tarımın bitirilmek istenmesi bugün herkes tarafından görülmektedir. Tabi ki bunu tüm yakıcılığı ile yaşayan üretici köylü; binbir çileyle yetiştirilen ürünlere verilen düşük taban fiyatları, uygulanan kotalar yetmezmişcesine gübreye, mazota vs. getirilen zamlarla üretmez duruma getirildi. Bunlarla da bitmiyor çekilen sıkıntılar. Var olan birkaç dönüm toprağını ekebilmek için Tarım Kredi Kooperatiflerine borçlanan köylünün nasıl ırcılık olup son kurşuna kadar soyulduğuna, bu da yetmezmişcesine "devleti dolandırdın" denilip hapse atılışına kimimiz yaşarken kimimiz de dışardan tanık olduk.

Tüm bu tarımı tasfiye ve üretici köylüyü öldüren politikaları artık

tüm çıplaklığıyla ortadayken yaklaşan seçimleri de fırsat bilen oy avcıları kendi yüzlerini maskeleyen çalışmalarını hızlandırdı. Bu doğrultuda özellikle Tarım Bakanlığı tarafından başlatılan "inadına üretim" kampanyası bu oyunun yalnızca bir parçasıdır. İlk uygulama olarak Adana'nın birçok yerine asırın pankartları ile çiftçi sanki kendiliğinden üretmiyormuş gibi bir imaj çizilmişti ve bu şimdiden köylünün tepkisini toplamaya başladı. Bir kere sormadan olmuyor; üretimi yapacak olan çiftçiler yaşamak zorunda bırakıldıkları zor koşullarda "ön görüldüğü" gibi nasıl üretecek?

Tarım ürünlerinin neredeyse tamamının dışarıdan ihraç edilerek üretiminin yok edildiği bir yerde "bolluktan", çiftçinin zirai uygulamalardan habersiz bir şekilde üre-

tim yapmaya mecbur bırakıldığı bir yerde "sağlıklı" üretimden ve en önemlisi artık toprağı elinden alınan köylünün "inadına" denilerek üretim yapmasından bahsetmek herhalde şu koşullarda hayalden başka bir şey olamaz.

Tarım Bakanlığı tarafından asırın bu pankartlarla tarımda bolluk beklense de, beklenen yalnızca yazıda kalacaktır. Elbette ki bu politikalar da yaklaşan seçimler öncesi birer atıftan başka bir anlam taşımıyor. Halkın yaşadığı gerçeklikten uzak olarak sunulan bu kampanya daha şimdiden halkın ilgisini çekmek yerine tepkisini toplarken; birer fiyaskoya dönüşeceğinin sinyallerini veriyor. Çünkü çiftçi sormadan edemiyor. "Traktörüne mazot bulamayan, ürününe ilaç almayan, bankalara faizlerle borcu olan köylü mü inadına üretecek?"

Tecrite karşı direnişte şehit sayısı 95'e ulaştı

Tecrit ve izolasyona karşı sürdürülen Ölüm Orucu direnişi sürüyor. Direnişçilerin ölüm sınırında olduğu şu günlerde peşpeşe ölüm haberleri de gelmeye devam ediyor. Adalet Bakanlığı görevini "gurur" la Hikmet Sami Türk'den devralan Aysel Çelikel'in ise şimdiden dosyasına ölüm haberleri yazılmaya başlandı.

Melek Birsen Hoşver

MELEK BİRSEN HOŞVER

Ölüm Orucu direnişçisi **Melek Birsen Hoşver** zorla müdahale işkencesinde yaşamını yitirdi. Ölüm Orucu'na Malatya Hapishanesi'nden 7. Ölüm Orucu direnişçisi olarak başlayan Melek Birsen Hoşver, yaklaşık 3 ay önce kaldırıldığı Ankara Numune Hastanesi'nde **21 Ağustos** günü zorla müdahale sonrasında şehit düştü.

Ulucanlar katliamının 2. yıl-

dönümünde 26 Eylül 2001'de bedenini açlığa yatıran DHKP-C dava tutsağı Birsen Hoşver direnişinin 330. günündeydi.

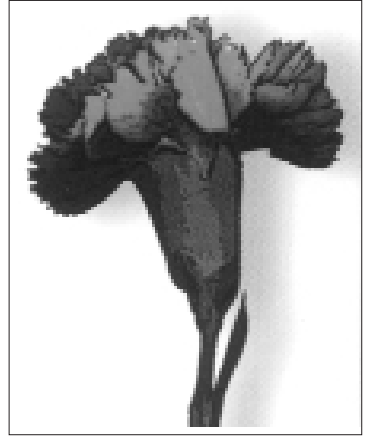
GÜLNİHAL YILMAZ

3 Haziran tarihinde Kütahya Hapishanesi'nde 5. Ölüm Orucu ekibinde yer alan **Gülnehal Yılmaz**, direnişinin 449. gününde 25 Ağustos 2002 tarihinde Kütahya Hapishanesi'nde şehit düştü.

1965'te Sivaslı bir ailenin ço-

cuğu olarak dünyaya gelen Gülnehal Yılmaz, Çerkez milliyetindedi. Devrimci mücadeleye Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde 1988-1989 yıllarında katıldı.

1993 yılında DHKP-C davasından tutuklandı. İlk önce Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nde kaldı. Buradan Sakarya Hapishanesi'ne götürüldü. 19 Aralık'ta Çanakkale Hapishanesi'nden, Kütahya Hapishanesi'ne götürüldü.

Aileler konuşuyor

"Çocuklarımız çıldırsın, bir işe yaramasın istiyorlar"

Oğlu Ali Gülmez'in 19 Aralık operasyonundan sonra götürüldüğü Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tek kişilik hücrelerde tutulduğunu ve hastalıklarının tedavisinin bilinçli olarak engellendiğini söyleyen Selvi Gülmez anlatıyor...

Ben tutuklu ve şehit annesiyim. Kızım Nergiz Gülmez hücrelere karşı yapılan ölüm oruçlarında şehit düştü. Oğlum Ali Gülmez, 19 Aralık operasyonundan sonra Sincan F Tipi Cezaevine götürüldü. Oğluma F tipine girer girmez 1'er aylık ve 3'er aylık sürelerle sürekli görüş yasağı verildi. Ben oğlumla görüş yasağından dolayı ilk bir yıl içerisinde sadece 3 defa görüşebildim. Görüş yasağı sebebini sorduğumuzda da bize kapıyı kırıldığını söylediler. İçerde hiçbir şey yok demir kapıyı nasıl kırsın?

Şu anda oğlumun el ve ayak parmaklarında uyuşma var. Sebebini bilmiyoruz. Böbreklerinden rahatsız. İdrarından kan geliyor. Bir de ileri derecede basuru var. Oturamıyor. Şu ana kadar ne zaman doktora çıkmayı talep etse geri çevrildi. Bilinçli olarak hastaneye götürmüyorlar. Geçen günlerde Sincan F tipinde tutukluların yemekten zehirlendiği söylendi. Yemekten değil sudan zehirlenmişler. Tutuklulara kuyu suyu veriyorlar. Bu su da temiz olmadığı için zehirlenmişler. Ve bunun için dahi hastaneye götürmemişler. Sorduklarında "siz zaten kendi kendinizi tedavi ediyorsunuz" demişler.

Zehirlenmeden bu yana hücrede bulunan bütün ilaçları toplamışlar. Zorunlu kullandıkları ilaçlar da dahil. Bu çocuklar nasıl tedavi olacak peki? Şu anda ziyaretçilere çok iyi davranıyorlar. İstiyorlar ki biz buna kanalım ve dışarda hücrelerden bahsetmeyelim. Oğlum hep tek kişilik hücrede tutuluyor. Çocuklarımız çıldırsın, bir işe yaramasın istiyorlar. Ben sizin aracılığımızla bütün insanlara seslenmek istiyorum. Bugün bize yarın onlara. Yalnız bizim çocuklarımız için yapılmadı ya. O hücreler hiç boş kalmaz, böyle giderse Adalet Bakanı da girer birgün o hücrelere. O yüzden hep beraber hücrelere karşı çıkalım diyorum.

Ben bir anayım. Aileler olarak gitmediğimiz yer kalmadı. Sorunlarımızı artık basın da yazmaz oldu. Bizler sesimizi nasıl duyuracağız. İnsanlar dışarda aç susuz. İş yok. Onlar da hücrede değil mi?

Ben bir anayım. Aileler olarak gitmediğimiz yer kalmadı. Sorunlarımızı artık basın da yazmaz oldu. Bizler sesimizi nasıl duyuracağız. İnsanlar dışarda aç susuz. İş yok. Onlar da hücrede değil mi?

Tutsak ailelerinin konsolosluk eylemine yine polis terörü

Tutsak aileleri örgütlülüklerinin F tipi hapishanelerin model alındığı Avrupa ülkelerinin konsoloslukları önündeki eylemleri sürüyor.

16 Ağustos 2002 tarihinde TUYAB ve TAYAD'lı ailelerin saat 13:00'de Taksim'deki Fransız Konsoloslukunun önünde F tipi hapishanelere ilişkin yapmak istedikleri dilekçe verme eylemine polis saldırdı.

Tutsak yakınları F tipi hapishanelerin AB'nin de onayından geçtiğini ve bu yaşananlardan onların da sorumlu olduğunu belirttikleri dilekçelerini Fransız konsoloslukuna vermek isterken, konsolosluk kapılarını kapatan polis dilekçeleri toplu kabul etmeyeceklerini söyledi. Bunun ardından hiç bir gerekçe gösterilmeden insanları

coplayan, yerlerde sürükleyen polis 12 kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlardan 10 kişi aynı gün akşam saatlerinde Beyoğlu Polis Karakolu'ndan serbest bırakılırken Kenan Ustabaşı ve Murat Barbu başka davaları olduğu gerekçesiyle Siyasi Şube'ye götürüldü. DGM'ye çıkarılan Ustabaşı ve Barbu 17 Ağustos günü serbest bırakıldı.

Ailelerin konsolosluk önündeki eylemini izlemek için giden muhabirimiz Toğay Okay eylemdeki arbede sonrasında sivil polislerce keyfi bir şekilde gözaltına alınarak Karaköy polis karakoluna götürüldü. Filmlerine el konulan muhabirimiz aynı gün serbest bırakıldı.

Eski Adalet Bakanı Türk'ün "gurur" tablosu

Göreve geldiği günden istifa ettiği güne kadar birçok katliamın altına imza atan Hikmet Sami Türk'ün "gurur" tablosunda 138 ölü, yüzlerce yaralı ve sakat var. Türkiye halkı bu tabloyu hiç unutmayacak...

18 Nisan 1999'da Adalet Bakanlığı görevine getirilen Hikmet Sami Türk, 31 Temmuz 2002 tarihinde görevinden istifa etti. Göreve geldiği günden istifa ettiği güne kadar birçok katliamın altına imza atan Türk, görevini bırakmasının ardından bir basın toplantısı düzenledi. Toplantı sırasında bir gazetecinin "F tipi cezaevleri hakkında bir kuşkunuz varmı? Varsa nelerdir?" sorusu üzerine Türk, adalet çarkının nasıl işlediğini bir kez daha kendi dilinde gözler önüne serdi. "F tipi cezaevleri hakkında hiçbir kuşkun yok. Görevde kaldığım sürece yaptıklarımın gurur duyuyorum."

Türk'ün "gurur" duyduğu icraatlar ise 138 ölü, yüzlerce yaralı ve yüzlerce sakat insan bırakmak. Üç yıllık görevi boyunca hapishanelerde ölümlerin artmasına ve insan hak ihlallerinin yaşanmasına yönelik kararlar veren Türk, ne ilginçtir ki bir dönem İnsan Hakları Bakanı olarak da görev yaptı. İşte, İHD tarafından derlenen eski İnsan Hakları Bakanı ve eski Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün üç yıllık gurur (hak ihlalleri) tablosu:

- Yıl 1999. 26 Eylül'de Ulucanlar Hapishanesi'nde 10 kişi yaşamını yitirdi, 30 kişi ağır yaralandı. Çeşitli hapishanelerde çeşitli nedenlerle 13 kişi öldü. 26 kişiye kötü muamele yapıldı, 26 kişinin tedavisi engellendi.
- Yıl 2000. 4 Temmuz'da Burdur Hapishanesi'nde 36 tutuklunun tedavisi engellendi. Yapılan saldırıda 50 kişi ağır yaralandı, bir kişinin kolu koptu.
- 26 Temmuz'da Bergama Hapishanesi'ne yapılan saldırıda 65 kişi ağır yaralandı.
- 3 adli tutuklu ve bir siyasi tutuklu intihar etti. İBDA-C davasından bir kişi jandarma tarafından öldürüldü. 36 kişinin tedavisi engellendi. Çeşitli hapishanelerde 25 kişiye kötü muamele yapıldı.
- 19 Aralık 2000 hapishaneler operasyonu: Bayrampaşa Kapalı Hapishanesi'nde 12 kişi öldü, 55 kişi ağır yaralandı.
- Ümraniye E Tipi Hapishanesi'nde 8 kişi öldü, 47 kişi

ağır yaralandı. 8 kişiye cople tecavüz edildi.

- Çanakkale E Tipi Hapishanesi'nde 5 kişi öldü, 61 kişi ağır yaralandı.
- Uşak Kapalı Hapishanesi'nde 2 kişi öldü, 5 kişi ağır yaralandı.
- Aydın Kapalı Hapishanesi'nde 2 kişi ağır yaralandı.
- Buca Kapalı Hapishanesi'nde 6 kişi ağır yaralandı.
- Ceyhan Hapishanesi'nde 1 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı.
- Gebze Kapalı Hapishanesi'nde onlarca kişi yaralandı ve tutsaklara cinsel taciz yapıldı.
- Bursa Kapalı Hapishanesi'nde 2 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı.
- Çankırı Kapalı Hapishanesi'nde 2 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı.
- Bartın Kapalı Hapishanesi'nde 19 kişi ağır yaralandı.
- Ankara Ulucanlar Kapalı Hapishanesi'nde 10 kişi yaralandı.
- Kahramanmaraş Elbistan Kapalı Hapishanesi'nde 1 kişi yaralandı.
- Nevşehir Kapalı Hapishanesi'nde 8 kişi yaralandı.
- Malatya Kapalı Hapishanesi'nde 1'i ağır 34 kişi yaralandı.
- Niğde Kapalı Hapishanesi'nde onlarca kişi ağır yaralandı.
- 23 Ocak'ta Metris Hapishanesi'ne düzenlenen saldırıda İBDA-C'li tutuklulara karşı gözyaşartıcı bomba kullanıldı.
- Yıl 2001. Çeşitli hapishanelerde 25 tutuklu Ölüm Orucu'nda yaşamını yitirdi.
- Çeşitli illerde 7 tutuklu yakını Ölüm Orucu sonucu yaşamını yitirdi.
- 9 tutuklu tahliye olduktan sonra çeşitli illerde Ölüm Orucu sonucu yaşamını yitirdi.
- Hapishanelerdeki uygulamaları protesto amacıyla 4 tutuklu kendini yakarak yaşamını yitirdi.
- 1 tutuklu tedavi sırasında yaşamını yitirdi.
- İstanbul Küçükarmutlu'ya yapılan operasyonda 4 kişi

yaşamını yitirdi.

- 2 Aralık'ta ve 30 Kasım'da Mehmet Girgin ve E.T intihar etti.
- Yıl 2002. Çeşitli hapishanelerde 11 kişi Ölüm Orucu sonucu yaşamını yitirdi. 7 kişinin tedavisi engellendi.
- 1 tutuklu tahliye olduktan sonra Ölüm Orucu sonucu yaşamını yitirdi.
- Sincan F Tipi Hapishanesi'nde Halil Koçyiğit adlı adli tutuklu intihar etti. Hıdır Demir tedavisi engellendi için yaşamını yitirdi.
- Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde Volkan Ağırman "intihar" etti.
- Çeşitli hapishanelerde Rıfat

Özman, Cumali Başaran, Osman Aslan tedavileri engellendiği için yaşamlarını yitirdiler. 1 kişinin tedavisi engellendi.

- Çeşitli hapishanelerde Recep Akarsu, Müjdat Kanze, Selahattin Kuyak intihar etti.

Toplam: 138 kişi yaşamını yitirdi.

Yüzlerce kişinin tedavisi engellendi.

Yüzlerce kişi sakat kaldı.

HİKMET SAMİ TÜRK'ÜN KANLI BAYRAĞINI AYSEL ÇELİKEL DEVRALDI. BİLANÇO ŞİMDİLİK 3 ÖLÜ!..

"Bakanlık, bir bayrak yarışıdır, bayrağı en yüksek yerinde teslim ediyorum" diyerek 6 Ağustos 2002 tarihinde görevini

Prof. Dr. Aysel Çelikel'e devreden H. Sami Türk, Türkiye tarihinin en katliamcı Adalet Bakanı olarak tarihe geçti.

Üç aylık bir Adalet Bakanlığı yapacak olan Aysel Çelikel'in görevini devraldığı gün yaptığı konuşmalar yeni bakanın meseleye nasıl baktığını anlatıyor.

İnsan hakları ve demokratik hukuk devletinin gerçekleştirilmesinin kolay birşey olmadığını açıklayan Çelikel "sürekli demokratikleşme ve hukukun üstünlüğünün sağlanması yolunda Adalet Bakanlığı başarılı bir sonuca ulaştı... Türkiye'de demokratikleşme çabalarının 150 yıllık geçmişi var. AB yasaları da dahil varılan sonuç Adalet Bakanlığı

mahkumlar muayene olurken yanlarında görevli bulundurulacaktır" şeklinde bir ibare kullanılmıştır.

Ziyaretçilerin üstlerinin aranması ve görüşme sırasında onurlarını kırarak hal ve hareketlerde bulunulmaması için gerekli titizliğin gösterilmesi istenen genelgede muğlak bırakılan ayrıntılar yarın "güvenlik gerekçesi" adı altında yapılacak insanlık dışı aramaların, tavırların habercisi niteliğinde.

24 Ağustos 2002 tarihinde Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'ni ziyaret eden Aysel Çelikel ziyareti sırasında yaptığı açıklamalarda pembe bir tablo çizmeyi ihmal etmedi. Koşulların iyiliğinden dem vuran Çelikel F tipleri ve Ölüm Oruçlarına ilişkin şunları söyledi.

"Ölüm Oruçlarında bir kişi bile ölse bu utanç vericidir. F tipi cezaevlerini modernleştirerek Ölüm Oruçlarını engellemeyi amaçlıyoruz." Ölüm Oruçlarının çözümünü modernleşmede arayan Çelikel çok iyi bildiği tecrit ve izolasyonu ağzına bile almadı. Ölüm Oruçlarında şehit düşenlere de atıfta bulunan Çelikel "Bu oruçlar ölenlerin hayatlarına değer miydi? Onların mücadelelerini anlıyorum. Fakat devletle mücadele bu kadar kayıpla sürmemeliydi" diyerek, devrimci ve komünist tutsakların mücadelelerinden hiçbir şey anlamadığını gösterdi. Ölüm Orucu şehitlerine "üzülen" yeni bakan, katliamlarda diri diri yakılan, işkencelerle öldürülen tutsaklardan hiç bahsetmeyerek de samimiysizliğini gösterdi. F tiplerinin "olumluluklarını" sıralayan yeni Adalet Bakanı **Aysel Çelikel'e söylenecek tek şey; F tipinin tutsaklar için tecrit, izolasyon, tedavisi yapılmayan hastalıklar, dostlarla, yoldaşlarla, ailelerle, avukatlarla görüşmelerin engellenmesi, insanlık dışı uygulamalar ya da intihardan başka birşey getirmeyeceğidir.** Ancak şu bir gerçekliktir ki bugün Sami gitti, Aysel geldi. Yarın kim gelirse gelsin tutsakların F tiplerine karşı direnişi sürecektir. Ve tutsaklar bedensel tecritlerini şimdilik kıramasalar da, düşünsel tecrite ideallerine olan inançlarıyla izin vermeyecektir.

ve Meclis'in eseri."

Görevini alırmaz bir genelge yayınlayan Çelikel, oldukça hassasiyetle(!) yaklaştığı F tipleri ve Ölüm Oruçları konusunda iyi niyet(!) nağmelerini sıraladı.

Genelgeyle ceza ve infaz koruma personelini tutsaklara onur kırıcı davranışlarda bulunmalarını konusunda uyardı. Aksi davranışlarda bulunanlar hakkında ise yasal işlem yapılmasını talep etti. H. Sami Türk'ün söylemlerinden farklı söylemiş gibi dillendirilen bu açıklamalar her yeni atama dönemlerinde sarfedilen rutin açıklamalardan başka birşey değildi.

Bugün tutsakların en büyük sorunlarından olan doktor muayenesi sırasında asker ya da infaz koruma memurunun bulunması sanki iyileştirilmişçesine genelgede "sağlık görevlileri tarafından talep edildiği sürece,

Devrimci ve sosyalist basına saldırı

Saldırılarla sürekli yüzyüze olan devrimci ve sosyalist basından Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir dergilerine 20 Ağustos günü çevik kuvvet, itfaiye araçları, oksijen tüpleri, uzun namlulu silahlarla operasyon düzenlendi.

Yaklaşan Irak operasyonu ve erken seçim öncesinde devletin saldırıları da yoğunlaşıyor. Bu saldırılarla sürekli yüzyüze olan devrimci ve sosyalist basından **Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir** dergilerine 20 Ağustos günü çevik kuvvet, itfaiye araçları, oksijen tüpleri, uzun namlulu silahlarla operasyon düzenlendi. İçeride "canlı bomba" var gerekçesiyle alınan DGM kararıyla yapılan baskında duvarlar yıkılıp, kapılar oksijen tüpleriyle kesildi ve içeride bulunan basın emekçileri ve misafirler dövülerek gözaltına alındı. Burjuva basının DHKP/C askeri kanat sorumlusu olarak lanse ettiği **Şadi Özpolat** ve **Sadık Eroğlu** bayılana kadar dövülürken birçoğunun vücudunda kırık ve ezilmeler meydana geldi. Gözaltına alınanlar 23 Ağustos günü çıkarıldıkları Fatih Adliyesi'nden serbest bırakıldılar.

BASKILARI PROTESTO EDEN BASIN EMEKÇİLERİ DE SALDIRIYA UĞRADI

Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir dergilerinin ve **TAYAD**'ın basılmasını protesto etmek için devrimci ve sosyalist basın çalışanlarının (**Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir, İşçi-köylü, Atılım, Odak, Devrimci Demokrasi, Kızıl Bayrak, Çağrı**) 22 Ağustos 2002'de başlattıkları açlık grevi ve basın açıklaması da polis saldırısıyla karşılaştı.

Açlık Grevi ve basın açıklamasının yapılacağı Yeniden Atılım gazetesi bürosunu sabahtan itibaren çevik kuvvet ve itfaiye ekipleriyle ablukaya alan polis, içeri girmek isteyen Yeniden Atılım, Ekmek ve Adalet, Dayanışma, Gençlik Gelecektir ve Devrimci Hareket dergilerinin 10 muhabirini gözal-

tına aldı. Fatih Polis Karakolu'nda tutulan muhabirler akşam saatlerinde serbest bırakılırken, içerideki devrimci, sosyalist basın çalışanları da balkondan basın açıklamasını okudular. Açıklamanın ardından ablukayı artıran polis, saat 15:30'da DGM'den arama kararıyla gazete bürosuna gelerek içeride bulunan **Selma Kaan (İşçi-köylü), Murat Güner, Songül Akbay (Yeniden Atılım), Ersin Se-**

İHD'DE BASIN AÇIKLAMASI

24 Ağustos 2002 tarihinde **İHD İstanbul Şubesi**'nde bu saldırıları protesto etmek üzere bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya **İşçi-köylü, Ekmek ve Adalet, Yeniden Atılım, Devrimci Demokrasi, Direniş, Barikat, Çağrı, Dayanışma, Devrimci Hareket, Kızıl Bayrak, Alınteri, Odak** dergi ve gazete çalışanları katı-

dayanışmanın geliştirilmesi gerektiğini söyledi.

1 EYLÜL

OPERASYONLARI GÜNLER ÖNCESİNDEN BAŞLADI

26 Ağustos 2002 tarihinde İstanbul'daki devrimci ve sosyalist basın büroları ve kültür merkezleri terörle mücadele polisleri tarafından basıldı. Baskının nedeni olarak bürolarda ve kültür merkezlerinde yasadışı örgütlere ait dokümanların, örgüt suçundan aranan kişilerin buralarda saklandığını ve bu kişilerin 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü provoke etmeyi planladığını açıklayan devlet, aramalar sırasında çeşitli kitaplara el koyarken bunun yanında Yapı Sanat Evi'nden üç ve Devrimci Demokrasi gazetesinden bir kişiyi gözaltına aldı. Baskınlar sırasında kamera çekimi de yapan polisler gazetemizin merkez bürosunda bulunan **Rüzgar Bizden Yana Esiyor, Zafer Bizim Ola-**

ri salonu ikinci kez hiçbir gerekçe gösterilmeden kapatılmıştır.

ANKARA DEVRİMCİ VE SOSYALİST BASIN ÇALIŞANLARI SALDIRILARI KINADI

Ankara: 20 Ağustos 2002 tarihinde **Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir** ve **TAYAD**'a yönelik saldırıların ardından bu saldırıları protesto eden ve Atılım gazetesi merkez bürosunda açlık grevine başlayan devrimci ve sosyalist basın çalışanlarının da gözaltına alınmasıyla Ankara'daki devrimci, sosyalist basın çalışanları ve okurları 22 Ağustos 2002 tarihinde basın açıklaması yaptılar.

İşçi-köylü, Atılım, Kaldıraç, Ekmek ve Adalet, Alınteri, Devrimci Demokrasi ve Kızıl Bayrak'ın ortak yaptığı basın açıklamasında basın metnini gazetemiz Ankara bürosu çalışanı **Erdoğan Özbay** okudu.

Özbay okuduğu metinde devrimci ve sosyalist basına yönelik son iki gün içinde yapılan baskılara değinerek "bizler Ankara devrimci ve sosyalist basın çalışanları olarak yapılan tüm saldırıları kınıyor, gözaltında bulunanların derhal serbest bırakılmasını istiyoruz" dedi. Son olarak Ölüm Orucu'nda Melek Birsan Hoşver'in de şehit düştüğünü bildirerek "içerde ve dışarda tecrit karşıtı mücadeleyi yükselteceğiz ve sayfalarımıza taşımaya devam edeceğiz" dedi.

Yoğun polis ablukası altında yapılan açıklamada dövülmüşler de açıklama yapıldıktan sonra "**Devrimci ve sosyalist basın susturulamaz**", "Baskılar bizi yıldıramaz" ve "**Gözaltılar serbest bırakılsın**" sloganları atılıp eylem sona erdirildi.

Ekmek ve Adalet dergisinin baskınından sonraki hali

defoğlu (Dayanışma), Hüsnüye Seçgin (Özgür Gençlik), Yılmaz Dursun (Kızıl Bayrak), Kemal Aydeniz (Odak), Mehmet Yayla, Sinan Güzel, Gökhan Türker, Özcan Hır, Yalçın Akar, Yılmaz Dursun ve Süleyman Karadağ'ı (Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir) döverek gözaltına aldı ve Vatan TMSŞ'ye götürdü. Burada iki gün tutulan basın emekçileri hakkında 24 Ağustos'ta çıkarıldıkları Fatih Adliyesi'nden "polise mukavemet"den dava açılarak serbest bırakıldılar. Odak dergisinin Yazışmaları Müdürü **Kemal Aydeniz** ise basın davaları nedeniyle hakkında DGM'den tutuklama kararı olduğu gerekçesiyle tutuklandı.

larken; açıklamada devletin devrimci ve sosyalist basına yönelik baskılarının daha da şiddetlenerek sürdüğü; bunların da demokratikleşme paketleri ile aynı zamanda yaşandığı belirtilerek Türkiye'de yaşanan "demokratikleşme" aldatmacasına dikkat çekildi. Ekmek ve Adalet gazetesinin Yazışmaları Müdürü Ercan Gökoğlu da baskın ve gözaltında yaşadıklarını aktardı ve sosyalist basın emekçilerinin kendileri gözaltındayken açlık grevine başlamalarına çok sevindiklerini belirterek devrimci basındaki böylesi

İHD İzmir Şubesinde baskıları protesto

caktır ve Fırtınalar İçinde Bıçak Sırtında adlı kitaplara el koydu. Gazetemizin dışında **Tohum Kültür Merkezi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Yapı Sanat Evi, Genç Ekin Sanat Merkezi ve Devrimci Demokrasi, Alınteri, Mücadele Birliği, Kızıl Bayrak** gazeteleri de basılmıştır. Bu baskınlar sırasında henüz açılma işlemleri devam eden Tohum Kültür Merkezi göste-

Kürtçe eğitim sorununda TC'nin çıkmazı

Meclisin yoğun bir performansla çıkardığı AB'ye uyum yasaları çerçevesinde çıkarılan anadilin öğrenilmesi için kurs açılması ve yayın yapılması kararının ülkemiz gerçekliğinde ne anlam ifade ettiğini zamanla göreceğiz.

Dil; toplumun kendini ifade etmesinde önemli bir silahtır. Kendi düşüncelerini geliştirme ve yaygınlaştırmada, kültürünü var etmede, iletişim sağlanmasında sosyal yaşamın örgütlenmesi ve üretilmesinde kullanılan dilin, halkın kendi ana dili olup olmadığı önemlidir. **Dili cendere altına alınmış bir toplumun kendini geliştirip, toplumsal yaşamda ifade etmesi zordur.** Çünkü dili cendere altına alınmış bir toplumun düşünceleri de cendere altına alınmış demektir. İfade edilemeyen, tartışılmayan ve yaygınlaşmayan bir düşünce her zaman si-

likleşmeye mahkumdur.

Dil, günlük yaşamımızdaki bu yeriyile ve ülkemiz somutunda özellikle de egemenlerin cephesinden baktığımızda önemli bir sorundur. Bu konuda özellikle başta Kürt ulusu olmak üzere diğer milliyetler de önemli sorun ve sıkıntılar yaşamaktalar. Türk hakim sınıflarının temellerinden biri olan şovenizm kuruluşundan bugüne "Türklerden başka ulus yoktur" mantığıyla Kürt ulusunun her açıdan cendere altına alınmasıyla somutlanmıştır. Resmi dil olarak kabul edilen Türkçe'nin dışında Kürtçe eğitim, yayın ve daha birçok ulusal öge baskı altına alınarak izin verilmemiştir. Son dönemde bu saldırılarını daha da pervasızlaştıran egemenler, Kürt ailelerin çocuklarına taktıkları Kürtçe isimlere bile ambargo getirerek, aileleri mahkemeye vermiştir. Anadilde

eğitim talebinde bulunan üniversite öğrencilerine yönelik estirilen terör, tutuklulukların sürmesi ile devam ediyor.

TC'nin yıllardan beri uyguladığı şovenist politikalarının özünde hiçbir değişim yapılmadan AB'ye girme yolundaki "demokratikleşme" adımlarıyla Kürtçe yayın, Kürtçe eğitim yapılması tartışmaları gündemimize oturdu. Ancak bugünkü mevcut koşulda bunun ne kadar mümkün olup olmadığı soru işareti. Ve özel olarak da uyum paketinin ardından buna nasıl bir biçim ve şekil verileceği tam bir muğlaklık içinde.

Meclis, Kürtçe'nin "özel kurslarda" öğretilmesi kararını vermiş ve Milli Eğitim Bakanlığı da bir açıklama yaparak denetimin kendilerinde olduğunu söylemiştir. MEB Necdet Tekin de "Hiç kimseni üzerine gitmeyeceğiz. Müzik, Coğ-

rafya veya İngilizce kursu nasılsa, Kürtçe kursu da o şekilde açılacak. Asla bir önleme falan olmayacak. Ama resmi dil, eğitim dili Türkçe'dir" açıklamasını her fırsatta yineleyerek, bu konuda rahat olduklarını ima etmekte.

Kürtçe'nin özel kurs-

larla öğrenileceği söyleniyor. Ancak, özel kursların talebi ne kadar karşılayacağı, müfredatın ne olacağı ve bunu kimin belirleyeceği yanıt bekleyen sorular. Kürtçe eğitim verecek bir kadronun olmadığı Türkiye'de Kürtçe ders verecek insanlar mı yetiştirilecek(?) Bu konuda çeşitli girişimleri olan Kürt-Kav gibi kurumların devlet tarafından ne kadar dikkate alınacağı belli bile değil. Kürtçe eğitim konusunu başından atma telaşında olan MEB bu konuda "Nasılsa resmi bir bağlayıcılık yok, okullarda öğretilmeyecek, özel kursa gidebilen öğrensin" diyor. Bu yaklaşım bile bahsi geçen demokratikleşme amacıyla alınan kararların ülke gerçekliğine denk düşmediğinin açık bir kanıtıdır.

Anadilde eğitim hakkı talebini karşılamayan bu düzenleme özünde şovenizmin Kürtçe dille halka empoze edilmesini ifade etmektedir. Açılacak özel kurslarda TC'nin normlarının dışına çıkamayacak müfredatta Kürt halkının kendi kültürünü, ulusal özelliklerinin geliştirilmesine izin verileceğini beklemek hayalden başka bir şey olmayacaktır. TC'nin

nesnel gerçekliğine aykırı olan böylesi bir durum elbette ki belli çevrelerin hayale kapılmasına neden olmuştur. Ancak şöyle bir gerçeklik var ki TC bugün üniversitelerinde Kürtçe eğitim verecek öğretmenler yetiştirecek, buna uygun bir sistem oluşturacak pozisyonda değildir. Burjuva demokratik devriminin gerçekleşmediği ülkemizde dil gibi daha bir dizi demokratik hakkın uygulanabilmesi verilecek mücadelelerle olacaktır. Ki bugün ülkemiz gerçekliğinde en ufak bir demokratik hakkın kazanımı için ağır bedeller ödemek durumunda olduğumuzu düşünürsek...

Anadilde eğitim talebi demokratik bir taleptir. Ancak bugün ülkemiz koşullarında bunun uygulanması gerçekliği egemenlerin bu yaklaşımıyla ve ezilen ulus olarak Kürt halkının böylesine baskılanma altında tutulduğu koşullarda mümkün değildir. Bunun koşullarını hazırlamak, uygun hale getirmek ancak ezilen ulusun bağımsızlığını kazanması ile mümkün. Bu da TC'nin varlığını devam ettirdiği koşullarda değil onun alaşağı edildiği koşullarda mümkün olacaktır.

Kürtçe dil serbest(!)

Kürtçe propaganda yasak

3 Kasım'da yapılacak erken seçime yönelik hazırlıklar hızlanarak devam ederken, seçimde önemli bir kesimi ifade eden Kürt halkının iradesinin seçime yansımaması için devlet elinden geleni yapıyor.

T. Kürdistanı'nda neredeyse yakılmadık köy ve ev bırakmayan devlet, yaşanılacak durumda olmayan bu köylere halkı zorla geri göndermeye çalışarak oyları orada kullanmalarını istiyor. 1992-95 yılları arasında köyleri yakıldığı için Silopi'ye yerleşen ailelere, oylarını yakılan köylerde kullanmaları için baskı yapılıyor. Silopi Jandarma Komutanlığı ve Kaymakamlığı tarafından köylülere tehditler savrulurken, köylerinde oy kullanmaları emri veriliyor. Kürt halkının iradesi olarak kabul edilen HADEP'e verilecek oyların önünün alınması, bu oy potansiyelinin engellenmesidir. Bölgede önemli bir potansiyeline sahip olan HADEP'in gelişimi devleti rahat-

sız etmektedir. Bunu engellemek için de böylesi yöntemlere başvuruyor.

Devletin bu konudaki ikinci çıkmazı ise Kürtçe propagandanın yasaklanmasında yaşandı. Alınan kararın resmi gazetede yayımlanan kısmı şöyle; "Radyo ve televizyonda yapılacak propaganda yayınlarıyla diğer seçim propagandalarında Türkçe'den başka dil kullanılması yasaktır."

Sistemin demokratikleşme noktasındaki çıkmazını anlatan çarpıcı örneklerden biri. Özellikle Kürt halkına yönelik sistemleşen baskıların AB'ye girme yolunda devam edeceğini göstermektedir. Bir yandan Kürtçe eğitim noktasında belli kararları olan TC, diğer taraftan Kürtçe kaset dinleyenleri, Kürtçe isim takanları mahkeme kapılarında uğraştırırken diğer taraftan da halkın Kürtçe öğrenmesini sağlayacak koşulları hazırlayacak(!) Bu çelişki TC'nin bugün or-

taya koyduğu tabloyla birlikte düşündüğümüzde hiçbir inandırıcılığı olmayan demokratikleşme kararlarının uygulanabilme koşullarının imkansızlığını göstermektedir.

Kürt halkının kendi diliyle kendisini ifade etmesini, iradesi olarak kabul ettiği insanların temsiliyetini engelleme ve ortadan kaldırmaya yönelik sergilenen bu tutum devletin Kürt halkına yönelik uyguladığı şovenist politikalarından bağımsız değildir. Leyla Zana'ların meclisten apar topar atılarak, yılları bulan hapis cezalarının verilmesi TC'nin bu noktadaki tutumunun en yalın ifadesidir.

YSK Türkçe dışında farklı dillerde propaganda yasağını 298 sayılı Seçim Kanunu'nun 58. maddesine dayandırıyor. Yasağa uyulmaması durumunda altı aydan bir yıla kadar değişen hapis cezaları ile bunları yayımlayan radyo ve televizyonlara kapatma cezası ve yöneticilerine de ağır para cezası verilmesi karar altına alınıyor. Verilecek cezalarla, halkın oy kullanması zorlaştırılarak Kürt halkının iradesi cendere altına alınmak isteniyor.

Yabancılaşma

✓ *Ne kadar bireycilikten kurtulur, bireyci düşünüş tarzıyla savaşmamızı sıcak tutarsak o kadar kolektifleşir, kendimizi toplumun bir parçası, değiştirici, dönüştürücü bir savaşçısı haline getiririz. Ancak ne kadar bireycileşir, kendi bencil dünyamıza kendimizi hapsederek bir o kadar örgütten kopar, yalnızlaşır, proleter değerlere yabancılaşmaya başlarız.*

En başta parti içi yaşam, kurulmak istenen toplumun dar anlamda uygulandığı ve her seferinde büyütülmeye çalışıldığı bir örgütlülüktür. Komünist Partisinin içinde bizlerin savunduğu ve korumaya çalıştığı aynı zamanda büyütme, ilerletmek için birçok bedel ödediğimiz, halka, partiye, devrime ve yoldaşlara ait değerlerimiz, ilkelerimiz anlayış ve ideallerimiz vardır. Tüm bu değerler halkımızın çektiği acılardan yaşadığı zorluklardan, partimizin kan, can bedeli tarihinden ve kaçınılmaz bir ihtiyaç olarak karşımızda duran devrimin gerekliliğinden, o devrimin görev ve sorumluluklarından gelir. Bizler de sınıf bilinçli proletaryanın saflarında Komünist Partisi'nin bir militanı olarak partimize, devrime ait ne varsa korumalı, savunmalı ve sahip çıkmalıyız. Kullandığımız bir kalemde tutalım, partimizin ilkelerine kadar yaklaşmamız gereken değerlerimizin savunuculuğunda mücadelemizi sürdürdüğümüzde yeni yeni değerler de yaratmış olacağız. Partili düşünebilmenin sınıf mücadelesine yanıt olabilmeyen gerekliliklerinden biri de değerlerimizin hissedilmesi, içselleştirilerek savunuculuğunun mücadelesini vermekle olacaktır. Savunulması, korunması gereken tüm bu değerler burjuvaziye ait kurtulmamız gereken alışkanlıklarımızın, zaaflarımızın ve geri değer yargılarımızın yerine geçecek olan proleter değerlerdir.

Azimli ve kararlı olmamız durumunda partiyle olup örgütlenemedikten sonra tüm bu burjuva kişiliği parçalayarak proletaryaya daha fazla yaklaşmak zor değildir. Burjuva zaaflarımızla burjuva düşünüş tarzıyla mücadelemizi ne kadar yüksek tutarsak; savunmamız, korumamız gereken değerlere de o kadar yaklaşırız. Ne kadar bireycilikten kurtulur, bi-

reyci düşünüş tarzıyla savaşmamızı sıcak tutarsak o kadar kolektifleşir, kendimizi toplumun bir parçası, değiştirici, dönüştürücü bir savaşçısı haline getiririz. Ancak ne kadar bireycileşir, kendi bencil dünyamıza kendimizi hapsederek bir o kadar örgütten kopar, yalnızlaşır, proleter değerlere yabancılaşmaya başlarız. Ne zaman burjuvazinin bir takım yönleriyle barışık halde, bir ayağı-

düşünmek gerekir. Kalinin'in dediği gibi; "en temel insani değerlere sahip olmayan devrimci olamaz, en temel devrimci değerlere sahip olmayan da komünist olamaz." Bizim bir takım insani değerlerimizin olması ya da ortaya çıkmasından sonra devrimci olma isteğimiz, girmiş olduğumuz mücadelede somutlanır. Artık devrimciyizdir. Ama salt proleter olarak değil arkamızdan bir yığın bur-

✓ *Partili düşünebilmenin sınıf mücadelesine yanıt olabilmeyen gerekliliklerinden biri de değerlerimizin hissedilmesi, içselleştirilerek savunuculuğunun, mücadelesini vermekle olacaktır. Savunulması, korunması gereken tüm bu değerler burjuvaziye ait kurtulmamız gereken alışkanlıklarımızın, zaaflarımızın ve geri değer yargılarımızın yerine geçecek olan proleter değerlerdir.*

devrimlere önderlik etmeyi düşünmek biraz abes olur. Parti örgütlülüğü içinde de çelişkiler ve çatışmalar devam ettiğine göre bu örgütlülük içinde yer alan bireylerde de burjuva zaaf bir virüs gibi dolaşmaktadır. O halde kendimizdeki değişim-dönüşümü ve kendi içimizdeki devrimleri sürekli hale getirip siyasallaşmanın önemini anlamamız gerekir. Bireyin kendinde yaşadığı burjuvaziyle

Yaşamak istediği kendi bencil dünyasında, bırakalım eşitliği, demokrasiyi herkese tanıtmış ortak hakların en fazlasına sahip olmak ister ve pratik yönelişlerde bulunur. Örneğin ekmeğin fazlasını yemek ister, sigaranın fazlasını içmek ister, yükün azını taşımak ister vb. vb. Hatta bunları gizlilik temelinde yaşama geçirme girişimlerinde bulunabilir. Artık birey neyi, ne için yaptığının bilincinde değildir. Kendini,

kendi istem ve zevklerini ön plana çıkarır. Tüm bu istem ve zevklerini yaşamak için de burjuva ahlakına uygun tavır ve davranışlara girer. Bunlar da gizlilik temelinde olur. En insani değerlere yabancılaştığını kimsenin bilmesini istemez. Oysa bir devrimci, düşündüğünde hedeflerinin, amaçlarının, ideallerinin yanında küçükten başlayan burjuva istem ve taleplerin ne kadar basit, ufak ve önemsiz şeyler olduğunu görecektir. Fakat bunlar bazen inatla görülmek istenmemektedir. Ancak ilkeli bir örgütlülük içerisinde bunların farkedilmemesi çok zor ihtimal olmasının yanısıra zaten zamanla bireyin yaşadığı çatışmalar nitelik değiştirmeye başlar.

mız proletaryada bir ayağımız burjuvazide yaşamımızı idame ettirmeye başlarsak o zaman, burjuva ahlakın bizde hayat bulmasına da izin vermiş oluruz. Artık bundan sonra da proleter ideolojide kirlenmeler başlamış demektir.

Yabancılaşmayı, bireyin gelişim sürecinin durması, gerilemesi, proleter devrimci değerlere yabancılaşması olarak

juvazinin kuyruğuyla birlikte geliriz. Burada en temel devrimci değerlere sahip olmadan da komünist olunamaz. Halkın acılarını, yaşadığı zorlukları hissetmek, değiştirmek, dönüştürmek sınıf kinyile, sınıfsal bir bakış açısıyla hedefe yönelmek bir devrimcide olması gerekenlerdendir. Kendinde devrimler yapmadan toplumsal devrimleri gerçekleştirmeyi,

proletarya arasındaki çatışmada proletaryanın kazanacağı zaferler, bireyi örgüte yakınlıştırır. Burjuvazinin zaferi ise bireyi örgütten uzaklaştırıp, proleter değerlere yabancılaştırır. Birşey olmazlarla yaşanan kapalıliklar barışık bir halde yaşadığımız zaafaların boyutunu ve yaşamdaki etkisini yükseltmekle birlikte ideolojik kirlenmeleri de beraberinde geti-

Artık burjuvaziyle proletarya arasındaki çatışma yerini burjuvazinin yaşam koşullarının yaratılmasının endişesine bırakır. Niçin burada olduğu anlamsızlaşmaya, "bu halk için değer mi" sorularıyla halkımızın çektiği acılar kafalarda sikkileşmeye başlar, bu da halkın değerlerine yabancılaşmayı beraberinde getirir. Kullandığımız, yediğimiz, içtiğimiz her

birşeyde halkımızın emeğinin, birçok yoldaşımızın emeğinin, katkılarının olduğunu unutmaz, en iyi yaşamak için halkın değerlerini de sömürmeyi kendinde hak görmeye başlar. Artık devrimin gerekliliği diye birşey yoktur. Yaşanmış pratikler içerisinde her zaman anlatılan, ders çıkarılması anlamında oldukça uygun olan bir olay vardır. Gerilla birliği içerisinde olumsuz bir unsur, girmiş olduğu kapalılık temelindeki yabancılaşmayla burjuva yaşamın özlemleri içinde yaşatırken dışarıdan da keskin devrimci, keskin Maocu olarak tüm bu zaaflı yanlarını örtmeye çalışmaktadır. Ancak öyle bir duruma gelmiştir ki, girmiş olduğu pratik faaliyetler içerisinde karşılaştığı gerçeklik kendisinin buraya ait olmadığını en iyi burjuvazinin içinde yaşayabileceği düşüncesine,

hainleşmeye kadar götürmüştür. Bir köyde, köylü önüne bir tabak bulguru bile zor verince sınıfsal kini artacağına, kendi bencil dünyasına dönmüş olduğundan kaynaklı “bir tabak bulgur için değer mi” düşüncesi, yaşadığı olumsuz sürece damgasını vurmuştur.

Baştan beri hep söylediğimiz birçok zaafımızın bir araya gelmesi, onlarla barışık yaşama çabaları dolayısıyla kişiyi burjuvaziye yakınlaştırırken aynı zamanda proletaryaya da yabancılaştırmaya başlar. Yabancılaşan en insani değerlerimiz olurken yakınlaştığımız da burjuvazinin bataklığıdır. Eğer kişiliksizleşmek istemiyorsak -ki devrimci olduysak kişiliksizleşmek istemiyoruz demektir- devrimciliğin, Komünist Parti önderliğinde savaşmanın gül bahçesinde gül toplamaya benzemediğini anlamamız ge-

reker.

Birçok zorluklarla karşılaşabiliriz. Aç kalabilir, soğukta durmak zorunda kalabiliriz. **Ancak kafamızda neyi, niçin yaptığımızı diri tutar, her zorluğu yaşadığımızda zorlukların zorunluluğunu hissederek, her yaşadığımız zorluk bizleri daha da çelikleştirecektir.** Kendimize, halka, devrime, partiye güvenimiz artacaktır. Bizler Komünist Partisinin etrafında örgütlenirken örgütlenmiş oluyor muyuz? Biçim olarak örgütün belli görevlerini omuzladığımızda örgütlenmiş oluyoruz. Ancak **örgüt içinde de örgütlenme devam ediyor**, etmesi gerekir. Yabancılaşmanın panzehiri olarak örgütlenmenin almış olduğumuz görev ve sorumluluklarda, etrafımızdaki ve kendimizdeki yaşanan sorunlara yaklaşım tarzlarımıza

yansımaları gerekir. Duygu-düşüncede, pratikte, yaşanan kapalılıklar örgütlenmenin önünde engellerdir. **Duyguda;** hissettiklerimizi, öfkelerimizi, sevinçlerimizi, üzüntülerimizi, acılarımızı, özlemlerimizi duyguya ait ne varsa örgüte açabilmek gerekir. **Düşüncede;** kaygılarımızı, gördüğümüz yanlışlıkları hiçbir tasa taşımadan örgüte ifade edebilmek gerekir. Örgütün görev ve sorumluluklarında da örgüt bilinciyle yaklaşmak, örgütçü düşünüp hissedebilmek gerekir. Partinin yol göstericiliğinde ilerleyebilmek istiyorsak partinin bize en doğru yolu göstermesine izin vermemiz gerekir. Var olan hastalıklarımızı doğru ifadelemek gerekir, doğru reçeteler doğru tedavi yöntemleriyle iyileşmemizi sağlar. Yabancılaşmamıza sebep olan burjuvaziye ait alışkanlıklardan za-

aflardan kurtulalım, proletaryaya yakınlaşabilelim. En kaba anlamıyla tedaviyi kabul edelim.

Yabancılaşmaya karşı örgütlenememe; kapalılığımızın bizlere vereceği zararın boyutlarını görebilmekle ve ona uygun hareket etmekle olacaktır. Aynı zamanda kapalılığın bize vereceği zararlar genel olarak düşünüldüğünde birçok yere ucunun dokunduğunu göreceğiz. Parti içerisinde ilerlemek/gelişmek istiyorsak örgütlenememek, örgütlü hareket edebilmek gerekir. Öyleyse yabancılaşmak istemediğimiz proleter değerlere karşı örgütlenemelim, örgütlü düşünebilelim. Kapalılığımızı bir kenara bırakalım açıklık temelinde duygularımızı düşüncelerimizi ifade edelim. Hiçbir değerimize yabancılaşmamıza izin vermeyelim.

PUSULA

İdeolojik mücadele bir bütündür?

Komünist Partisi kendisindeki burjuva düşüncelere, yaklaşımlara karşı sürekli, kesintisiz bir mücadele sürdürür. Bu mücadelede ağır davranmak, bu mücadeleyi önemsememek kesinlikle burjuvaziye kazandırır. Bu sürekli mücadele her dönem farklı temalar, yoğunluklar kazanır. Zaten ideolojik mücadelenin kendiliğinden değil, Marksist-Leninist-Maoist bilgi teorisi ile yapılabilmesi, tam da dönemlerin içinde taşıdığı sınıf çatışmasını içeren akımların doğru kavranmasıyla mümkündür. Aksi halde, sürece damgasını vuran akımları sapmamaz, bunları çözümler ve kavramazsak ideolojik arınmayı sınıf çatışması merkezli ele almış olmayız. **Doğru fikirlerle gerici fikirlerin ayrışacağı kaynak sosyal pratiktir.** Eğer doğru fikirlerin ortaya çıkmasını, gelişmesini, gerici fikirlerle başa çıkmasını hedefliyorsak **yüzümüzü sosyal pratiğe, sınıf mücadelesine döndürmek zorundayız.** Her kişinin kendi pratiğine dönerek çözümler yapmasını istemek, ideolojik arınmayı gerçekleştirmesini beklemek mücadeleyi dar alanlara hapsedmekten başka bir şey değildir. Sınıf mücadelesinin dışında bir parti anlayışı, parti içi disiplin, ataklık, cesaret, bilinç vs. istemiyorsak ideolojik arınmayı da beklememeliyiz. İşte bu yüzden, ideolojik arın-

mayı emperyalist politikalar zemininde gelişen tasfiyeciliğe karşı Leninist-Maoist parti anlayışını savunarak yerine getirmek gerekiyor.

Ülkede oportünizm ve tasfiyeciliğe karşı verilen mücadelenin dünya çapındaki ideolojik mücadelelerin parçası olduğu ve burjuva anlayışlara karşı mücadelelerin bütünlüklü olarak yürütülmesinin zaferi mümkün kılacağı kavranmalıdır. Bu cephede yetersiz kalan bir mücadele bizi, aynı zamanda oportünizme karşı mücadelemizde de zayıf bırakacaktır. Bugün bu soruna bu anlayışla yaklaşmamız gerekmektedir. Türkiye devrimci hareketinde bugün varlığını sürdüren, tasfiyeci oportünizme karşı dünya çapındaki uluslararası saldırılara karşı esasta hiçbir karşı duruş sergilemeden gerçekte oportünizmin görünmesini, açığa çıkmasını engelleyen bir tarzla mücadele etmeye çalışıldığını görüyoruz. Bilinmelidir ki bu da oportünizmdir; oportünizmi kavrayamayan bir tarz ya **kendini gizleyen oportünizmin kendisi** ya da **politik geriliğin kendiliğinden oportünizmidir.** Bunun üstesinden gelmeliyiz. Bir kez daha altını çizmek gerekirse emperyalist politikalar zemininde gelişen tasfiyeciliğe karşı mücadele, ancak ve ancak bu politikalara karşı tavizsiz bir ideolo-

jik mücadele vermekten geçer.

Bunu başkaları değil, tam da **bu sorunları yaşayanlar, bu saldırılara maruz kalanlar yapmalıdır.** İbrahim'den Mehmet'e başlatılan yürüyüş buna hizmet edecektir. Bugün bu vesileyle çok da haklı olarak denilmektedir ki; **“İşte bizim bu günümüz, kökenlerini ve karşılıklı ilişkilerini irdelemeden kabaca vurguladığımız bu olguların ve tasfiyecilik sürecinin yarattığı tahribatın üzerinde şekillenmektedir. Bu tarih tüm olumlulukları ve olumsuzluklarıyla bizimdir, olumluluklarına ve olumsuzluklarına katkımızla bizimdir, parçası olmanın ve ileriye taşımak görevini üstlenmiş olmanın onuruyla bizimdir. Bu tarihi tüm yönleriyle, MLM bir tarzda sorgulamanın ve dersler çıkarmanın yakıcı gereksinimini duyarak bizimdir.”** Proletarya Partisi'nin ihtiyaçlarına cevap olmak zorundayız. Bunun için de cesur ve bilimsel olmalıyız.

Olumlu yanlarımızı derinleştirmek olumsuz yanlarımızı bünyemizden söküp atmak, geçmiş dönemde elde ettiğimiz tecrübelerin doğru bir değerlendirilmesini yaparak, daha yüksek bir bilinç, daha güçlü bir örgütlenme sınıf savaşımının sorunlarına bütünlüklü ve çok yönlü yanıt olmak...; iktidara kilitlenmiş komünist partisinin olmazsa olmaz görev ve sorumluluklarıdır. Bu yüksek amaç ve soylu iddia sorumluluğuyla hareket etmek ve davranılmak zorunludur. İbrahim'den Mehmet'e yürüyüş böyle kavranmalıdır.

“Proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütünden başka hiçbir silahı yoktur” der Lenin yoldaş. Yine Lenin yoldaş **“örgüt yoksa proletarya**

hiçbir şeydir” der. Örgüt bir silahtır, güçtür, politik iktidarı ele geçirme aygıtıdır. Örgütsüz proletarya hiçbir şeydir.

Nasıl bir örgüt? Devrimin kilit sorunu budur. Bu soruna ideolojik-politik, programatik, stratejik, pratik, örgütsel ve taktik olarak doğru yanıt veren bir güç, iktidar durumuna gelebilir. Aksi durumda iktidar olunamaz. Bütünlüklü değil de birkaç konuda doğru yanıt verilerek buna uygun doğru adımlar atılsa bile, Proletarya Partisi, mevcut sorunları yaşamaya devam eder.

Sürekliliği sağlanmış bir önderlik, amatörükten kurtulmuş, profesyonel bir örgüt; parti ve orduyu silahlı mücadele içinde inşa etme sorununu bilimsel çalışma tarzını, doğru bir kitle çizgisi uygulayarak, Proletarya Partisi'nin stratejisine ve yönelimine ve bunların ışığında pratik sürece uygun taktik politikaları hayata geçirerek çözebiliriz.

MLM teori ustalarca ortaya konmuştur. Yaşadığımız topraklara uyarlanmış Halk Savaşı stratejisinin ışığında oluşturmaksız bizim omuzlarımızda duran bir görevdir. Bunun için MLM teoriyi ve evrensel Halk Savaşı stratejisini ve yaşadığımız toprakların gerçekliğini gereğince bilince çıkarmak zorunludur. Proletarya Partisi bugün bunların **tümünde yetersiz bir konumdadır.** Yapmamız gereken sahip olduğumuz doğrulardan **sapmamak**, bilinçli bir pratikten, **inceleme-araştırma faaliyetinden ve kolektif, canlı tartışmalardan çıkaracağımız derslerle** kavrayışımızı doğru ve yeterli bir düzeye ulaştırmaktır.

Yaşadığımız toprakların

gerçeğine uyarlanmış Halk Savaşı stratejisinin geliştirilmesi aynı zamanda Halk Savaşı'nın bütünlüklü ve bölgesel planlarının üretilmesi demektir. Mevcut durumumuzdan zafere değin uzanacak bütünlüklü ve bölgesel planların olmadığı koşullarda attığımız her adımın neye hizmet ettiği belirsiz kalacak, sapmalar kaçınılmaz olacaktır.” Bu sapmalarında emperyalist politikalarından, dışımızdaki düşmandan ve onun ideolojik saldırılarından bağımsız olmadığını bilmek içte ve dışta kararlı bir ideolojik mücadele yürütmek durumundayız.

Tüm bu nedenlerle, teori ve stratejimiz kitapların, yazıların arasında hapsolmaktan kurtarılıp, doğru ve yeterince kavranışı sağlanarak kafalarda iktidara getirilmeli, canlı, yaşayan bir öz olarak her sorunda rehberimiz ve denek taşımız olmalıdır. MLM teoriye ve Halk Savaşı stratejisine göre şekillenmeyi her pratiğimizde merkeze oturtduğumuzda, yaşadığımız toprakların gerçeğine uyarlanmış Halk Savaşı stratejini bilinçli bir pratik, inceleme-araştırma ve canlı, kolektif bir tartışmayla oluşturma görevini kavradığımızda, her olguyu bu bakış açısıyla sorgulayıp değerlendirdiğimizde, her adımımızı teori ve stratejinin ışığında attığımızda, ancak o takdirde Demokratik Halk Devrimi zafere ulaşacaktır. Bu görev bizi beklemektedir.

ABD'den yeni saldırı hamleleri

Irak saldırısı için sabırsızlanan ABD'li yetkililer, Saddam Hüseyin'i Hitler'e benzeterek "saldırıyı geciktirenlerin dünyayı yeni bir Hitler terörüne sokmaya çalıştığını" açıklayarak saldırıyı hızlandırmayı amaçlıyor.

Tüm dünya, ABD'nin Irak'a yönelik saldırısı için son günleri sayarken ABD hala diplomatik ve askeri ataklarla dünya kamuoyunu hazırlama çabasında. Eylül ayı başında Iraklı muhaliflerle bir kez daha bir araya gelecek olan ABD yönetimi bunun dışında kendi savaş kabinesini 21 Ağustos'ta topladı. Toplantıda ABD'nin bugüne kadarki çabalarına rağmen Irak'a saldırı noktasında istedi-

Irak'ta El Kaide uzantısı Ensar El İslam grubunun bulunduğu ve kimyasal silahlar ürettiği iddiası ortaya atıldı. Bu arada Irak saldırısı için sabırsızlanan ABD'li yetkililer Saddam Hüseyin'i Hitler'e benzeterek saldırıyı geciktirenlerin dünyayı yeni bir Hitler terörüne sokmaya çalıştığını açıklayarak saldırıyı hızlandırmayı amaçlıyor. Bu propaganda faaliyetinin öncelikli hedefi Or-

dam'ın tehlikeli olduğu iddiaları Halepçe katliamına dayandırılarak ispatlanmaya çalışılıyor. ABD'nin yine bu kapsamda ortaya attığı Bağdat'ta bulunan Tacı bölgesinde bir binada biyolojik silah üretildiği iddiası da çürütüldü. Gazetecilere gezdirilen bölgede sadece bebekler için süt ve şeker depolaması yapıldığı görüldü. Irak açısından tüm bunlar yalandan olsa, yani bölgede kimyasal silahlar bulunsa bile ABD'nin amacı zaten bunları ortaya çıkarıp, önlemek değildir. Amacı, Irak'ı dünya kamuoyunda suçlu duruma düşürerek saldırısını daha "meşru" bir zemine oturtmaktır. Yoksa ABD'nin kendi içinde saldırıyı erken bulan grubun insancıl duygularla hareket ettiğini düşünmek emperyalizmin saldırganlığını yeterince kavramamak olur. Bunu eski ABD Dışişleri Bakanı şu sözleri ile ortaya koyuyor. "Saddam Hüseyin'in parmağının kitle imha silahlarının tetiğinde olduğunu kanıtlamadıkça operasyonu neden şimdi yapmak zorunda olduğumuzu anlayamıyorum."

Yine ABD'nin dünya kamuoyunu ikna çabaları yanında kendi halkını ikna etme ve terörize etme çabaları da sürüyor. Çünkü gelişen ABD yayılcılığı ve ABD'nin kendi içinde bile çatlak seslerin çıktığı Irak planları ABD halkını da tedirgin etmiş durumda. Bunun bir nedeni de yine kendilerinin "eğer zamansız bir saldırı olursa çok sayıda ABD askeri ölebilir" açıklaması.

Söz konusu saldırı için ABD bir yandan da askeri hazırlıklarını sürdürmektedir. Örneğin ABD şimdiden saldırı sı-

rasında kullanacağı 30 kadar patriot füzeyi yerleştirmiş durumdadır. Savunma Bakanı Sabahattin Çakmakoglu'nun "patriot füzeleri Türkiye'ye gönderilebilir" açıklaması Türkiye'nin alacağı risklerin de bir göstergesi. Geçtiğimiz haftalarda bir ABD'li grup patriot kalkanı kurmak için Türkiye'yi ziyaret etmişti. Pentagon'un bu son hazırlıkları bir yandan Irak'a bir yandan da hala sallantıda olan ve net bir karar veremeyen komşu devletlere de bir gözdağı niteliğini taşıyor. ABD yönetiminin geçtiğimiz günlerde yaptığı "Saddam Hüseyin'e karşı bizi desteklemeyenlere karşı düşman muamelesi yapacağız" açıklaması da tüm dünyaya yönelik bir tehdit niteliğindedir.

Bir yandan ABD bu açıklamaları yaparken bir yandan da Rusya'nın Irak ile 5 yıllık bir anlaşma imzalaması ABD'nin destekçilerini azaltacak gibi görünüyor. Bu anlaşma petrol, elektrik, kimyasal ürünler, sulama, demiryolları vb. içeriyor ve 40 milyar dolarlık bir bütçeyi kapsıyor. ABD'nin savaş nedenlerinden birisinin Irak'ın sahip olduğu petrol rezervleri olduğunu da gözönüne alırsak, bu anlaşma ABD açısından da oldukça önemli. Bu bir yandan ABD'nin planlarının tehlikeye düşmesi anlamına gelirken, bir yandan da Irak saldırısında ABD'ye destek veren kesimleri azaltacak gibi görünüyor.

Bu saldırı konusunda ABD'nin en büyük takipçisi ise İsrail. İsrail sürekli olarak saldırı için beklemenin anlamsız olacağını vurgulayarak bir yandan da tehditler savuruyor. "Irak'ın bize

yönelik bir müdahalesi olursa karşılık veririz" diyen Şaron, Filistin'e uyguladığı vahşetten de vazgeçmiyor. Bu arada bundan tam 11 yıl önce yapılan bir araştırmaya göre İsrail'in elinde 75-2000 arasında nükleer bomba ve başlık bulunuyor. Yani ABD istediği durumda bir yandan nükleer silahların kullanılmasını kınarken bir yandan da İsrail'e nükleer silahlarını kullanılabilecek bir pozisyonda duruyor. Zaten resmi olarak herhangi bir hareket başlamasa da ABD sürekli olarak Irak'ta sivillerin bulunduğu alanları bombalıyor. Bu arada Saddam Hüseyin'in silah denetçilerini ülkesine davet etmesi vb. gibi gelişmeler gözlerini kan bürümüş emperyalistleri pek ilgilendirmiyor. Zaten ABD'nin saldırı için öne sürdüğü bütün sebepler çürütülse bile yeni yeni sebepler yaratarak Irak'a saldıracığı açıktır. Çünkü ABD için Ortadoğu'da özellikle Irak'ta kendisine tam uşak olacak bir hükümetin yaratılması çok büyük önemdedir.

Bu arada Irak da elbette ki boş durmuyor. Irak Ticaret Bakanı Mehdi Salih, Bülent Ecevit ile yaptığı görüşme sırasında Ecevit'e doğalgaz, petrol, boru hatları, elektrik, tarım, ulaştırma, telekomünikasyon vb. içeren bir anlaşma önerdi. Suriye'nin de katılımı ile yapılabilecek böyle bir anlaşmada Irak'ın amacı Türkiye'ye ABD'nin yanında yer alarak neler kaybettiğini gösterebilmek. Salih ayrıca Körfez Savaşı'nın Türkiye'ye maliyetinin 200 milyon doların üzerinde olduğunu da belirterek savaşın getirilerini ortaya koymaya çalıştı.

ği desteği elde edemediğinden yola çıkılarak bir propaganda kampanyası başlatılması kararı alındı. Ve bunun ilk adımları da hemen atılmaya başlandı. Örneğin ABD'nin başı her sıkıştığında televizyon ekranlarından bolca tekrar ettirdiği, doğruluğu şüpheli Bin Laden kasetleri tekrar gündeme geldi. Bin Laden'in ABD ve İsrail'e lanet yağdırdığı, tehditler savurmaktan geri durmadığı bu kasetlerin ve Bin Laden'in rolü, gelinen aşamada daha iyi anlaşılabilir durumdadır. Bunun ardından hemen Kuzey

tadoğu ve Batı Avrupa'daki gazete ve gazeteciler. Bu propaganda faaliyeti çerçevesinde oluşturulacak kuruluş ilk olarak Saddam Hüseyin'in bölge halklarını ve Irak halkını tehdit ettiğine dair bir bildiri basacak. Bu bildirin içeriğinde ise ABD'nin daha önce kullandığı mazeretlerden çok farklı birşey olmayacak. Yani yine kimyasal silah bulundurma ve El Kaide'nin Irak'a sızmış olduğu haberleri. Bildiride yeni diyebileceğimiz tek konu 1988 yılında yaşanan Halepçe katliamı. Bildirideki Sad-

11 Eylül ve ardından

Geçtiğimiz yıl 11 Eylül günü ABD'nin ve dünyanın önemli iş merkezlerinden ikiz kulelere ve Pentagon'a yapılan saldırının ardından dünyada önemli gelişmeler yaşandı. Aldığı ağır tokatın acısıyla çırpınan ABD, şoku atlama için dünya halklarına karşı intikam naralarıyla büyük bir saldırganlık başlattı. 11 Eylül'ün ardından başlatılan yeni sürecin adı "terörizmle mücadele" olarak şekillendirildi. Dünya halklarının kanını akıtarak "her şeye rağmen en güçlü biziz" mesajlarıyla ABD, kapsamlı bir saldırganlığın projelerini daha da ayrıntılandırarak somutlamaya başladı. Girilen derin ekonomik krizin yarattığı siyasal kriz, başta ABD olmak üzere birçok emperyalist ülkeyi ciddi anlamda tedirgin etmeye başlamıştı ve bu derinlikli kriz süreci mutlaka aşılmalıydı. Bu kriz durumundan kurtulmanın yolu ise dünyanın verimli pazarlarını ele geçirmek ve bunun için en gelişmiş silahlarını kullanmaktı.

11 Eylül'ün hemen ardından AB emperyalistleri "tımsah göz yaşları" eşliğinde ABD'ye ne kadar üzgün olduklarını belirten ve uşağı TC, efendisinden önce zanlıların peşine düşme kararlılığını ortaya koyarken ABD ile yapılan karşılıklı açıklamalarda da şekillenecek yeni süreçte Türkiye'nin artan önemi

ve uşaklık misyonunun farklılaştığının da mesajları verilmeğe başlandı. 11 Eylül saldırısının hemen ardından hedef gösterilen Afganistan'ın her karış toprağı bombalanarak binlerce Afganlı katledildi. Bu ABD'nin "terörizmle mücadele" anlayışını gösterdi. Ardından yakalanan El Kaide üyelerinin barbarca yöntemlerle tutuklanıp Guantanamo kampına götürülmeleri ve burada maruz kaldıkları ağır işkence ve tecrit koşulları ABD'nin insan haklarından ve bolca sözünü ettiği demokrasiden de ne anladığını ortaya koydu.

11 Eylül sonrası yaşanan gelişmeler sanki planlanmış bir projenin adım adım yaşama geçirilmesi biçimindeydi. İlk hedef olarak Afganistan'ın belirlenmesi, ABD'nin NATO'yu devre dışı bırakıncasına kendi askeri gücünü önemli stratejik bölgelere yığması, Asya planını tamamlamadan Balkanlar ve Ortadoğu ülkelerine tehditler savurması bu planın adımlarıydı.

11 Eylül'ün ardından ülkemiz ve dünya açısından yaşanan gelişmeler yeni sürece ilişkin belirlenen politikaların yeni güç dengelerinin şekillendirilmesi ve biçim değiştirmesiydi. Dünya haritası eski biçimiyle artık geçerliliğini kaybetmeye başlamış ve ABD bu haritayı yeniden dü-

zenleme çabalarına girmişti.

ABD, Afganistan seferini tamamlamadan yeni saldırı hedeflerini belirleyerek, şer üçgenlerini/eksenlerini açıklamaya başladı. Afganistan'ın ardından yeni hedef de belirlendi; Irak. Ve asıl amaç Irak üzerinden Ortadoğu'da hakimiyet sağlamaktı. Üretilen petrolün üçte ikisine sahip olan Ortadoğu, ABD'nin her zaman iştahını kabartan bir bölge olmuş ve gelişmiş ülkelerin petrol ihtiyacının üçte birinden fazlasını karşılamıştır. OPEC üyesi ülkelerden 11'i petrol ihtiyacını Körfez bölgesinden karşılamaktadır. Stratejik analiz dergisinden bir alıntı ile devam edersek; "Bakü-Ceyhan ve diğer enerji boru hatlarının gerçekleşmesi halinde Kafkas ve Orta Asya enerji kaynaklarının da bu bölgeden taşınacak olması düşünülürse bu önemin artarak süreceği söylenebilir." Bunun yanısıra ABD Ortadoğu petrolünü kontrol edebilirse petrol şirketleri aracılığıyla önemli oranda ekonomik kazanç sağlayacak. Ayrıca bölgede üretilen petrole bağımlılığı ABD'ninkinden daha fazla olan AB ülkeleri, Japonya ve Çin üzerinde etki yaratmayı hedefliyor. ABD bölge ilişkilerini bu hedefe göre şekillendiriyor. Barzani-Talabani ve İsrail-Türkiye ilişkilerine yön veren gelecek on

yılın politikaları ve güç ilişkileri bunlardı.

ABD destekli İsrail siyonizminin aylardır Filistin topraklarında akıttığı kan bu politikaların bir ürünüdür. ABD'nin onayını alarak tüm askeri gücünü Filistin'e yığan İsrail aldığı bu destekle katliamlarını gerçekleştirmeye devam ediyor. ABD'nin sözünden çıkmayacak bir Filistin hükümetinin oluşturulması ABD'nin bölgede daha rahat at koşturmasını sağlayacak.

Şimdi Irak'a yönelik savaş tamtamlarının son vuruşunu yapan ABD, en önemli uşaklarından Türkiye'yi de kullanarak, asker ve silah yığınağını artırmış durumda. Önemli stratejik noktalarda askerlerini konumlandıran ABD, projesinin önemli bir ayağını gerçekleştirmeye çalışıyor. ABD'nin geçmişten bu yana hedeflediği Ortadoğu'ya ilişkin politikaları 11 Eylül sonrası yaşanan konjonktürel gelişmelerle birlikte ezilen dünya halklarının akan kanı üzerinden hayata geçirilmek isteniyor.

11 Eylül sonrası ABD meydan okuyarak dünyanın tek kahramanı olduğunu ispatlama yoluna girerken diğer emperyalist güçler de ABD'nin durumuna karşı ittifak ve güç birliği oluşturmanın yollarını aramaya giriştiler. Yani emperyalist kutuplaşma ve saflaşma gittikçe derinleşmeye başladı. Pazarların ele geçirilmesi temelinde şekil-

lenen emperyalist kamplaşma yeni sürecin çatışmalarına göre şekillenerek biçim kazanıyor.

Hindistan, Pakistan gibi ülkelerde yaşanan iç çatışmalar, Venezüella'da gerçekleşen darbe, gündeme getirilen Kıbrıs sorunu... tüm bunların perde arkasındaki yönetmeni olan ABD prestij kazanma yerine prestij kaybına uğramıştır.

IMF ve Dünya Bankası'nın uyguladığı ekonomik politikaların birçok ülkede uygulanamaması ve iflas etmesi var olan krizi daha da derinleştirmiş durumdadır.

Yaşanan patlamaların yanısıra olası patlamalardan korkan IMF belli ülkelere musluklarını açma politikası uyguluyor. Türkiye ise mevcut bu gelişmelerin içinde payına düşeni fazlasıyla alıyor. Irak'a saldırıda aktif rol oynayacak TC, emperyalist efendisiyle el ele dünya halklarının kanını akıtıyor.

11 Eylül sonrası dünya konjonktüründe yaşanan gelişmelerin tümü emperyalistlerin dünya halklarının çıkarlarına ve geleceğe dönük değil, aksine çürüten, eskiyen politikalarıdır. Emperyalistlerin geliştirdikleri ve halkların çıkarını ifade etmeyen bu politikaları boşa çıkarmak için dün olduğundan daha fazla anti-emperyalist mücadeleyi örgütlemeli, dünya halklarının kanının akıtılmasına izin vermemeliyiz.

Barzani'den Türkiye'ye tehdit

Bir yandan ABD Irak saldırısı için son hazırlıklarını yaparken bir yandan da Barzani ve Talabani'nin açıklamaları ile dünya kamuoyu yeni bir gerginliğe sahne oluyor. Geçtiğimiz günlerde Barzani tarafından yapıldığı ileri sürülen ancak daha sonra Barzani tarafından yalanlanan "Kuzey Irak Türk ordusuna mezar olur" açıklaması Türk egemenleri cephesinde gerginliğe neden oldu. Bunun dışında yine Barzani tarafından yapılan ve Türkiye, Irak ve Suriye'deki Kürtlerin ulusal mücadelelerini destekleyen açıklamalar da bir internet sitesinden tüm dünyaya duyuruluyor. Bu sitede IKDP'nin (Irak Kürdistan Demokrat Partisi) görüşü olarak belirtilen "Kürdistan'ın farklı bölgelerindeki hükümetlerin bu gerçeği reddetmeleri durumun gerçekliğini değiştirmez" görüşü Türk siyasetçileri açısından PKK'ye açıktan verilen desteğin ilanı olarak algılandığı için ciddi bir

tepkiyle karşılandı. Kuzey Irak'ta önce federe daha sonra bağımsız bir Kürt devleti kurma amacındaki IKDP, ABD ile Iraklı muhalifler arasında yapılan toplantılardan da bu yönlü medet umuyor. ABD'nin muhalif gruplara federe devlet önerisi ile gittiği de bilinen bir gerçek. Türkiye ile ilişkileri de PKK'nin mücadelesinden ve Türk egemenlerinin bağımsız bir Kürt devleti kaygılarından dolayı sürekli bir gerginliği ve çıkar hırsını içinde barındırmıştır. Her iki tarafın da çıkarları gereği dönem dönem Türkiye'nin PKK'ye karşı kullandığı Barzani güçleri bugün Türkiye sınırındaki bazı bölgelere uçaksavar yerleştiriyor. ABD'nin Irak saldırısının hazırlıklarına başlamasının ardından Türkiye sınırındaki bazı bölgeleri silahlandıran Barzani ayrıca 10 bin Peşmerge'yi daha silah altına almıştır. Bu silahlı Peşmergelerin bir bölümü Erbil yakınlarındaki stratejik bir böl-

geye yerleştirilirken; diğerleri de ağır silahlarla donatılarak Duhok, Musul ve Kerkük'e yakın bölgelerde konuşlandırıldı. Bunların ardından bir de Barzani'nin açıkladığı söylenen "Kuzey Irak Türk ordusuna mezar olur" mesajı da bu askeri yığınağın ardından gerginliği iyice artırdı. Barzani tarafından her ne kadar bu açıklamanın çarpıtılmış olduğu ileri sürülse de bu, Türk egemenlerinin cevap vermesini engellemedi. Bu tür olaylarda hemen ilk açıklamayı kendisi yapmaya çalışan Devlet Bahçeli bu konu ile ilgili de "Tamamen saçmalamış. Türk ordusunun gücünün ne olduğunun farkında değil" dedi.

IMF'nin düşü yıkım, ezilenlerinki ise; “Yoksulluğun olmadığı bir dünya”

Emperyalizmin yaşanan ekonomik buhrana sunduğu çözüm önerilerinin, uyguladığı çözüm politikalarının ağır sonuçlarını ve yıkımlarını bugün ciddi anlamda görüyor ve yaşıyoruz. Özellikle Latin Amerika ülkeleri başta olmak üzere IMF reçetelerinin uygulandığı bütün bölgeler gittikçe derinleşen bir ekonomik-siyasi krizin içindedir.

'97'de patlak veren Asya krizinin ardından DB ve IMF, uyguladığı politikaları bir kez daha gözden geçirerek, yeni sürecin yıkım politikalarını daha dikkatli hazırlama çabalarına girdiler. Ancak bu çırpınış da tutmayarak kısa zamanda yükselen tepkilerle iflas etti. Başta Arjantin olmak üzere daha birçok ülkede düzenlenen protestolar, açlık sonucu birçok ülkede yaşanan yağmalar, ülkelerin kendi iç ekonomik dinamiklerinin uygulanan politikaya denk düşmemesi bu politikaların vassatlığını da bir kez daha gösterdi.

Emperyalist-kapitalist sistemin doğasında var olan kriz, hiçbir zaman aşılamayarak, kendisini sürekli yenilemiştir. Bu yenileme dönemlerinde uygulanan IMF politikalarını bir kısım ülkeler, yukarıda vurguladığımız gibi hiç uygulamazken, eksiksiz uygulamaya çalışan ülkelerde bütçe açığı ve enflasyon gibi konularda çok sınırlı düzeyde geçici başarılar sağlansa da, işsizlik ve yoksulluk oranı büyümektedir. Tüm bunlara neden olansa IMF'nin bütün ülkelerin önüne koyduğu **kalıp ekonomik politikalar**dır.

Eski Dünya Bankası Başkanı Yardımcısı **Joseph Stiglitz**'in görüşlerinin de yer verildiği bir haberi yayınlayan Fransız gazetesi Le Monde özellikle Latin Amerika ülkeleri ve Türkiye'de uygulanan ekonomik politikalar nasıl yıkıma götürdüğünü vurguluyor. Bir dönem kendilerinin aktif biçimde savunup uygulamaya soktukları ve bir anlamda oluşan karanlık tabloda önemli payları olan Stiglitz gibileri

içinde buldukları kurumun dışına çıkınca adeta onu lanetleme pozisyonuna girerler. Bir dönem bu lanetlinin içinde kendilerinin de yer aldıklarını unutturcasına...

Yayımlanan haberde DB'nin ve IMF'nin uyguladığı politikanın ağır yıkım sonuçlarından bahsediliyor.

Le Monde'da yayımlanan haberde şu görüşlere yer veriliyor: “Arjantin, Brezilya, Uruguay bunun en gerçekçi kanıtları. Ülkeyi sosyal ve ekonomik felakete sürükleyen IMF'nin önermiş olduğu politikalar, Arjantin'de halkı günlük yaşamlarında sefaletle mücadelede sürüklüyor. Ekonomi politikasındaki

ortodoks yaklaşım, Brezilya'daki finansal krize engel olamıyor. Uruguay'ın bankacılık sistemi çöküyor. 1998 krizinde IMF yardımını kabul eden Endonezya kararından dolayı

bin pişman; Halkın Danışma Meclisinde (HDM) IMF'ye tepkiler iyice artmış durumda, Devlet Başkanı Megawati Skarnoputri programı öngörülmediği gibi 2003 yılına kadar götürmeye çalışıyor.”

Yayımlanan yazıda IMF'nin en iyi müşterisi olarak tanımlanan Türkiye'nin jeo-stratejik konumundan söz edilerek IMF'nin uyguladığı programa tam anlamıyla yanıt veremese de ABD'nin özellikle Ortadoğu'ya ilişkin hedeflediği politikaların hayata geçirilmesinde Türkiye'nin öneminden bahsedilerek IMF açısından “vazgeçilmez” bir ülke statüsüne girdiği vurgulanıyor.

Uygulanan, onların adına kurtarma dedikleri, ancak dünyanın ezilen milyonları açısından yıkım anlamına gelen politikaların yarattığı sefalet Dünya Bankası'nın Ağustos ayında yayımlanan 2003 ekonomik kalkınma raporunda daha çıplak görülmekte.

Raporda özellikle bağımlı ülkeler açısından vurgulanan dış sermayeye bağımlılık ve bu ülkelerin yeraltı kaynaklarının

zenginliğine değinilirken, IMF'nin uyguladığı yaptırımlara karşı gelişen tepkilere değiniliyor. Raporda vurgulanan diğer bir önemli noktayı ise IMF'nin yıkım politikaları sonucu dünyanın önemli şirketlerinden iflas edenler oluşturuyor. Papua Yeni Gine'deki bakır, Nijerya deltasındaki petrol yatakları, Malezya ve Tayland'daki doğalgaz boru hattının da işletilemediği vurgulanıyor.

Raporda en çok küçülen 4 ülke sıralaması da yapılıyor. Türkiye ekonomisinin uygulanan politikalar sonucu 2001 yılında 7.8 oranında daraldığı belirtilerek dünyanın en fazla küçülen dördüncü ülkesi durumunda olduğu belirtiliyor. Türkiye'nin IMF'nin uyguladığı ekonomik politikalara yanıtı Batı Şeria'nın yanısıra büyük bir ekonomik, siyasi kriz yaşayan Afrika ülkesi Zimbabve'yi geride bırakan bir düzeyde.

DB, raporunda ekonomileri küçülen ülkeler sıralamasına Arjantin %4.8 ve Makedonya %4.7 ile devam ediyor.

Türkiye dış borcu bakımından da dünyada yedinci sırayı aldı. Yaşanan ekonomik kriz nedeniyle kendi üretimi küçülen Türkiye, 116 milyar 209 milyon dolar dış borca sahip.

Bu tablo beraberinde özellikle ülkemiz açısından yoksulluk sınırına da yansıyor. 2003 DB Kalkınma Raporuna göre Türkiye'deki nüfusun %18'i günde 3 milyondan az parayla geçiniyor. Özellikle geçen yıl yaşanan ekonomik kriz nedeniyle ekonomisi büyük yıkım yaşayan Türkiye'de nüfusun %2.4'ünün aşırı yoksulluk içinde ve günlük gelirinin bir doların altında kalan kesime dahil olduğu %18'inin gelirinin ise uluslararası yoksulluk sınırı olarak kabul edilen günde 2 doların altında olduğu kaydediliyor.

IMF'nin, ülkeleri sözde krizden kurtarma amaçlı uyguladığı politikaların yarattığı sonuç; çığ gibi büyüyen yoksullar ordusu.

Raporda Türkiye'de kişi başına düşen milli gelire göre yapılan sınıflandırmada Türkiye yine alt kademelerde yer aldı. Kişi başına 2 bin 160 dolar gelir düşen Türkiye; Peru, Irak, Batı Şeria, Fas, Bosna, Bulgaristan gibi ülkelerle aynı kategoride bulunuyor. Ay-

rica en zengin 20 ülkedeki ortalama gelir, dünyanın en yoksul 20 ülkesinde ortalama gelirin 37 katı ve bu oran son 40 yılda iki katına çıkmış durumda.

Yayımlanan bu tablonun gerek dünyada gerekse de ülkemizdeki sonuçları görmek mümkün. Üretim alanlarının hergün yıkımla sonuçlanması ve kapatılmasıyla yüzlerce insan işsiz kalıyor. Açlıktan ölen insanların görüntü ve haberlerini çoğu zaman başka ülkelere okurken bunlar artık yanıbaşımızda yaşamakta. Dünyada ezilenler ile ezenler arasındaki uçurum her geçen gün büyürken, sömürücü sınıf artık bir avuç bile değil. Dünyada çığ gibi büyüyen yoksulluk nedeniyle, üretim alanları bulaşmayan insanlar, çöp toplama kavgasına giriyor. Bu kavgalarda insanlar yaşamlarını kaybediyor. IMF'nin, ülkeleri sözde krizden kurtarma amaçlı uyguladığı politikaların yarattığı sonuç; çığ gibi büyüyen yoksullar ordusu. Her gün biraz daha çatırdayan emperyalist-kapitalist sistem kendi karşıtlarını büyük bir öfkeyle varetmeye devam ederken insanlığın “yoksulluğun olmadığı bir dünya” düşü bir özlem olmanın dışında, bir istem ve zorunluluk olarak belirliyor bugün.

Derviş'ten sendikacılara IMF rozeti

Kemal Derviş'in Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanlığı'ndan istifasını takiben "solda birlik" adına CHP'ye geçmesi yeni yeni konuları gündeme getirdi. 3 Kasım'da yapılması planlanan erken seçime yaklaşık iki ay kalmışken ve daha birçok konunun seçim malzemesi yapılacağı ortadayken bu günlerde birkaç sendika konfederasyonunun malzeme yapıldığı tartışmalar, üzerinde durulması gereken konulardır.

Geçmiş seçim dönemlerinden aşına olduğumuz bu manzara bugünkü haliyle çok daha derin çelişkileri barındırmaktadır. Daha CHP rozetini yakasına takmadan işe başlayan Derviş, CHP'ye 10 kişiden oluşan bir isim listesi önerdi.

Aralarında Türk-İş, DİSK, KESK genel başkanlarının da olduğu liste görünenden öte planları barındırırken, bahsini ettiğimiz isimlerin sürece ilişkin tavırları da önemlidir.

Yapılmak istenen tam anlamıyla IMF politikalarının daha iyi uygulanacağı bir hükümet modelinin hazırlıklarıdır. Var olan DSP-MHP-ANAP'ın bugünkü gözden düşmüşlüğü onların pabucunu dama attırmış durumdayken IMF tahsildarı Derviş'in en rahat manevra yapacağı parti bu durumda CHP.

Derviş'in pusulasını CHP'ye çeviren gerçeklik buyken bu politikanın ilk taktiği; Derviş'in CHP ile

yürüyeceği açıklamasını Türk-İş binasında Bayram Meral ile yan yana yapması oldu. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin Derviş'le ve Deniz Baykal'la yaptığı görüşmelerin ardından Türk-İş, DİSK ve KESK başkanlarının Derviş kontenjanından CHP'den milletvekili aday olacağı söylentileri gündemi kızıştıran konulardır.

Bugün 10 sendikacı kökenli milletvekilinin olduğu TBMM'de bu sayının artırılması-hele hele adı öne çıkan sendika başkanlarıyla-çok ince bir politikadır. Adı geçen sendika başkanlarına başka partilerden de davetiye gelmesine karşın burada CHP'nin rolü farklıdır.

Bir yandan bugüne kadar dövizlerinde, sloganlarında "IMF'ye hayır", "Özelleştirmeye hayır", "İşçi kıyımına son" vs. sloganlarını atan kitleyi arkasına alan sendikacılar, diğer yanda işçiyi, köylüyü, tüm ezilen halkı açlık ve yoksulluğa iten IMF politikalarının temsilcisi, uygulatıcısı Kemal Derviş'i ve onu kucaklayan, en has özelleştirme savunucusu CHP. Daha birkaç ay öncesinde "IMF ile çok teslimiyetçi bir ilişki içerisindeyiz" diyerek hükümeti eleştiren Deniz Baykal'ın daha çok yaman çelişkisi olacak gibi.

IMF ve DB programları üzerinden solculuk pozlarına giren Derviş bu yönüyle de dünyada eşbenzeri nadir örneklerden olsa ge-

rek.

Yaşanan senaryonun özü; Sendika konfederasyonu başkanlarının işçi sınıfını ekonomik-demokratik taleplere karşı örgütleyip mücadele ettirmek bir yana, patronların havuzlarına su taşımak, daha çok özelleştirmek, işten atmak ve oluşacak tepkiyi eritmek için özellikle sol eğilimli kitleyi bu potada

eritmek.

Bu tabloda Türk-İş Başkanı Bayram Meral, DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ve KESK Başkanı Sami Evren'in açıklamalarına, tavırlarına değinecek olursak;

Türk-İş Başkanı Bayram Meral Derviş'li CHP konusunda hiç de şaşırılmayacağı bir tavırla alt-

tan alta "olabilir" mesajını verirken sarı sendikacı rolünü iyi oynadı. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ise kendisiyle Derviş arasındaki adaylık konusunda bir görüşme olmadığını açıklasa da çok da tutarlı bir tutum sergilememekte.

Türk-İş ve DİSK'e bağlı birçok sendika genel başkanlarının yaptığı açıklamalarda Meral ve Çe-

larla uygulamaya çalışılıyor. Konfederasyon başkanları işçileri birleştirmek yerine patronların havuzuna su taşıyorlarsa bu sendikacılık kimliğiyle bağdaşmaz."

KESK Başkanı Sami Evren ise, Kemal Derviş'in CHP'ye önerileceği isimler arasında sayılmasını tamamen bilgisi dışında gerçekleştiğini ve iddiaların asılsız olduğunu açıkladı.

Derviş'in IMF'nin, kendisinin ise kamu emekçilerinin sözcüsü olduğunu belirten Evren, Derviş'le IMF politikalarını sürdürmek isteyenlerle hiçbir işinin olmayacağını söyledi.

DİSK Başkanlar Kurulu da 16 Ağustos 2002'de Ankara'da bir toplantı yaparak öncelikli görevlerinin siyasete müdahale için emek örgütleriyle işbirliğini geliştirmek ve ortak talepler etrafında güçbirliği sağlamak olduğunu belirtti.

Şimdiye kadar işçi sınıfının ve emekçilerin kanayan yaraları olan özelleştirmeler, işten atmalar, sendikasızlara, TİS, grev hakları, iş güvencesi, eşit ücret vs. konularda IMF ve DB'ye karşı cılız da olsa bir karşı duruş gösteren sendikacıların CHP ya da başka bir partiden parlamentoya girmesi dün 15 günde geçirilen 15 yasanın yarın 5 günde geçirilmesi gibi bir işlevden başka bir işe yaramayacaktır.

Nitelikli Sanayi Bölgeleri adı altında dizginsiz sömürde yeni adım

ABD Türkiye'ye yüklediği önemli misyondan kaynaklı her geçen gün yeni anlaşmalarla Türkiye'yi iyice çıkmaza sürüklüyor. Hatta bu uşaklık anlaşmalarını da sanki bir hediyeymişçesine dünya kamuoyuna sunuyor. Örneğin son olarak yapılmış düşünülmesi "Nitelikli Sanayi Bölgeleri" anlaşmasının uygulamaya konulmasının nedeni "Türkiye'nin terörizmle savaşta gösterdiği işbirliğinin tanınması, ekonomik reformları uygulamasına, özelleştirmeleri tam anlamıyla hayata geçirilmeye çalışmasına" bağlandı. ABD'nin daha önce sadece İsrail ve Ürdün'le yaptığı Nitelikli Sanayi Bölgeleri (NSB) anlaşması Türkiye açısından ABD'ye bağımlılığın iyice boyutlanması anlamına geliyor.

Organize Sanayi Bölgesi, Serbest Bölge, Endüstri Bölgesi Türkiye'nin kendi yasaları ile işletilen kurumlardır.

NSB ise tamamen ABD'nin kurallarının işlediği anlaşmalar olması açısından önemlidir. Bu anlaşma sırasında NSB'nin nerede kurulacağı, hangi sektörleri kapsayacağı sözde kurulacağı ülkenin kendi inisiyatifine bırakılıyor. Ancak neredeyse tüm kararlarını ABD'nin aldığı bizimki gibi bir ülkede bu kararın Türkiye'ye bırakıldığı söylenmesi trajik-komik bir durumdur. ABD yaptığı bu anlaşmanın özellikle Ortadoğu'da barışa hizmet edeceğinin propagandasını yapmaktadır. Ancak İsrail ve Ürdün'de kurulu bulunan 11 adet NSB'nin sonuçlarına baktığımızda İsrail ve Ürdün'ün buralardan 221 milyon dolarlık kar elde ettiğini ve bunu silahlanma için kullandıklarını görüyoruz. Özellikle İsrail açısından bu silahlanma ile Filistin halkının kanının aktığı ortadadır. Bu da ABD'nin Ortadoğu

barışına nasıl hizmet ettiğinin bir göstergesidir. Başka bir ifade ile kural-sız ticaret yapabilmenin anlaşması olan NSB'nin Türkiye'de kurulacağı iki bölge var. Güneydoğu Anadolu Bölgesi ve Marmara Bölgesi. Bu iki bölgeden birisi yüksek oranda göç alıyor, diğeri aynı oranda göç veriyor. Yani ucuz işçi çalıştırma açısından ABD'nin mumla arayacağı iki bölge. ABD bu bölgelerde ayrıca kısa yoldan kâr edebileceği sektörleri belirlemekte ve çalışmalarına başlamaktadır. ABD'nin bu anlaşmaları yaptığı ülkelerdeki seçimi de oldukça ilginçtir. İsrail, Ürdün ve Türkiye. Zaten İsrail ABD'den 170 milyar dolara ulaşan kredi alan dünyadaki tek ülke durumunda. Türkiye ve Ürdün ise Ortadoğu planları çerçevesinde ABD'nin gözde isimlerinden. Yani ABD bu anlaşma ile bir yandan kârına kâr katıyor, bir yandan söz konusu ülkelerin uşaklıklarını iyice perçinliyor, bir yandan da Ortadoğu planlarının adımlarını atmış oluyor.

Erdemir, ABD çelik lobisinin engeline takıldı

ABD'deki ekonomik durgunluktan en olumsuz etkilenen sektörler arasında yer alan çelik sektöründe ABD, 2002 yılının başlarında aldığı gümrük duvarlarının yükseltilmesi kararının ardından şimdi de Ereğli Demir Çelik Fabrikaları (ERDEMİR)'na göz dikti. ABD kongresinin iki milletvekili; Texas Merkezli Delta Brands Inc. adlı Amerikan firmasının Erdemir'e çeliğin kalitesini artıracak bazı araçlar satmasını engellemek için 18.9 milyon dolar kredi verecek Amerikan Eximbank'a mektup yazarak, kredinin verilmesini engelledi. 1934'te kurulan Amerikan Eximbank, Amerikan şirketlerinin deniz aşırı satışlarını finanse etmeye, yardım amacıyla kredi, kredi garantisi ve sigorta sağlarken, sübvansiyondan yararlanan yabancı rakipleriyle rekabet etmelerine de destek oluyor. Ancak bankanın 4 icra yöneticisi Kongre milletvekillerinin mektubuyla, "gümrük kapsamındaki çelik ürünleri-

ni içeren projelere bankanın kredi sağlamaması" gerekçesiyle satış kredilendirilmeye karşı çıktı.

Cumhuriyetçi Ohio milletvekili Bob Ney ve Pennsylvania milletvekili Phil English, gönderdikleri mektupta, bu satışın Amerikan çelik endüstrisine zarar vereceğini ve bu durumun da yerel çelik üreticilerini korumak için ABD'nin kısa süre önce uygulamasına başladığı çelikte gümrük vergilerinin artırılması uygulamasıyla çeliştiğini ileri sürmüştü. Zira bu satışın yapılmasıyla Türkiye'nin daha fazla çelik üretmek için Amerika piyasasına satabileceğini, böylece de Amerikalı çelik üreticilerine haksızlık yapılacağını savunuyordu.

Delta Blands'in sözcüsü Velinda Savariego, satışın zaten yapıldığını ancak anlaşma için gereken finansmanın, Kongre üyelerinin girişimi yüzünden bankaya takıldığını açıkladı. Amerikan firmasından alınması planlanan araç gerecin, çelik

üretimi için değil, zaten üretilmiş olan çeliğin kalitesini artırmak için düzenlenen bir işlem olduğunu ve bu satışın, Amerikan çelik endüstrisine zarar vermeyeceğini belirtmişti. Ancak, ABD'de çelik üreticilerinin 1997 yılından bu yana ülkeye giren düşük ücretli çelik yüzünden zor duruma düştüğünü ileri süren Amerikan Kongresi'nin üyelerini ikna edemedi.

Kendi üreticisinin çıkarları söz konusu olduğunda hiçbir anlaşmayı dikkate almayan (bu kendi öncülüğündeki DTÖ kararları dahi olsa) ABD, böylesine kolaylıkla dünya ticaretinin denetimini de elinde tutabiliyor ve müdahale edebiliyor. Bu durum Türkiye'deki Erdemir'e ait fabrikaların özelleştirilmesi için devletin baskısı ve özelleştirmelerle emperyalist tekellerin ilişkisini de açıkça ortaya koyuyor. Yine açıkça ortadadır ki; Ülkemizde üretilen çeliğin kalitesini artırmaya yönelik bu hamlenin ABD'li çelik lobisine engellenmesi, Erdemir'in satışının gündemde daha fazla yer edinmesine vesile olacaktır.

ULUSLARARASI POLİTİK DURUM

Emperyalizmin ekonomik durumu üzerine

Açıklama: Bu yazı Peru Komünist Partisi'nin yayın organı Red Sun (Kızıl Güneş) dergisinin 22 Mayıs 2002 tarihli sayısından Türkçe'ye çevrilmiştir.

“Emperyalizmin mümkün olduğunca kusursuz ve tam bir tanımını yapmak zorundayız. Emperyalizm, kapitalizmin özel bir tarihi aşamasıdır. Onun üç özel karakteri: 1) Tekelci kapitalizmdir 2) Asalak ve çürüyen kapitalizmdir 3) Can çekişen kapitalizmdir”

diğini belirledi. Başkan Gonzalo, güçlü ve yenilmez ideolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm'i günümüze uygulayarak, dünya devrimi için üç süreç öne sürdü. 1980'lerde dünya devriminin stratejik saldırı dönemine girdiğini belirledi. Emperyalizm geçtiğimiz yüzyıl boyunca çürümüşdür ve günümüzde devrim ilerlerken, zafere yürürken ve emperyalizmi dünya yüzünden silerken son çöküşüne yaklaşmaktadır. Bu tarihin yasasıdır, bu bir gerçekliktir, gerçeğin cisimleşmesidir, emperyalizm ölüm tehlikesi içindedir, ölmektedir ve bugün dünyada gördüğümüz, bu yasanın yerine getirilmesidir: Dünya proleter devriminin yeni büyük dalgası dünyada yükseliyor, bu durdurulamaz bir güçtür. Maoizm, halk savaşlarını başlatan ve sürdüren MLM ile silahlanmış yeni tipte Komünist Partileri ile bu büyük dalganın önderliğine yürüyor. Bugün, bunu dünya devriminin meşalesi Peru Halk Savaşı'nda, Nepal ve Türkiye'deki halk savaşlarında görüyoruz; yarın tüm dünyada göreceğiz.

Günümüzde başta yankee emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin ekonomik durumu nedir?

Emperyalistler, egemen süper güç ABD'de, 1990'lı yıllardan “kesintisiz büyümenin on yılı” olarak çokça söz etmekte. Revizyonistler “Tüm durumu emperyalistlerin bir krizle yüzyüze olduğu şeklinde karakterize etmenin doğru olduğunu düşünmüyoruz” diyerek emperyalistlerin bu söylemini tekrarlıyorlar. Bu makalede, belirli bir plan içinde ve özetle, hem son on yıldaki

dünyanın genel ekonomik durumunu ve dünya ekonomisinin ve en büyük emperyalist ekonomilerin geçen yıl boyunca içinde bulunduğu özel krizi inceleyeceğiz. Ki bu kriz eşitsiz biçimdedir ve dünyada şimdiki kadar kilerden daha keskindir. Bu gelişmelerin emperyalizmin asalaklığını ve çürümüşlüğü nasıl doğruladığını ve revizyonistlerin “emperyalizmin krizi yoktur” tespiti-nin yanlışlığını göstereceğiz.

2000'Lİ YILLARDA DÜNYADA EKONOMİK DURUM

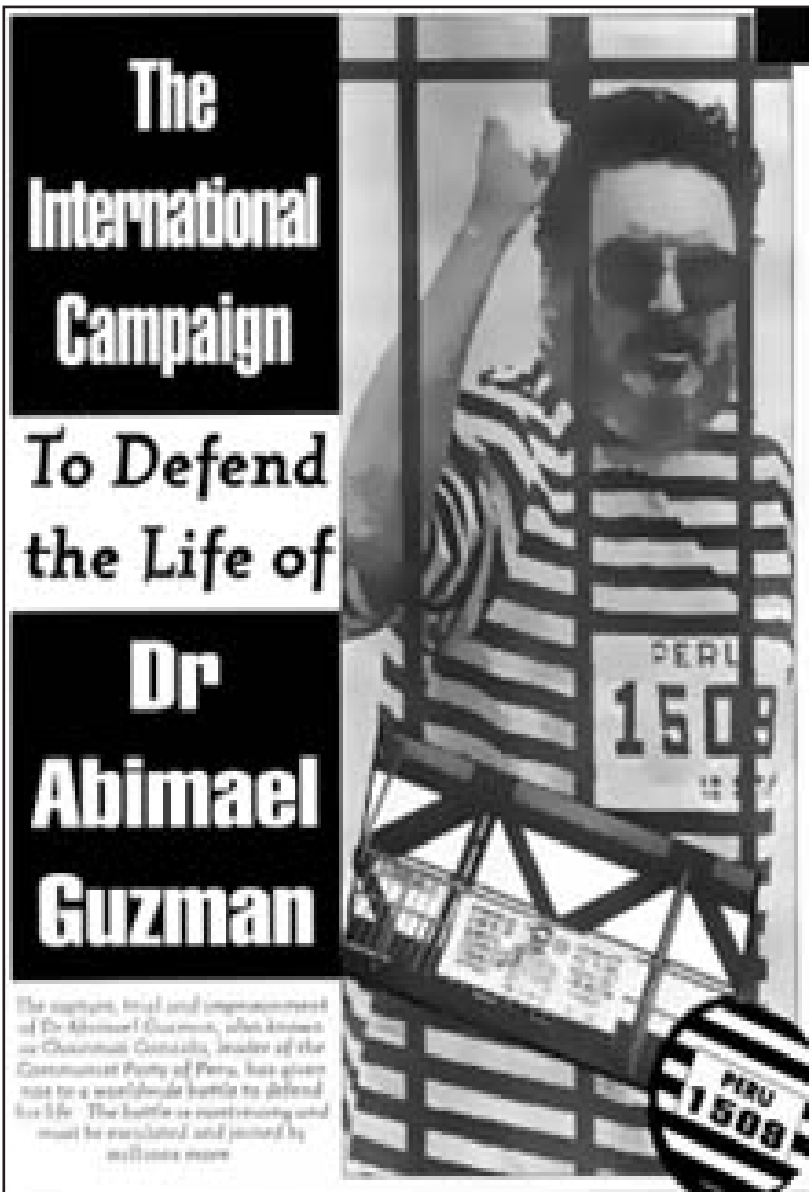
Bugünkü dünya krizi. 2001 yılının ortasında finans kapitalin temsilcileri bir dünya resesyununun dünya düzleminde görülebileceğini söylemeye başladılar; IMF kriterlerine göre, dünya GDB büyümesi % 2,5 eşliğinin altına düştüğünde **durgunluk** söz konusudur. Bu resesyon tahmini, geçen yıl yapıldı; bazı ekonomistler, resesyunun nedeni olarak 11 Eylül olaylarını göstermeye çalıştıklarında, bu tahmin güçlenmişti. Emperyalistlerin kendileri, bunun, son otuz yılın 5. dünya resesyonu olduğunu söylemektedir, daha öncekiler 1975, 1982, 1991 ve 1998'de gerçekleşmişti. (Stephen S. Roach “Resesyondaki Dünya” 16 Temmuz 2001, ABD Morgan Stanley mali sermaye enstitüsü tarafından yayımlanan makale) Ve emperyalist ekonomistler, “bu resesyon henüz bir kriz değildir”, itirafıyla karşıtlık içinde bugünkü ekonomik durum çok daha ciddidir: “2001, on yıldan sonra aynı anda üç büyük ekonomisinin çöküşü-

le damgalandı. Japonya; tabii ki dönüm noktasına yakın değildir; ve Almanya iyileşmenin eşliğinde olsa da, ne o ne de bir bütün olarak Avrupa, küresel büyümenin güçlü bir motoru olarak davranma kapasitesini gösterebilirdi... Amerika'da yukarı doğru giden herhangi bir ülke, dünyanın geri kalanınca hoş karşılanacaktır; fakat boyunduruk altına alınmış olan, zayıf bir devlete küresel ekonomiyi bırakacaktır.” (Partiye Hazır mısınız? The Economist 14 Şubat 2002)

Diğerleri emperyalizmin daha sürekli bir krizin içinde olduğunu bile söylemektedir: “Mevcut küresel resesyon beklenmeyen şokların uzun serisinin en sonucusudur. Benim görüşümce, bu, daha çok 1998'in bir önceki düşüşünün yan ürünüdür.” (Roach, Resesyondaki Dünya)

Bugün, emperyalistler - yukarıdaki yankee emperyalistleri de- bu krizi yoketmenin hayalini kuruyorlar; fakat geçici bir iyileşme olsa dahi, kriz yıllardır yapılmaktadır ve bunu öyle kolay edememektedirler. 1950'lerin sonlarından itibaren yankee emperyalizminin resesyununun tarihi göstermektedir ki, bu resesyollar üretimde ilk düşüşle birlikte “çift-çukur” şeklinde genel gelişim içindedir. Bunu emperyalistler hatalı bir şekilde üretimin zaten yeterince azaldığını düşündüklerinde, meydana gelen artış ve ardından daha derin bir düşüş takip etmektedir. (Roach “Çift-Çukur” Tehlikesi, 7 Ocak 2002)

Ayrıca, kapitalizmin krizi aşırı üretimin krizidir. Kriz doğar, çünkü her emperyalist, mümkün olan en

(Lenin-Emperyalizm ve Sosyalizmde Bölünme Ekim 1916)

Mao, Lenin'in bu usta tezlerindeki başlangıç noktasını alarak, 1960'ların başlarında, emperyalizmin dünya üzerinden silineceği, önümüzdeki 50-100 yıllık büyük tarihi bir sürece giril-

büyük kârı ele geçirme isteğiyle kendi üretim kapasitesini yükseltir. Ve tüm emperyalistler bunu yaptığı için, sonuçta insanların ihtiyaçlarıyla değil, ticaret gücünü elinde tutmak amacıyla belirlenen aşırı üretim meydana gelir. Bunun ardından üretim kapasitesini düşürebilmek için üretici güçlerin yıkımı gerekli hale gelir. Üretici güçlerin yıkımının "en iyi" yolu, üçüncü dünyadan oluşan ganimeti bölüşmek anlamında yine kendilerini zenginleştirecek olan emperyalist savaşlardır. Bu emperyalist krizde de emperyalistlerin yaptıkları ve hazırladıkları şey budur ve bu tesadüf değildir. Yankeelerin Afganistan'a karşı savaşı bu yola uzanan bir adımdır. Körfez Savaşında olduğu gibi; onlar rakiplerine, diğer emperyalist güçlere ve süper güçlere karşı duruşlarını geliştirmek amacıyla kendilerini dünyanın tek jandarması olarak zorla kabul ettirmek istiyorlar. Soykırımcı Bush tarafından önerilen yeni bütçe de bunun bir parçasıdır. "Savunma giderlerinin 48 milyar dolara yani % 12 oranında yükseltilmesi tasarlanmıştır, bu 20 yılın en büyük artışıdır. Anayurt güvenliği için harcamalar %111 fırlayarak 37,7 milyar dolara yükseltilmiştir. Bununla birlikte yüzlerce program-egitim, sağlık, çevre, karayolları da dahil için ayrılan fonlar kesilebilecek." (BBC News, 4 Şubat 2002) Savunma giderleri büyük bir hızla artmaktadır. Bu artış, 1960'ların son yarısın-

daki Vietnam Savaşı dönemindeki en yoğun artıştan beri en hızlısıdır, harcamalar ikinci emperyalist dünya savaşından beri bu düzleme yalnızca Kore, Vietnam ve Irak savaşlarında ulaşmıştır. (grafığe bakınız)

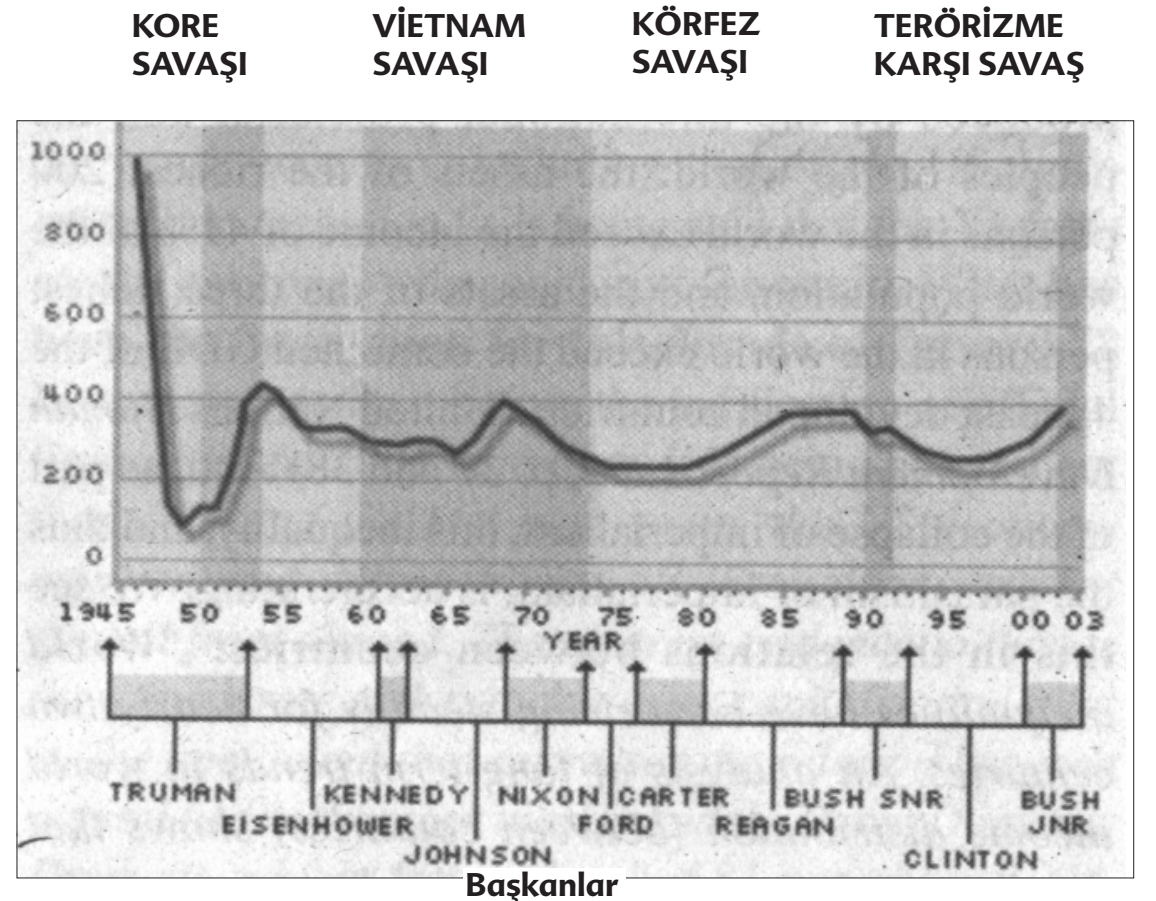
Bugün, dünya düzleminde bir kriz mevcuttur ve yankee askeri bütçesi üçüncü dünya savaşı için hazırlıkların bir parçası olarak yükselmekte ve ekonomiye yeni bir güç vermek için askeri endüstriyi kullanmayı istemektedir. Bu nedendir ki, emperyalizmin karşı karşıya olduğu genel krizi ve dünya proleter devriminin stratejik saldırı dönemi içinde; dünya proleter devriminin büyük yeni dalgası büyüyor. 1990 ve sonrasındaki geniş süreçte ekonomik durum nasıldı?

EZİLEN ÜLKELER

Lenin, modern dünyanın karakterlerinden birini şöyle saptamıştı. "Dünyanın çoğunluğunu oluşturan ülkeler ve uluslar üzerindeki emperyalist baskı ve sömürü, bir avuç zen-

Dünya proleter devriminin yeni büyük dalgası dünyada yükseliyor, bu durdurulamaz bir güçtür. Maoizm, halk savaşlarını başlatan ve sürdüren MLM ile silahlanmış yeni tipte Komünist Partileri ile bu büyük dalganın önderliğine yürüyor. Bugün, bunu dünya devriminin meşalesi Peru Halk Savaşı'nda, Nepal ve Türkiye'deki halk savaşlarında görüyoruz; yarın tüm dünyada göreceğiz.

gin devletin kapitalist asalaklığı içindir."

Tablo: 1945'ten itibaren ABD askeri harcamaları ABD dolarıyla (milyar)

Bugün, bu özellik her zamankinden daha keskin bir şekilde ifade edilmektedir. Branko Milanović (Dünya Bankası ekonomisti) tarafından yapılan yeni bir araştır-

nin toplam GSMH'sini aşmaktadır. (BM Raporu 1999 sayfa 37-38) Ve emperyalizmin asalaklığının bir parçası olarak bu eşitsizlik emperyalizmin çöküşünü hızlandır-

Sömürü, IMF ve DB yoluyla "borçlandırma" gibi sayısız yolla sürdürülebilmektedir. Açıktır ki, bu "borçlandırmalar" yalnızca üçüncü dünya halklarının sömürülmesi amacıyla hizmet etmektedir; bu borçların geri ödenmesi mümkün değildir; biz zaten bu borçları faizleriyle birlikte birçok defa ödedik. 1992'de, üçüncü dünya borçları 1300 milyar dolardı, 2000 yılının sonunda bu rakam 2100 milyar dolara yükselirken, aynı dönemde yıllık faizler 167 milyon dolardan 343 milyon dolara yükseldi. (F. Clairmont, Le Monde Diplomatique, Mayıs 2001) Böylece Lenin'in emperyalizmin büyüyen asalaklığı üzerine tezi bir kez daha kanıtlanmaktadır. Başkan Gonzalo'nun belirttiği gibi: "**Tek bir temel sorun var: Devrim ilkesel, tarihi ve politik bir eğilimdir;** Lenin 1913'te kitlelerin 20. yy'a uygun olmayan koşullarda yaşamaya devam etmek istemediğini söylemişti. 1950 ve 1975 yıllarında bazı ekonomik görüşler inanılmaz büyüklükteki değerlerin oluşturulmasını sona erdirdi. Bu dönemde daha yüksek koşullar mevcuttu ve kitleler kabul etmedikleri muazzam zenginlikler ve aşağılanmayla tanımlanan insanlık dışı koşullar içinde yaşamak istemiyorlardı." (Merkezi Doküman PKP'nin 3. Plenumu 1992) **Devam edecek**

maya göre dünya vatandaşlarının gelirleri arasındaki büyük ve geleneksel ölçülerin göstergelerinden çok daha yüksek farklar, Economic Journal'ın son tartışmalarında yayınlandı. Küresel eşitsizlik hesapları göstermektedir ki örneğin dünyanın en zengin % 1'i gelirin en az diğer % 57'sinin aldığı kadar alıyor. Başka bir deyişle 50 milyondan az zengin insan 2.7 milyar yoksulun aldığı kadar alıyor." ("Medya özetleri" Royal Economic Society of the United Kingdom, Ocak 2002) ve bu gerçekten uluslararası proletarya ve dünya halkları tarafından üretilen zenginlikleri toplayan bir avuç asalaktır: Dünyadaki en zengin 200 kişinin kârı, dünya nüfusunun % 41'inin gelirini aşmaktadır; ve dünyanın en zengin üç kişisinin kârı 48 az gelişmiş ülke-

maktadır. Bunu ülkeler arasındaki ilişkilerde de görüyoruz. "Dünyadaki eşitsizlikler iki yüzyıldır hızla yükselmektedir. Dünya gelirlerinin (ülkeler arasındaki) dağılımının uzun süreli trendlerinin analizi en zengin ve en yoksul ülke arasındaki farkın 1820'de 3'e 1, 1993'te 11'e 1, 1950'de 35'e 1, 1973'te 44'e 1 ve 1992'de 72'ye 1 olduğunu göstermektedir. (age sayfa 38) Kişiler arasında ve sınıflar düzleminde de durum aynıdır. "1960'da, dünya nüfusunun 50 zengininin geliri 50 en yoksulunun gelirinin 30 katıydı. Bugün, 90 katıdır. 50 en zengin kişi toplam özel tüketiminin % 86'sını temsil etmektedir. (Avrupa Birliği Topluluğu, aktaran Laurent Zecchini) "Dünyanın yarısı günde 2 doların altında yaşamaktadır" (Le Monde 12 Mart 2002)

İsrail'in geri çekilme aldatmacası Filistin'e yine kuşatma getirdi

ABD'nin koç başlarından İsrail'in gündemi ABD'nin Irak'a saldırı projeleriyle yeni boyutlar kazandı. Irak'a müdahale konusunda ABD'nin yedeğinde bir pozisyonda olan İsrail, kendisine yönelebilecek saldırı hazırlıklarını almaya başladığını alenen açıklıyor. Irak'ın 1991'deki gibi füze saldırısı yapması halinde Irak kentlerine nükleer saldırı yapacağını açıklayan İsrail, bir taraftan savaş uçaklarını nükleer füzelerle donatırken, diğer taraftan halka gaz maskesi dağıtıyor. Görünen o ki Ortadoğu'daki emperyalist dalaşa efendisinin yanbaşı olan İsrail, ABD'nin çıkarları için kendi halkını göz-

“ÖNCE GAZZE VE BEYTÜLLAHİM” ADLI ÇEKİLME ALDATMACASI

18 Ağustos 2002'de İsrail Savunma Bakanı Ben Elizer ile Filistin İçişleri Bakanı Abdül-Rezzak El Yahya arasında Tel-Aviv'de imzalanan “Önce Gazze ve Beytüllahim” adlı geri çekilme anlaşması sonrasında yaşananlar belgelere yansımaları olmayan planları deşifre etti.

Anlaşmaya göre İsrail işgal ettiği Gazze ve Beytüllahim başta olmak üzere bazı noktalardan çekilecekti. Bu an-

çaplı denemeye Filistin Özerk Yönetiminin performansını test etmeyi planlıyordu. Buradan alınacak yüksek performans İsrail'in Filistin Özerk Yönetimiyle yeni pazarlıkların kapısını aralayacaktı. İsrail'in beklediğini bulamadığı koşullarda kendi askeri gücüyle daha kapsamlı saldırılara girişeceğiye oldukça aşık. Geri çekilme(!) anlaşması başta Hamas, İslami Cihad, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (FDKC) tarafından reddedildi. Filistin halkının ve onu temsil eden oluşumların desteğinden ve onayından tamamen uzak olan ve bir dayatma niteliğinde olan anlaşmayla Filistin Özerk Yönetimi tehlikeli bir kapana girmiş; olayı kabul etmekle kalmamış, Filistin halkı adına İsrail siyonizminin emrine amade olmuştur.

FHKC geri çekilme(!) anlaşmasına ilişkin ABD ile İsrail'in koşullarına boyun eğen ve Filistin'in meşru ve haklı direnişini bir güvenlik sorununa dönüştürmeyi amaçlayan bu anlaşmayı reddettiği açıklamasını yaparken, FDKC de anlaşmanın İsrail güçlerinin Gazze ve Beytüllahim'den derhal çekilmesi talebinden daha geri adımların atılması anlaşması olduğunu belirtti.

Hamas ve İsmali Cihad ise Filistin Özerk Yönetiminin eliyle de boğulmak istenen direnişi büyütme için saldırı eylemlerinin daha da artacağını mesajlarını verdiler.

Bu son açıklamalar üzerine 23 Ağustos 2002 sabahı Hamas'ın askeri kanadı İzzeddin El Kasım Tugaylarının Lideri Filistinli Muhammed Şeim'in Tulkarim'deki evinin yerle bir edilmesiyle iki Filistinli'nin öldüğü saldırı, Filistin Özerk Yönetimini sınarken, Hamas yapacağı eylemlerle ilgili açıklamalarını yineledi.

BARGUTİ FİLİSTİN HALKI ADINA HAYKIRDI “FİLİSTİN DİRENiŞİ KAZANACAK”

Mevran Bagutti... İkinci intifadının liderlerinden... Filistin'e yönelik İsrail saldırılarının yoğunlaştığı günlerde, 15 Nisan'da tutsak edilmişti. Siyonist İsrail onu ele geçirmek için 9 Filistinli'yi idam etmiş ve birçoğunu da esir almıştı.

İsrail'i bu denli saldırganlaştıran Barguti'nin militan, direnişçi ve uzlaşmaz kişiliğiyle Filistin halkının sevgisini-sympatisini kazanmasıydı. Bargutu'yi dize getirerek, direnişi parçalamanın, Filistin iradesini kırmanın planlarını yapan İsrail önce Bargutu'yi sorgularken hayal kırıklığına uğradı. Maruz kaldığı ağır işkencelere rağmen hiçbir soruya cevap vermeyen Barguti 14 Ağustos 2002'de çıkarıldığı mahkemede bir kez daha yendi İsrail siyonizmini.

Mahkeme salonunu bir direniş platformuna çeviren Barguti elleri kelepçeliyken Filistin direnişinin süreceği mesajını verdi.

“Filistin direnişi kazanacak” sloganlarıyla mahkeme salonuna getirilen Barguti savunmasında; “Güvenlik sadece tek bir yolla, barışla elde edilir ve barış sadece işgalin sona ermesiyle gelir” derken Siyonist İsrail onu El Aksa Şehitleri Tugayı'nın lideri ve bu örgütün yaptığı intihar eylemlerinin sorumlusu olarak yargılamak için mahkemeyi 5 Eylül'e erteledi.

BM CENİN RAPORUNDAN SONRA GÜNAH ÇIKARIYOR

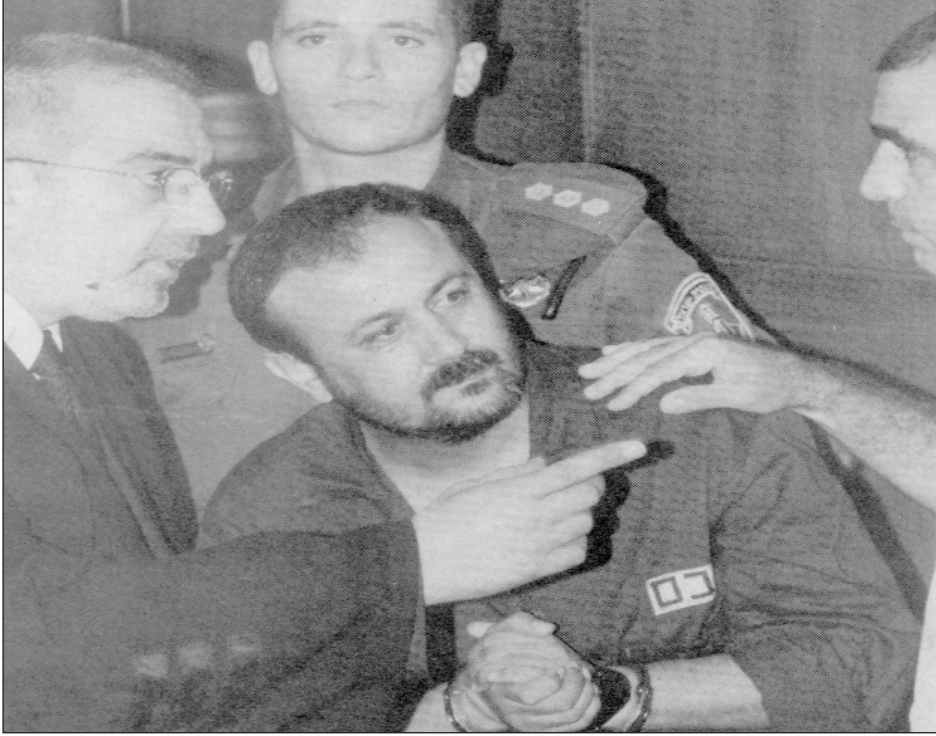
İsrail'in Nisan 2002'de yaptığı Cenin katliamından üç ay sonra bir raporla İsrail'e toz kondurmayan, Filistin halkının meşru direnişini karalayan BM, düzmece raporunu paklama çabalarına girdi.

BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın Ortadoğu'da inceleme yapmak için gönderdiği Catherina Bertini 8 günlük bir Ortadoğu ziyaretinden sonra New York'a döndü. Ayağının tozuyla BM'de bir basın toplantısı düzenleyen Bertini BM'nin Cenin Raporunu unutturma çabasıyla ve Amerika'yı yeniden keşfetmişçesine Filistin halkının “sıkıntılarını” sıraladı.

Batı Şeria ve Gazze'de yaşayan halk arasında işsizlik oranının %65-70 olduğunu, sefaletin hızla arttığını, beslenme yetersizliği içindeki halkın ticaret yapmadığını, insanların başta su, para ve mal olmak üzere en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamadıklarını söyledi.

BM görevlisi Catherina Bertini'nin 8 günlük gözlemine göre İsrail'in kısıtlayıcı yöntemlere başvurması ve önlemler alması yüzünden Batı Şeria ve Gazze halkının yaşamı dayanılmaz halde.

Bunlar da Filistin'in acı gerçekleridir. Ancak bu gerçekleri İsrail'in işgal ve terörizminden ayrı ele almak asıl suçluları gizlemekle aynıdır. Ve yine şunu da sormadan edemiyoruz; operasyonlarda kalkan yapılan sivil Filistin halkının, daha genç bir Filistinli olmadan katledilen çocuklarının, insanlığını, ülkesini, halkını sevdiği için tutuklanan, en aşağılık işkencelerden geçirilen Filistinli direnişçilerin yaşadıklarının sorumlusu İsrail'in yaptıklarını kısıtlayıcı yöntem ve önlemler olarak tanımlamak hangi insani, ahlaki etiklere sığıyor? Filistin'de yaşamın “dayanılmaz” halde olduğunu rapor eden Bertini'ye Filistin halkının cevabı; İsrail işgali altındaki Filistin'de yaşamın gerçekten dayanılmayacak kadar zor olduğu ancak ne pahasına olursa olsun yaşamı dayanılır kılacak direnişin asla bitmeyeceğidir.

den çıkarmış durumda. Bugün Filistin halkının yaşadığı katliam, ölüm İsrail halkının kapısının eşiğinde durmakta. Siyonist İsrail ve ABD'nin önümüzdeki dönemdeki icraatları onların başta Filistin, İsrail ve Irak halklarına verecekleri hesabı kabartacaktır. Tüm bunların yaşandığı tabloda çekmediği acı kalmayan Filistin halkı ağlatılmaya devam ediliyor. Gün yok ki bir Filistin'li öldürülmesin, tutuklanmasın, evleri yıkılmasın ya da çocukları katledilmesin.

İsrail'in Filistinlilere yönelik en alçak tarzda saldırısı Filistinli militanları yakalamak için sivil Filistinlileri kalkan olarak kullanması oldu. Sivil halkın ölümleriyle sonuçlanan bu saldırı kamuoyunda bir tepki yaratınca İsrail Yüksek Mahkemesi sivil Filistinlilerin kalkan olarak kullanılmasını 18 Ağustos 2002'de aldığı bir kararla “geçici olarak” yasakladı.

Daha yasaklamadan bir gün sonra 19 Ağustos 2002'de Cenin yakınlarında İsrail tanklarından açılan ateş sonucu katledilen 13 yaşındaki Filistinli çocuğun ölümü kalkan olarak değil ama yine de ölümler sürekli yüzüze olmanın ifadesiydi.

laşmayla İsrail'in amacı Filistin halkının direniş ve mücadelesini sindirme işini Filistin Özerk Yönetimine devretmek ve kendi askerlerinin yaşadığı moral yıpranmayı biraz hafifletmekti. Filistin yönetimine güvenliği sağlayıp, saldırıları önlemesi karşılığında bu iki kentten çekileceğinin beyanını veren İsrail, anlaşma sonrası yine yapacağını yaptı.

Geri çekilme aldatmacasının yıkımlarla karşılık bulduğu Gazze'de 21 Ağustos 2002 sabahı Filistinlileri bekleyen yine yıkım ve ölüm oldu. Geri çekilme adına harekete geçen İsrail tankları ve helikopterleri Gazze Şeridi'nde bulunan Han Yunus Mülteci Kampı'na saldırdı. Bir Filistinli'nin öldüğü, 6'sının yaralandığı saldırıda onlarca bina yıkıldı. Geri çekilme aldatmacasının ikinci adresi olan Beytüllahim'de ise Tulkarim Mülteci Kampının basılmasıyla yine 2 Filistinli öldü, ablukaya alınan kampta yıkılan evlerden birçok kişi gözaltına alındı.

Filistin Özerk Yönetimini Filistinli direnişçilere karşı daha aktif biçimde konumlandırmak isteyen İsrail, bu küçük

“Yalnızca emperyalistler ve yerli uşakları Sison’dan korkar”

ABD, ağustos ayının başlarında Filipinler Komünist Partisi (FKP) ve Yeni Halk Ordusu (YHO)’nu “Yabancı Terör Örgütleri” kara listesine alma ve mali kaynaklarının dondurulması kararının ardından Filipinler üzerindeki saldırılarına Ulusal Demokratik Cephe (UDC)’nin Politik Danışmanı Jose Maria Sison’a karşı saldırılarla devam ediyor. ABD, askeri danışmanı Colonel James Rowe’un Manila’da ve birçok ABD görevlisinin Filipinler’de 1980’li yıllarda öldürülmeleriyle ilgili olarak Sison’un ifadesini almak istiyor. 1989’da öldürülen Rowe için Filipinler yönetimi o dönemde 2 YHO gerillasını tutuklamıştı. Ancak ABD buna rağmen Hollanda hükümetinden bu ölümlerle ilgili olarak Sison’u teslim etmesini istedi.

Filipinler Ulusal Güvenlik Danışmanı Roilo Golez, bu durumun kendilerini ilgilendirmediğini, ABD’nin kendi yasalarını uyguladı-

ğını, buna itiraz etmeyeceklerini; ancak olay Filipinler’de gerçekleştiği için bazı yasal işlemlerin olacağını açıkladı.

Bu gelişmeler üzerine 21 Ağustos günü 90 FKP taraftarı Manila’daki Hollanda Başkonsolosluğu’nun önünde gösteri yaptı. Sison da yaptığı açıklamada “ABD’nin hedefi, daha fazla askerini getirebilmek için savaşı alevlendirmektir... ABD’nin hedefi Maoistleri teslim olmaya zorlamaktır. Manila hükümeti şimdiye kadar ABD’nin durumunu desteklemiştir; hükümet geçmiş anlaşmaları ihlal etmektedir” dedi. Sison ayrıca politik bilim adamı ve iyi bir mücadele bilgisi ve geçmişi olan biri olarak mücadelenin süreceğini vurgulayarak “FKP ve YHO’nun terör örgütü olarak ABD’nin kara listesine alınmasına gelince, bu bir problem-

dir; ancak üstesinden gelinemeyecek bir problem değildir” dedi.

Militan İşçi Sendikası KMU (1 Mayıs Sendikası) da konuyla ilgili olarak “bu kararlar ancak Macapagal-Arroyo yönetimine karşı protestoların artmasına sebep olacaktır. Bu FKP, YHO ve UDC’yi etkilemeyecektir, çünkü bunlar zaten kendi güçlerine güvenen örgütlerdir” dedi.

KMU Sekreteri Joel Maglunsad da 20 Ağustos’ta yaptığı açıklamada “Yalnızca emperyalizm ve onun yerli uşakları Jose Maria Sison’dan korkar” dedi. Maglunsad ABD’nin dehşete düşmüş durumda olduğunu, çünkü Sison’un emperyalizm tarafından ezilen ulusların mücadeleleri tarafından desteklendiğini söyleyerek “O, bu enternasyonalist itibarı, ABD hegemonyasını sona erdirecek halk hareketi üzerine geniş bilgisi ve bu hareketlere aktif desteğiyle kazanmıştır” dedi.

Unitad Popular hareketinin öncülerinden Victor Jara

Victor Jara, 28 Eylül 1938’de doğdu. Babası çiftçi, annesi ise Şilili bir halk şarkıcısıydı. Daha 13 yaşındayken annesinin ölümünden sonra yoksul bir ailenin yanında yaşamını sürdürmeye başladı. 1960’lı yıllarda tiyatro eğitimi almak için üniversiteye girdi. 1969’da tiyatroyu tamamen bırakıp kendini halk müziğine verdi. Şili’nin halk müziğini araştıran ve bu müziği çağdaş normlara ilk taşıyan Violeta Parra oldu. O Şili’nin “Yeni şarkı” hareketinin atasıydı. “Yeni Şarkı” hareketi kısa sürede Şili’deki toplumsal hareketin kültürel ifa-

desi oldu ve **Unitad Popular**’ın müziği haline geldi. Jara, müziğin siyasal hareket içindeki önemini çok iyi biliyor ve müziğini ABD ve Avrupa’nın kültürel istilasını yoketmek için kullanıyordu. 1970 yılına gelindiğinde, Victor Jara’nın da içinde bulunduğu **Yeni Şili Şarkısı** siyasal olarak açıkça safını belirlemiş ve Allende’yi desteklemişti.

11 Eylül 1973’te yaşanan Şili darbesinde Allende’nin öldürülmesinin ardından Santiago Stadyumu’na kapatılan devrimciler içinde Victor Jara da vardı. **13 Eylül 1973**’te işkenceyle öldürüldü.

Şili’deki **Pravda muhabiri Vladimir Çernişev, Jara’nın son anlarını 13 Ekim 1973’te şöyle anlatıyordu**; “Victor Jara dudaklarında bir şarkıyla öldü. Onu yanından hiç ayırmadığı refakatçisiyle, gitarıyla birlikte stadyuma getirdiler. Ve şarkı söylemeye başladı. Öbür tutuklular, gardiyanların ateş açma tehdidi- ne rağmen melodiye eşlik etme-

ye başladılar. Sonra bir subayın emri ile askerler Victor’un ellerini kırdılar. Artık gitar çalmıyordu, ama zayıf bir sesle şarkı söylemeye devam etti. Bir dipçikle kafasını parçaladılar ve diğer tutuklulara ibret olsun diye onu tribünlerin önüne astılar.”

Jara öldürülmeden önce stadyumda yazıp bestelediği ve daha sonra serbest bırakılan bir tutuklu tarafından dışarıya ulaştırılan “son mesajı”nda şöyle diyordu;

“Beşbin kişiyiz burada/ Şehrin bu ufak kıyısında/ Beşbin kişiyiz/ Kimbilir kaç kişidir/ Bütün şehirlerde ve bütün ülkede/ Tohum eken ve fabrika işleten/ Yalnız burada onbin el/... / Ne zor şarkı söylemek/ Şarkı dehşetinki olunca/ Yaşadığım dehşet/ Öldüğüm dehşet/ Kendimi böylesi bir kalabalık/ Ve bu şarkımı çığlıkların ve/ sessizliğin noktalandığı böyle çok/ sonsuzluk anı içinde bulmak/ Gördüğümü hiç görmemişim/ Hissetmemiş ve hissetmekte olduğum/ Yeni bir anın doğumu olacak.”

Nepal’de gazetecilerin isyanı büyüyor

Nepal’de basın özgürlüğünü savunan yaklaşık 200 gazeteci, 22 Ağustos 2002 tarihinde başkent Katmandu’da eylem yaptı. Polis barikatlarını yıkan ve polisle kısa süreli çatışmaya giren gazeteciler, şehir merkezine yürüyerek ana kavşağı trafiğe kestiler.

Nepal’de kasım ayında ilan edilen sıkıyönetim altında, tüm protestolar yasaklanmış durumda. Sıkıyönetim yasalarıyla polis, Maoistlere yardım ettiğinden şüphe duyduğu herkesi herhangi bir gerekçe göstermeden 24 saat gözaltına alabiliyor. Basın özgürlüğü de dahil tüm sivil haklar kısıtlanmış durumda.

Kasım ayından itibaren 130 gazeteci tutuklandı ve bunlardan yaklaşık 25 tanesi hala tutuklu bulunuyor veya kayıplar. Gazetecilerin tutuklanmasının tek gerekçesi hükümet karşıtı yazılar yazmaları. Birçok gazete de Maoistlere sempati duydukları gerekçesiyle kapatıldı.

Hükümetin Maoistleri destekleyen yazılar yazdığını iddia ettiği ve mayıs ayında gözaltına aldığı Krishna Sen’in de aralarında bulunduğu 9 gazetecinin nerede olduğu hala bilinmiyor. Merkezi Paris’te olan Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü geçtiğimiz ay Krishna Sen’in güvenlik güçleri tarafından öldürüldüğünü açıklamıştı.

Nepal Gazeteciler Federasyonu’ndan Bishnu Nisthuri son süreçte yaptıkları eylemlerle ilgili olarak “Polis, protestolarımızı gerçekleştirmemizi engellemeye çalıştı ancak biz onların bu çizgisini kırdık” dedi.

Evrensel Bakış

Tüm saldırılara rağmen, bir halkın mücadele tarihi yok edilemez!-1

Tüm dünyada gündemler, yoğun ve iç içe bir gelişim göstermekte. Dolayısıyla Türkiye'deki gelişmeleri, dünyada yaşananlarla bağını kurmadan bütünlüklü ele almazsak, doğru anlayışlar oluşturmamız ve uygun pratiklerle ilerlememiz mümkün olmaz.

ABD'nin özellikle 11 Eylül'den sonra egemenliğini sağlamlaştırmak ve ekonomisindeki bozulmalara engel olmak üzere, halkların gözünde meşrulaşma manevralarıyla düzenlediği hareketlerin gerçekliğini ve niteliğini önceki yazılarımızda açmıştık. Şimdi gündemde Irak'a müdahale var. Mesele sadece Irak değil Ortadoğu'daki etkinliği sağlamlaştırmak. Böyle bir dönemde AB üyesi ülkelerin de boş durması beklenemez. Bu ülkelerin, özellikle ABD saldırıları sırasında, ABD ile ilişkilerini doruk noktaya getirmeden öne çıkarma taktikleri kaçınılmaz. Böylesi dönemler boyunca sadece ABD'nin değil, AB üyesi ülkelerin de Ortadoğu ve Kafkaslar cephesinde stratejik bir konuma sahip olan ve ileri karakol misyonuna uygun donanan Türkiye üzerinde planları var. Bu yüzden AB, ABD'nin Türkiye üzerindeki etkinliğini de gözardı etmeden, Türkiye'ye "bizim üyemiz olamazsın" restini çekmez.

Yıllardır AB üyelik başvurusuna arada-derede yanıtlar alan Türkiye'ye bu dönemde de, aynı hesaplarla açık kapı bırakılmaya devam edilmekte. ABD'nin, ileri karakolunu AB içine sokarak buradaki etkinliğini artırma isteği bilinmekte. (Sadece hukuki olarak bile, AB üyesi bir ülkenin nüfusuna göre temsil, dolayısıyla oy hakkı doğuyor. AB ülkelerinin birçoğundan daha çok nüfusu-oy hakkı olabilecek

Türkiye'nin, ABD'ye bağımlılık düzeyi bugünkü boyuttayken AB'ye adeta bir ajan olarak alınması dahi mümkün değildir.) AB'nin kendi hesaplarından dolayı üyeliği direkt reddetmeyeceği de bilinmekte. Bu dönemde, AB'nin Türkiye'ye paket olarak sunduğu uyum yasaları da dikkat çekici. "Demokratikleşmeye" yönelik adımlar atılırken, esasta Kürt Ulusal Sorunu gündeme gelmekte. Bunu yaparken, sadece Türkiye Kürdistanı'nı değil, Ortadoğu'daki Kürt Sorununu ve buradaki önderlikleri kendine yakın kılmayı da hedeflemekte. Irak'a düzenlenecek olan operasyonda Türkiye'nin ileri karakol misyonunu yerine getirmesinin zorunluluğunu bilerek, sadece Türkiye'deki değil Ortadoğu'daki Kürt sorunu kapsamında azımsanmayacak bir gücü, tamamen olamasa da yanına çekmeye çalışmakta. Bunu sadece bugüne ait planlar/sonuçlar kapsamında değil, dünyadaki emperyalist dalaşların uzun vadeli projeleri kapsamında yapmakta.

Bütün bu gelişmeler içerisinde aynı hükümetle ilerlemek, halk üzerinde etkinlik kurmak mümkün değildi. '99 seçimlerinde, birazdan bahsedeceğimiz projeleri gerçekleştirecek bir hükümete ve onu onaylayan kitle tabanına ihtiyaç vardı. Bir yandan demokrat-yenilikçi görünümlü DSP'ye, bir yandan faşizmin şiddetli rüzgarını estirecek görünümüyle yıllardır kendini ispatlamış MHP'ye ihtiyaç vardı. Bunlar tarihsel rollerini oynadı ve miadını doldurdu. Şimdi bahsettiğimiz gelişmelere ve ülkedeki çelişkilerin boyutuna uygun tampon bir hükümete ihtiyaç var. Her şey 'ileri karakol' misyonuna ve bunun halka yansıtacak etkilerine göre planlanmakta

ve gerçekleştirilmekte.

Böylesi her dönemde, egemen sınıflar yapacakları her düzenlemede, halkın nabzını tutmak zorundadırlar. **Böylesi dönemlerde, özellikle bizim gibi yarı sömürge-yarı feodal ülkelerde; ülkedeki ekonomik durumu, halkın bundan etkilenimlerini hesaplayarak, kendi varlıklarının tehlikeye girmesini engelleyecek, ekonomik krize paralel gelişen siyasal çıkmazlarını açıklayabilecek, halkı yönetenler olarak, halkın umutlarını sürekli kendilerine kilitleyecek aldatmacalara başvurur, manevralar gerçekleştirirler.** Şüphesiz ki böylesi her dönemde, halkın karşısına bir dizi yenilikle çıkarlar. Halkın umutlarını bir süreliğine dahi olsa kendilerine kilitlemeyi başaracak; özünde eski, görüntüde yeni bir dizi değişimler gerçekleştirirler. Bütün bunlar egemen sınıfların, kendi bataklıklarında debelenip durmalarından başka bir şey değildir. Halkın kendi iktidarını kurması gerçekleşinceye kadar da bu manevralar devam edecektir. Ve bizlerin, her manevrayı doğru bir biçimde çözümlenemiz, halka bu yönlü bir bilinç taşıyamamız, buna paralel onu harekete geçirebilmemiz son derece önemlidir.

Dünyada bir dizi değişimin yaşandığı, ülkemizde de seçim öncesi hazırlığın sürdüğü ve AB üyeliğinin kabulü için şart koşulan uyum paketinin tamamının yasallaştırıldığı bir dönemden geçiyoruz. Bütün bu gelişmeler her süreçte farklı farklı biçimlerde karşımıza çıkmasına rağmen, özünde bir değişiklik olmadığı tespitini defalarca yaptık/yapıyoruz. Ancak sadece bu tespitlerimizi ortaya koymak ve hiçbir şey olmamış gibi devam etmek, halkı yadsayan bir tutum olacaktır. Gerçekleri tespit edebilmemize rağmen; bizi gerçeklerin değiştiricisi değil, seyircisi konumuna düşüren bir "gerçekçi"lik devrimci olmayı başaramaz. Gelişmeleri ne yok sayan, ne de abartan bir yönelimde; gelişmeleri yorumlayan, kitleler üzerindeki etkisini ölçen ve değiştirmeyi/harekete

geçirmeyi esas alan bir yönelimde olmamız; bizi devrimci kılan budur... Emperyalizmin dünyadaki egemenliği hüküm sürdükçe, özde tespit ettiklerimiz değişmeyecektir. Biz bunları görmeyen gözlerle göstermeye çalışmaya ısrarla devam etmeliyiz. **Bunu yaparken, farklı her yöntemi-uygulamayı, farklı her görüntüyü aynı öz üzerinden ele alıp, özgünlükleriyle irdelemeyi, onu uygun adım atmaya önemsemeliyiz.**

Önceki seçim süreçlerinden bir dizi farklılığı içeren bir seçim döneminden geçmekteyiz.

'99'dan bu yana iktidarda olan koalisyon hükümeti; o zamandan bu zamana, hem emperyalizme bağımlı ekonomik-siyasi yönelimini, hem de buna paralel ülke içinde yerine getirilmesi gereken düzenlemeleri; kendisine yüklenen tarihsel misyonu, gereklerine uygun bir biçimde gerçekleştirdi. Öncesinde de sürmekte olan icraatlar, bu dönemde de istikrarlı ve yoğunlaşmış bir biçimde gerçekleştirildi. ABD'nin ileri karakollarından biri olarak, bu bağımlılığın zorunlulukları yerine getirildi. Ordu, ABD'nin müdahale ettiği ülkelere gücünü seferber etti. PKK'nin net bir biçimde ifade ettiği 93'teki ateşkes çağrılarını, Öcalan'ın tutsak edilişiyle, o dönemdeki "pazarlık" seyirinden çıkarılarak, reformist bir kanala akıtılarak gerçekleştirildi. Yıllardır adım adım gerçekleştirilen tarımın tasfiyesi politikaları, öncesinde TC'nin savaşmakta olduğu önemli bir gücün hakim olduğu alanlarda, yani Türkiye Kürdistanı'nda doğallığında işliyordu. Yanısıra ülkenin diğer tarım alanları da bu 3 yıllık süreçte, emperyalist devletlerin krizlerini aşma kapsamında geliştirdikleri "neo-liberal" politikaların bir parçası olarak, ihracat ve ithalatta belirlenen kotaların sınırlarını aşamayan, kendi üretme koşulu bulunan ürünleri bile ithal etmek zorunda bırakılan zorunluluklarla yoğun bir tasfiyeye uğradı. Ağır sanayide sembolik birkaç kuruluş dışında, yeni açılımlar yapıl-

madı. Tüketim malları üretiminde daha sistemli bir zincir oluşturulurken dahi emperyalist ülkelerle ortaklıklar düzleminde seyreden ekonomik ağ geliştirildi. İlk adımlar atılırken halkın yoğun tepkisini alan özelleştirme hareketi, hızla ve adeta doğallaştırılarak ülkeye damgasını vurdu. Bu yoğun "uyum" sürecinde, işçinin atılmasından, memurun sürülmesinden, öğrencinin okuldan atılmasından, sesini yükseltenlerin tutsak edilmesine dek şiddetin, faşizmin yüzünü apaçık ortaya serdiği binbir yöntem uygulandı. İnsanca yaşamak için yetinilen ufak parçalar bile hunharca parçalandı. Bu saldırılara sessiz kalmak mümkün değildi. Halkın kendiliğinden ve sınırlı da olsa sesi çıkmaya devam etti. Koalisyon hükümeti iktidara gelmeden yaklaşık 4-5 yıl önce, Ulusal Hareket'in, bundan etkilenimi gözardı edilemeyecek olan devrimci hareketlerin tasfiyesine yönelik, yoğun bir saldırı dönemi yaşıyordu. Ulusal Hareket'in geri adım atılması döneminde, devrimci hareketlerin bu saldırıları göğüsleyişi çok yetersizdi. Doğallığında bu seslerin örgütlü bir güce dönüşmesi mümkün olmadı. Son süreçte, bu seslerin örgütlenebileceği tehlikesinin egemen sınıfların önünde her zaman durması gerçekliğiyle, devrimci hareketlerin kitlelerle birleşerek direnç gösteremeyecekleri bir anda hesaplanışıyla, tarihsel bir adım olarak, 19 Aralık saldırısı ve katliamı gerçekleştirildi. F tipi hücreler açıldı. Koalisyon hükümeti kendisinden önce planlanan projelerin noktalayıcısı oldu.

Yani bu hükümet, kendisini güden emperyalist güçlerin, bu dönemde kendisinden beklentilerini azami derecede yerine getiren bir hükümet oldu. Türkiye tarihinde de egemen sınıfların faşist yüzlerinin perdelenemeyeceği, baskı ve sömürünün aşına bir biçimde gerçekleştiği dönemlerden birinden daha geçildi.

Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Konferansı yapılıyor

İlki 1992 yılında Rio De Janeiro'da yapılan Birleşmiş Milletler (BM) "Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi"nin ikincisi Güney Afrika'nın Johannesburg kentinde 26 Ağustos'ta başladı. 4 Eylül'de sona erecek olan zirveye 100'ü aşkın devlet ve hükümet başkanı katılıyor. Zirvede konuşulacak konular arasında yoksulluk, küreselleşme, su, enerji, açlık ve hastalıklarla mücadele etme yöntemleri yer alıyor.

İlki 1992 yılında Rio De Janeiro'da yapılan Birleşmiş Milletler (BM) "Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi"nin ikincisi Güney Afrika'nın Johannesburg

karşılaştığımız bir tutum. Örneğin Dünya Gıda Zirvesinin görünen kısmında dünyadaki açlıkların açlık sorununun tespitine yönelik raporlar çıkaran emperyalist-

başladığı da işlenecek. Oysa ki tüm bunların yaratıcısının emperyalist-kapitalist sistemin ta kendisi olduğunu söylesek haksızlık etmiş olmayız. Doğal afetlerin

temin nükleer silah denemeleri, savaşlar sırasında kullanılan daha nice çeşit silah, kar uğruna çevrenin alabildiğince kirletilmesi vb. den kaynaklanmaktadır. Bu-

tamlarda yetişmesini, yüzlerce çocuğun henüz 5 yaşına gelmeden akbabalara yem olmasının sorumlusu da yine emperyalist ve kapitalist sistemdir. Tıpkı diğer emperyalist patentli zirvelerdeki gibi Dünya Kalkınma Zirvesinde de içeride emperyalistler daha fazla kâr hırsı ile tartışmalar yaparken dışarda yine yüzlerce insan belki de aynı anda, ölümlerle pençeleşecek; belki de yaşanan bir doğal afet ile yüzlercesi can verecek ve lüks salonlarda toplantı yapanların tüm bunlardan haberi dahi olmayacak.

Zirvenin yapıldığı Johannesburg'ta zirveyi protesto etmek için yaklaşık 70 bin gösterici çeşitli yerlerde farklı farklı eylemler yapıyor.

kentinde 26 Ağustos-4 Eylül tarihleri arasında yapılıyor. 100'ü aşkın devlet ve hükümet başkanının katılacağı zirvede konuşulacak konular arasında yoksulluk, küreselleşme, su, enerji, açlık ve hastalıklarla mücadele etme yöntemleri var. Zirvede Birleşmiş Milletleri ise BM'ye bağlı 20 kuruluş temsil edecek. Türkiye'yi ise Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ve Çevre Bakanı Fevzi Aytakin temsil edecek. ABD'nin ve Çok Uluslu Şirketlerin baskıları ile kendi çıkarları doğrultusunda karar aldırıldığı bu zirveye ABD Başkanı Bush katılmıyor. Açlığın, yoksulluğun, bulaşıcı hastalıkların vb. binlerce yıkımın yaratıcısı olan emperyalist kapitalist ülke başkanlarını; şirket sahiplerinin yine bu sorunlara çözüm aramak için bu gibi zirveler örgütlemesi daha önce de

ler arka planda da dünya halklarını iyice sefaletle sürükleyecek politikaların uygulanması kararı almışlardır. Bunun yanında bir tablo halinde çıkardıkları açlık, sefalet oranları onlar için adeta bir gurur tablosudur da.

Uyuşturucu tüccarların soyu tükenen hayvanların ticaretine başlaması, kaçak ağaç kesimi, toksit maddelerin pazarlanması vb. yasadışı yollardan milyonlarca dolar kazanan suç örgütleri ile mücadeleye de çevre suçları ile mücadele kapsamında ele alan zirvenin tartışacağı konulardan birisi de Afrika'da ortaya çıkan ve binlerce insanın toplu ölümüne kadar varan sonuçlara yol açan bulaşıcı hatalıklar. Bunun yanı sıra doğal dengelerin alt üst oluşu, fırtınaların, şiddetli yağışların vb. arttığı ve de bunun sonucu olarak doğal afetlerin çok sık yaşanmaya

artması ve yüzlerce insanın bunların sonucu olarak yaşamını yitirmesi tamamen mevcut sis-

nun gibi Afrika'da açlıkla boğuşan binlerce insanın bulaşıcı hastalıkların oluşabileceği or-

İşçiler sahipsiz kaldı

3 Mayıs 2002'de hükümetle Türk-iş arasında imzalanan protokole ters bir karar emeklilik hakları dolmadığı halde sırf yaşları 50'nin üzerinde olduğu gerekçesi ile 13 işçinin işten çıkarıldığı Aliğa Tüpraş rafinesinde, genel müdür Hüsamettin Danış işçilerin geri alınmasının mümkün olmadığını söyledi. Tüpraş Genel Müdürlüğü tarafından 31 Temmuz günü 50 yaşını doldurdukları gerekçeyle işten çıkarılan Petrol-iş üyesi işçiler işlerine geri dönme mücadelesi veriyor. Tüpraş Genel Müdürü mahkeme kararıyla Tüpraş asli işçisi olduklarını defalarca ka-

nıtlayıp, imzalanan sözleşmelerden yararlanan sendika üyesi işçilerin kendi işçileri olmadığını ısrar ediyor. Sendikanın "madem bu işçiler, sizin işçiniz değil neden siz işten çıkarıyorsunuz?"

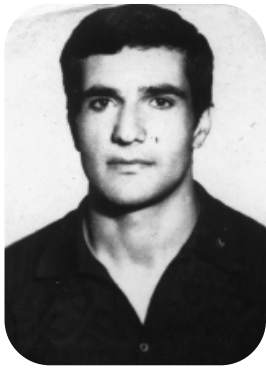
Yaşları 50'nin üzerinde olduğu için işten çıkarılan işçiler işlerine geri dönme mücadelesi veriyor

sorularına da cevap vermiyor. Tepkiler artınca da Tüpraş'ın bir biriminin inşaatını yapan Güriş adlı bir şirket işçileri işe almayı teklif etti. İşten çıkarıldıktan sonra Tüpraş'ın önüne çadır kurup beklemeye başla-

yan işçiler, Aliğa'da Tüpraş ve Petkim işçilerinin katılımıyla bir de basın açıklaması yaptılar.

İşten çıkartılanlardan **Hayriye Kızıl** "1987'den beri sigortalıyım, 14. senem yani. 52 yaşındayım biz hakkımızı istiyoruz işimizi istiyoruz. Çalışıp günümüzü doldurarak emeklilik hakkımızı kazanmak istiyoruz" diyerek tepkisini ifade etti. **Tahir Çelik** ise 20 yıl 7 aydır Tüpraş'ta aşçıbaşılık yapıyorum. Yıllarca çok ağır şartlarda asgari ücret düzeyinde çalıştık" diyerek yaşadıkları sıkıntıları anlattı.

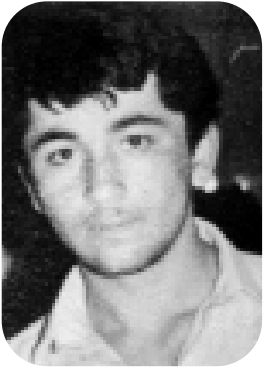
“Elbet bir bildiği var bu çocukların kolay değil öyle genç ölmek”

İbrahim Kara, Ali Geçgel, Munzur Geçgel

İbrahim Kara ve Ali Geçgel, 2 Eylül 1980'de işkenceci polislerden Fikret Çetin'in cezalandırılması eylemini başarıyla yerine getirdikten yaklaşık 1-1,5 saat sonra İzmir'in Hatay semtinin Arapderesi mevkiinde arama yapan polis ekipleriyle çatışmaya girerler. Ali Geçgel ve İbrahim Kara, polislerin “teslim ol” çağrısına silahlarıyla karşılık verir. Uzun süren çatışma sonunda İbrahim Kara aldığı yaralarla şehit düşerken, Ali Geçgel önce sağ olarak ele geçirilir ve daha sonra polislerin yayılım ateşiyle alçakça katledilir.

Olaydan sonra ölüm haberini duyan ve abisi Ali Geçgel'in cenazesini alıp memleketine götürmek üzere İzmir'e gelen Munzur Geçgel de gözaltına alınır. Kendisi de Proletarya Partisi sempatzanı olan Munzur Geçgel üstüne atılmak istenen suçlamaların hiçbirini kabul etmez. Onun bu direngenliğini sindiremeyen işkenceciler Munzur Geçgel'i de 9-10 Eylül 1980'de işkencede katleder.

Ahmet Şahin

1965 yılında Elbistan'da doğan Ahmet Şahin, Ankara'da Tıp öğrenimi gördüğü dönemde Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. Ahmet Şahin Ankara'da Gençlik Birliği'nin inşa görevini üstlendi. Daha sonra parti tarafından Amed'de görevlendirildi. Mersin'in Osmaniye ilçesindeki

polis karakolunun baskını esnasında yaralı olarak tutsak düşen Ahmet Şahin, 8 Eylül 1989'da TMLGB'nin ilk şehidi olarak ölümsüzleşti.

Pir Hasan Kulaç

Dersim'in Ovacık kazası Yazıören köyünden olan Pir Hasan Kulaç, İstanbul'da işçilik yaptığı sıralarda tanıştı Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle. Şehit düştüğü güne kadar Dersim dağlarında Pir Hasan Kulaç direnişin ve kararlılığın eşsiz örneklerini bıraktı yoldaşlarına. 5 Eylül 1981'de Dersim Ovacık Mercanlar Mevkii'nde buldukları yerin düşman askerleri tarafından çembere alınması sonucunda çıkan çatışmada şehit düştü.

Eylül 1981'de Dersim'de gerillaların yerini söylemediği için abisinin gözleri önünde işkencede yakılarak katledilen Behzat Firik'in anısına...

Yoksuldu
Yoksuldu yaşamları
Toprak evlerin kilerinde
ekşi yajda kokusu sinmişti
bir ağustos sabahı
Kesfer yeşili ormanlarında nem vardı
Hölük-uşağı köyünün
Yükseklerde dağılmayan atomik duman...
Çalındı kapıları
tereddütlü elleriyle araladığında
Ondokuz yaşında bir civandı
İnsanlığına insan
İnsanı insanlığına hayran ettiren
Bir candı alınan...
“Öldürecekler” dedi içinden
Kardeşlerden büyükleri
“Ben de kardeşimle geliyorum” dedi...
ve atıldı ileri
...
Ormana geldiklerinde durdular
Cevapsız kalmaya mahkum
Bir soru sordular civan'a
sustu
Şiddetli bir dipçikle çenesine kudurdular
Ve beyindeki evetli tüm imgeleri vurdular...
...
kuru kibrit tavında bir öbek odun topladılar
Asırlık bir ağacın yatay dalına
bağlanmış ipe
Behzat'ı ayaklarından aşağı sarkıttılar
Ve kibriti çaktılar
Ateş insanla
Hayır evetle savaştıydı
“Ya burada yanacaksın
ya sığınağımı söyleyeceksin gerillanın”
diyen düşmandı
Evetleri yutan insan
Ateşe yalanandı
Ölümüne susandı
İki candı
Biri yanmakta olan
Diğeri yanana baktırlandı
Bir annenin karnında yaşam bulan
İki can
İki civan
yanan militan
baktırılan sempatzandı
...
Yanan küçüğüydü
baktırılanın
Baktırılan büyüğüydü ateşte yananın
Yananı ateş kavuruyordu, inliyordu,
bağırıyordu
baktırılan adsız bir ölüm'e mahkum edilmiş
ama ölmüyordu;
Görüyordu, duyuyordu, soluyordu
Biri baktırılma cehenneminde vurulan
Diğeri cehennemi alazlar içinde kavrulandı
Yanan gerilla birliğinin yerini bilen
Baktırılan

Behzat Firik

Yananın gerillanın yerini bildiğini bilendi
İkiz insan
Altmış düşman
Dünya ateş ve can
Dünya ateş ve insandı
Biri gözdağı hükümdarlığında tutsak
Diğeri kavrulan alevlerle cenge tutulandı
Ateş ve insan
Konuşan ateş
Susan insandı
Konuş diyen silahlı düşmandı, çırpınan
“Biliyorum ama söylemem” diyen militandı
sakin olan
alazlar diline ulaşmadan
ilk ve son kez konuşan
Ve ölümüne susandı
...
En onulmaz inkarındaydı insan kendinin
en çirkin katlindeydi insan değerlerinin
En soylu savunmasındaydı insan
değerlerinin
Soyluluk bedeninde yanmaktaydı
Behzat Firik'in
Behzat yanıyordu
Yakanlar yalvarıyordu
Behzat susuyordu
Firik firikti terleri
Firik firikti derileri
Kulağı kesik faşist subayın
Enik enikti dilleri
Dünya kaygısız ikilenmişti
Yeryüzü ikiye bölünmüştü
Ve cenk sonuca evrilmüştü.
“bildiğini söyle kurtulursun” diyen
Sesi enik oldu yenilen
“Ateş öldürmez direnenleri”
diyen Behzat Firik'ti yenen.

Tokat dağlarında Dadukta'dan bir yiğit

Sinan Günel

5 yaşında bir oğlan çocuğu... ayağında kara lastiği giüyor davarları dağlarda. Saçları sarı, burnu kırmızı soğuktan. 5 yaşında bir oğlan çocuğu adı Sinan, çoban...

Yoksul-emekçi bir köy delikanlısı, saçları sarı Turhal'da okul sıralarında....

"Neydi ki yoksulluk payımıza düşüyor böyle, böyle gitmez" dedi Dadukta'nın sarı saçlı delikanlısı... Ve tanıdık dağlarda şahanları, o sevdiği, nice hayaller kurduğu dağla-

rın bağrını mekan eyleyenleri. Düzene karşı ilk eylemiydi Halk Savaşının yiğit gerillalarına yiyecek vermesi.

Ve 18'inde tutsak partizan, Dadukta'nın Sinan'ı...

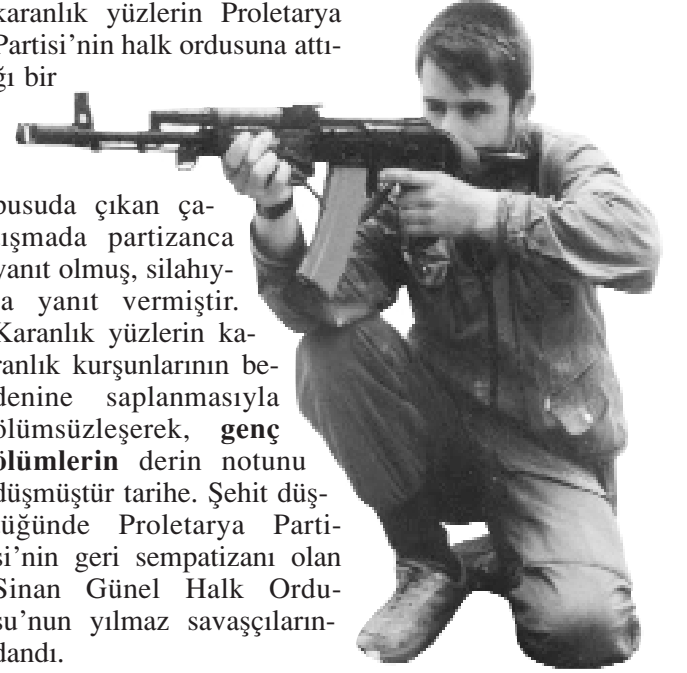
Ümraniye zindanında adımlıyor havalandırmayı, Dadukta'nın tepelerini adımlarcasına. Artık 19'unda elde mavzer gerillaydı, yoldaşlarına bağlılığın ifadesi yüzünde, adımlıyor Tokat dağlarını. Altısında Eylül'ün bağrına düşüyor Almus'un Daduktalı Sinan'ı...

1979 yılında Almus Çambulak (Dadukta) köyünde doğan Sinan Günel, 16 yaşında devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1998 yılında Proletarya Partisi'ne yapılan bir operasyonda 8 ay tutsak kalır Ümraniye zindanında. Tahliyesinden sonra TC'nin askerlik yoklaması geldiğinde, O yoksul, ezilen-emekçi halkının ordusuna katılmaya karar verir. '99 ilkbaharında gerillaya katılır. Tokat dağlarının Halo'sudur artık. Devrimci yaşamı boyunca belli sarsıntılı dönemler yaşasa da herşeye rağmen mücadelede ısrar, pusulası olmuştur.

6 Eylül 2001 gecesi Tokat Almus/Kadıvakfı köyünde

karanlık yüzlerin Proletarya Partisi'nin halk ordusuna attığı bir

pusuda çıkan çatışmada partizanca yanıt olmuş, silahıyla yanıt vermiştir. Karanlık yüzlerin karanlık kurşunlarının bedenine saplanmasıyla ölümsüzleşerek, **genç ölümlerin** derin notunu düşmüştür tarihe. Şehit düşüğünde Proletarya Partisi'nin geri sempatizanı olan Sinan Günel Halk Ordusu'nun yılmaz savaşçılarındandı.

Ölüm ve katliamların ayyuka çıktığı tarih: 12 Eylül 1980

12 Eylül askeri faşist cuntası o dönem gelişen toplumsal muhalefetin bastırılması, devrimci

nin faturasının emekçi halkın sırtına yüklenmesini hedefliyordu. Ayrıca 12 Eylül öncesi devletin

yabilmenin operasyonuydu. Postal, tank ve panzer uğultusunun geceyi tırmadığı, hoparlörlerden askeri marşların ve bildirilerin okunmasıyla başlayan ve sokağa çıkma yasakları ile devam eden bu darbe aslında tüm toplumun üzerine çöken bir karabulut gibiydi. Tarihte belki de daha önce yaşanmayan barbarlık örneklerinin sergilendiği, yüzlerce insanın sorgusuz sualsiz faili meçhullere(!) kurban gittiği bir süreçti. Emperyalizm ve onların uşağı patron-ağaların son çareleri haline gelen darbenin neden gerekli olduğu ve sonuçlarının neler olduğu o dönemin tarihsel koşullarında gizlidir. Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştiği, tüm ülkede muhalefetin gittikçe yayıldığı, egemenlerin tam bir buhran içinde olduğu ve iktidarın çatırdadığı bir süreçti 12 Eylül 1980 süreci. Ve o günün şartlarında çıkarları tehlikeye düşen emperyalistler ve uşakları için zaten bir maskeden ibaret olan parlamentonun bu kağıttan maskesine bile gerek kalmamıştı. Faşizm kanlı dişlerini bu maskenin arkasına gizlemek istemiyordu. Çünkü halkı

ancak katlederek, işkence ederek, zor kullanarak sindirebileceğini düşünüyordu. Ve düşündüğü gibi de yaptı. Askeri faşist cunta iş başına gelmez ilk olarak parlamentoyu kapattı. Grevleri yasakladı. En büyük amaçlarından biri işçi sınıfını tüm örgütlülüklerinden kopararak ve bu örgütlülükleri yok ederek dizginsiz bir sömürüyü rahatlıkla yapabilirdi. Bunun için birçok sendikaların kapısına kilit vuruldu. Sendikacılar ve devrimci işçiler de askeri kışlalara doldurularak, katledilerek işçiler önderlerinden arındırılmak istendi. Bununla da yetinilmedi. Daha önce kan can pahasına elde edilen birçok hak da tek tek işçilerin elinden alındı. Saldırıları sadece bunlarla da sınırlı kalmadı. Üniversiteler büyük bir tehdit odağı idi egemenler için. Devrimci demokrat öğrenciler, öğretim görevlileri, birer birer uzaklaştırıldı; görevinden atıldı; hapishanelere dolduruldu. Bilim, üniversitelerden kovularak şovenist eğitimin köşe taşları oturtuldu. Özellikle Kürtlerin yaşadığı bölgelerde de vahşi katliamların altına imza atan devlet buralarda da

dağı taşı askerle doldurarak eşine benzerine rastlanmadık bir katliama imza attı. Ve katledilmeyen yüzlerce insan da hapishanelere dolduruldu. Buralardaki en büyük amaç toplumun en ileri kesimi olan komünist ve devrimcileri kitlelerden yalıtılmaktı. Tutsakları kimliksizleştirmek, tek tipleştirmek için Nazi zulmünü aratmayacak işkencelere başvuruldu. Özellikle Diyarbakır ve Mamak Hapishanelerinde bıkmak bilmeden kan döken devlet yaptığı işkencelerle asıl olarak kitleleri yenilgi psikolojisine sokmak istiyordu. Asıl amaç bu idi. Marşlar, askeri eğitim, insan pisliği yedirme, tecavüz ve daha nice işkence yöntemlerinin tek amacı insanların bilinçlerini, beyinlerini teslim alabilmektir. Cuntanın bir amacı da hatta en önemli amacı da buydu, tüm insanları korkutarak sindirmek, yenilgi ve korku psikolojisine sokmaktı. Ve bu korkuyu topluma yayabilmek için içerde ve dışarda yüzlerce insan katledildi. İşte bu verilerden sadece bazıları;

* 650 bin kişi gözaltına alındı

* 49 kişi asıldı

* 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmakla yargılandı

* 30 bin kişi "sakıncalı" iddiası ile işten atıldı

* 14 bin kişi vatan dışlıktan çıkarıldı

* 300 kişi kuşuklu bir şekilde öldürüldü

* 171 kişi işkence ile öldürüldü

* 14 kişi hapishanelerdeki uygulamaları protesto için açlık grevinde yaşamını yitirdi

* 3 gazeteci öldürüldü. 31 gazeteci tutuklandı. Yasaklar nedeniyle 300 gün İstanbul'da gazeteler çıkmadı. 39 ton gazete, dergi, kitap imha edildi.

* 3 bin 854 öğretmen, 120 öğretim görevlisi, 47 hakim işine son verildi.

* 9 bin 400 kişi kamu görevinden atıldı ya da sürüldü.

Bu rakamlar sadece o günün zor şartları altında **kayıtlara geçen** gerçekleri ifade ediyor.

Yine 12 Eylül AFC'sinin ardından alınan bir karar da halkın hayır demesinin yasak olduğu anayasa oylaması sonucu 12 Eylül'ü yapanların ömür boyu dokunulmazlık kazanması oldu.

güçlerin yükselişine karşı onlara darbeler indirilmesi ve en önemlisi de çıkmaza giren ekonomi-

bu muhalefetten dolayı hayata geçiremediği yasaları da uygulaması için uygun bir ortamı sağla-

Tüketim ve kadın

Kapitalist sistemin doğasında var olan metalaştırma, bir mal haline getirilen kadınlar için de söz konusudur. Çok önemli bir tüketim aracı haline getirilen kadınlar üzerinde çağdaşlaşma, kadının sınırlarını aşması, zincirlerini kırması adına binbir türlü oyunlar oynanmakta ve bu politikalar kapitalistlerin cebini beslemektedir.

Emperyalizm bir yandan muazzam görünen gelişmesinin içinde kendi sonunu yaklaştırırken bir yandan da geniş halk yığınlarının akıl almaz sorunlarının yaratıcısı olmaktadır. Açlık, sefalet, acı, zulüm her geçen gün iyice artmakta ve toplumlarda öyle ya

kistan'da kocasının söylediği söze karşı gelme cüretini gösteren ya da başka bir erkekle birlikte olduğu yönlü tahminler olan kadınlar gazyağı dökülerek yakılmakta. Kulakları, burunları kesilmekte veya "suçun" büyüklüğüne göre gözleri oyulmaktadır. Kapita-

laştırma, bir mal haline getirilen kadınlar için de söz konusudur. **Çok önemli bir tüketim aracı haline getirilen kadınlar üzerinde çağdaşlaşma, kadının sınırlarını aşması, zincirlerini kırması adına binbir türlü oyunlar oynanmakta ve bu politikalar kapitalistlerin cebini beslemektedir.** Bizimki gibi ülkelerde kırsal bölgeler töre cinayetleri, kız çocuklarının okutulmaması gibi sorunlarla hala cebelleşirken şehirlerde de kadın makyaj kutularının, uyduruk kadın dergilerinin, magazin sayfalarının, reklamların arasına sıkıştırılmaya çalışılmaktadır. Tüketici toplumlarda reklamların önemini düşündüğümüzde egemenler cephesinde kurulan kadın-reklam denklemi daha rahat çözebiliriz. Temizlik malzemeleri, giyim, makyaj konusunda çok büyük bir tüketici kitlesini oluşturan kadınlar bir yandan reklamların içeriğinde meta olarak kullanılırken bir yandan da hitap ettiği kitle olarak metalaştırılmaktadır. Öyle ki en alakasız reklamlarda dahi kadın vücudu, sesi **ürünün çekiciliğini artırmak adına** meta olarak sunulmaktadır. Bu önemli bir konu iken firmaların kadınların dikkatlerini çekecek reklamları özellikle piyasaya sürmesi, gündüz televizyonlarda yayınlanan reklamları kadınların daha çok izlediği düşünülerek onlara yönelik reklamlara ağırlık verilmesi, hepsi bu metalaşmanın bir parçasıdır. Hayatı genelde evi ile sınırlı olan kadının tek derdi evin temizliği, moda uygun döşenmesi, son moda dantellerle, mobilyalarla süslenmesi olduğu için egemenlerin kadınları bu konuda iyice motive etmek amaçlı başvurduğu reklamlar kadını iyice sistemin kölesi ve devam-

da böyle ikinci cins görülen kadınlar da gelişen bu durumlardan iki kat daha fazla etkilenmektedir. Bu durum farklı sosyo ekonomik ülkelerde farklı farklı şekillerde ortaya çıkabilmektedir. Örneğin Pa-

list emperyalist ülkelerde ise kadına kısmi haklar verilse bile içinde tutulduğu çember esasta kırılmayarak farklı zincirlerle hapsedilmeye devam edilmektedir. Kapitalist sistemin doğasında var olan meta-

cısı yapmaya çalışmaktadır. En kötüsü de egemenlerin tüm bunları yaparken bu uygulamalarını "kadının özgürleştirilmesi" teması üzerine kurmalarıdır. Onların kadının özgürleşmesinden anladığı, kadının iyice köleleşmesi ve sistemlerinin en büyük maddi yatırımı olabilmesidir. Örneğin kadınların topuklu ayakkabı giymesini onun ikinci cins olarak görülmesi ve aşağılanması ile bağdaştıran Nike firması, kadınların düz taban giymesini de özgürleşmesi, rahat olması ile birleştirerek büyük karlar elde etmiştir. Spor ayakkabı satışlarında karı % 100'lere varan Nike'ın derdinin gerçekten kadının özgürleşmesi ve rahatlığı olmadığı ortada (Kaldı ki giyim tarzı bunu belirleyen bir etken dahi olamaz). Nike'ın çıkarlarınının topuklu ayakkabıyı gerektirecek bir durumda olduğu koşullarda "zarif, narin, ince, uzun kadınları" afişe edeceği de bir gerçek. Bu haliyle kadınlar bu ay aldığını, bir dahaki ay modası geçtiği için giymeyen; yeni çıkan herşeyin peşinde koşan çılgın tüketiciler haline getiriliyor. Öyle ki sokağa çıktığımızda herşeyiyle makyajıyla, giyim tarzıyla ayakkabısı ve saç şekli ile birbirinin tıpatıp aynısı kadınlarla karşılaşırız hep. Bunun üzerine bir de insanlar arasında yaratılan çıkarıcılık "onda var, bende de olsun" tarzı anlayışlar da bu tüketim çılgınlığını körüklemektedir. Bunun gibi örnekler çoğaltılabilir aslında. Örneğin yine şampuan reklamlarında da aynı mantıkla yüzlerce insan aynı ürüne yönlendirilebilmektedir. Saçı parlak olmayan ya da ... isimli şampuanla yıkanmayan kadın, etrafının ilgisini çekmeyen, hayattan zevk almayan, özgüveni olmayan bir insan psikolojisine sokularak

egemenlerin cebine para akıtan bir makine haline getirilebilmektedir. Bu daha birçok üründe böyledir. Tek amacı çevresinde beğenilmek olarak sınırlandırılan kadın dünyası dış macunundan ayakkabıya, şampuna vb. kadar metalaştırılmaktadır.

Burada yine üzerinde durulması gereken bir nokta da kapitalist sistemin bu kâr hirsında neden kadını hedef aldığı ve kullandığıdır. Kadını kendi elleri ile evine hapseden; tüm dünyasını mutfakla yatak odası arasında sınırlayan; onu devamlı olarak kendisini çevresine beğendirmek gerektiği gibi bir psikolojiye sokan sistem bunu yaptıktan sonra da bunun getirilerini dizginsizce, azgınca kullanmaktadır. Kendisini beğendirmek için doğal halinden bir hayli uzak bir hale getiren kadın zaman zaman artık, sosyal yaşama, dünyada, Türkiye'de, ilinde, ilçesinde, etrafında olup bitenlerle hiç mi hiç ilgilenmeyen sadece komşusunun yeni mobilyaları, perdeleri ile ilgilenen bir meta haline gelebilmektedir. Bu tüm insanların aynılaştırılmasına da yaramaktadır. Giymiyle, makyajıyla, süsüyle birbirinin aynı olan insanların bir zaman sonra düşünce dünyaları da aynı kısır döngü içinde aynılaşmakta, duyarsızlaşmakta ve metalaşmaktadır. Bu da herşeyi metalaştıran sistem için ağzının sularını akıtan bir durumdur. Böylece kadının kendisi dışındaki herşeye yabancılaştırılarak, zaten sınırlı olan dünyası daha kalın zincirlerle hapsedilmektedir. Cesur, girişimci, akıllı kadını ayakkabısı, eteği, makyajı ile sınırlayan sistem bu politikaları sonucu hem insanları toplumsal mücadeleden uzaklaştırmakta hem de kârına kâr katmaktadır.

Hamza Baba şenlikleri coşkuyla yapıldı

İzmir: İzmir'e bağlı Kemalpaşa ilçesinin Hamza Baba köyünde her yıl geleneksel olarak düzenlenen şenlikler bu yıl da 25 Ağustos tarihinde yapıldı. Binlerce insanı buluşturan şenliklere **Tohum Kültür Merkezi** ve **İşçi-Köylü, Alınteri, Devrimci Demokrasi, Ekmek ve Adalet, Mücadele Birliği** dergi ve gazeteleri de standları ile katıldı. Bu yılki şenliklere alevi halkımızın oylarını almaya çalışan DSP'li Kültür Bakanı Suat Çağlayan da katıldı. Açılış etkinliklerinden sonra konuşan Kültür Bakanı Çağlayan bol bol "demokratikleşme" ve alevi toplumunun Türk devleti için önemini vurguladı. Daha sonra sahneye Mehmet Demirdağ'a yazılan bir şiiri okuyarak **Güneşe Türkü** çıktı. Güneşe Türkü'nün parçala-

rını söylediği sırada jandarma gerçek yüzünü bir kez daha göstererek devrimci ve sosyalist basının standlarına saldırdı. Güneşe Türkü'nün konse-

rini keserek saldırıyı kitleye duyurmasının ardından standların olduğu bölgeye yönelen yüzlerce insan devrimcileri bağrına basarak gözaltına alı-

nan insanları tekrar geri aldı. Jandarmayı köyün dışına çıkartan halk "**Yaşamın devrimci dayanışma**" sloganını atarak köy meydanına geri dön-

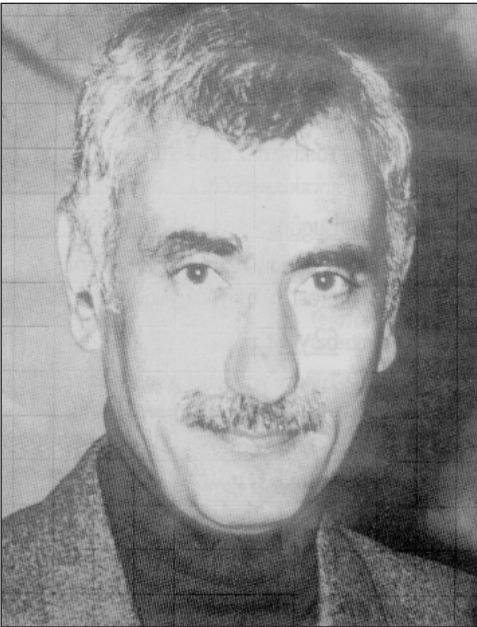
dü.

Kültür bakanının ve jandarmanın halk önünde teşhir edilmesiyle çaresizlik içinde kalan devletin bürokratları Güneşe Türkü'yü sahneden indirmeye çalıştı. Ancak halk Güneşe Türkü'yü halayları ve alkışları ile sahiplendi. Daha sonra da Kültür Bakanı Güneşe Türkü'nün konseri bitmeden köyden ayrıldı.

Halk ve devrimcilerin bulunduğu bu yılki Hamza Baba şenliklerinde gazetemiz İşçi-köylü ve birçok devrimci gazetesinin gönderdiği mesajlar okundu. Mesajlarda özellikle günümüzün direnenleri olan devrimcilerin F tipi zindanlara atıldığı vurgulanarak, bu direnişin sahiplenilmesi çağrısı yapıldı. Etkinlik Hüseyin Turan'ın konseriyle son buldu.

Yılmaz Güney

47 yıllık yaşamının 11 yılını hapishanelerde geçiren Yılmaz Güney militan bir sanatçı olduğu kadar militan bir siyasetçiydi de.

9 Eylül 1984'de yakalandığı mide kanseri nedeni ile Paris'te yaşamını yitiren devrimci, proleter sanatın ustası Yılmaz Güney'i ölümünün 18. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

"Arkadaşlar, sanat siyasetten bağımsız değildir ve herşeyde olduğu gibi siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır. Bu nedenle ben sanatımı siyasi ça-

lışmalarım, siyasi perspektifim, siyasi düşüncelerim üzerine otururken hiçbir zaman sanatı ve anlatılan şeyleri dar görüş açısından değil, genel Türkiye gerçeği açısından değerlendirmek istiyorum.

Eğer ben sanatımı bir dergideki siyasi görüşler gibi kısıtlarsam, o zaman benim filmim Türkiye'deki halkımı, Türkiye'deki gerçeği ve bunun daha ötesinde dünya halklarının sorunlarını tam olarak anlatamaz. Birincisi bu. İkincisi: Pratik sorun olarak çıktuktan soraki altı aylık bir zaman ben, filmin pratik işleriyle uğraşmak zorunda kaldım. Ama bu demek değildir ki, biz bütün çalışmalarımızı sadece sanat çalışmasına yoğunlaştırdık, siyasi olarak belli şeyler yapmadık anlamına gelmez...

Devrimci sanat, devrimci süreci anlatan sanattır. Bugüne kadar biz Türkiye'de faşist sansür uygulamalarından dolayı sosyal hayatın, ekonomik hayatın bile doğru dürüst portresini çizemedik. Ancak gerçekten devrimden sonra devrim sürecini, sadece komünist önderlerin değil, komünist mücadele içindeki halkın, devrimci sürecinin içindeki halkın hikayesi ile birlikte anlatacağız." (Yılmaz Güney'in sanat ve siyaset ilişkisini anlatan bir yazısından...)

Karkın'da Aziz Baba Şenlikleri

Tokat'ın Turhal ilçesine bağlı Karkın köyüne Horsa'dan gelen erenlerden Aha Babanın oğlu Aziz Baba'nın türbesini ziyaret amaçlı düzenlenen şenliklerin Karkın'da bu yıl 26.sı yapıldı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı şenliğe katılım daha çok Turhal ve çevre köyleri, Keçeci, Kuytul, Erenli, Mümük'ten sağlanırken, Amasya ve Tokat'tan gelenlerin yoğunluğu da dikkat çekiciydi. Bir bayram havası içerisinde geçen

**26. yapılan
şenliğe
3 bin kişi
katıldı**

şenliklerde jandarmanın yoğun katılımı gözlerden kaçmazken açılış konuşmasını Turhal eski (CHP) Belediye Başkanı Muhsin Pehlivan yaptı. Pehlivan konuşmasında birlikten, beraberlikten bahsederken, halktan yaklaşan seçimlerde doğru kararlar almalarını, sandık başına öyle gitmelerini istedi. Açılış ko-

nuşmasının ardından cem ayini yapıldıktan sonra Sivas'tan Ali Boğa ve Ankara Üniversitesi konservatuar öğrencilerinden bir grup müzik dinletisi verirken şenlik komitesi Aziz Baba türbesi için bağış topladı. Yerel sanatçıların da verdiği dinletilerden sonra şenlik Kıvırcık Ali'nin verdiği konserle saat 17:00'de sona erdi.

Koruculuk dayatmaları nedeni ile boşalan köyde kalan az sayıdaki köylü ise misafir

karşılamanın sevincini ve heyecanını yaşarken, şenliğe katılan insanlardan aldığımız görüşler hep aynıydı. "Bizler birlik, beraberlik ve dayanışmayı seviyoruz. Misafirperverlik bizim aldığımız kültürün özünde var" derken, "bizi karalayanlar gelsinler de buralarda görsünler" atfında bulunmadan da geçemediler.

İşçi-köylü'den

Derviş-CHP ittifakı ve seçim sürecinde son gelişmeler

Emperyalizmin müdahalesi ve DSP'den istifalar ile başlayan ve o günden bugüne sürekli gündemi meşgul eden seçim tartışmaları yeni boyutlarda devam ediyor. DSP'den istif edenler ve diğer yeni katılımlarla kurulan, sansasyonel bir çıkış yapmaya çalışan Yeni Türkiye'nin giderek irtifa kaybetmesi ve de Kemal Derviş'in CHP rozetini takması, şimdi Türkiye gündeminin yeni konuları arasında. Seçim tarihinin 3 Kasım olarak açıklanmasının ardından da burjuva siyasetçiler için yoğun bir ittifak arayışı ve propaganda süreci başlamış durumda. Kemal Derviş'in "güçlü bir ekonomiye geçiş için Türkiye'de atılması gereken adımlar" adlı broşürle gazetelere poz vererek Ekonomi Bakanı olarak atanmasının ardından bugün egemenlerin ihtiyacı bu sloganın yerine "güçlü ittifakları" gerektirir bir pozisyonundadır. Ve büyük bir telaşla toplantılar, görüşmeler yapılarak kapatmaya çalıştıkları gedik de bundan kaynaklanmaktadır. DSP'den istifaların yaşandığı ilk dönemde basında sürekli Cem ve Özkan ikilisi ile birlikte boy göstererek siyasette büyük olasılıkla birlikte hareket edeceklerinin mesajını veren Derviş'in son bir hamle yaparak CHP ile toplantılar yapması ve sonunda da resmen CHP'ye üye olması, üzerinde düşünülmesi gereken bir noktadır. Egemenlerin neden seçimlere ihtiyaç duydukları ve ayrıca daha önemli olarak seçimlerde neden ittifaklara ih-

tiyaç duydukları da yine önemli bir konudur. Koalisyon hükümetinin IMF'ye uşaklıkta kendini kanıtlamasına rağmen, halk nezdindeki yıpranmışlığı, yarattığı güvensizlik, AB'ye uyum sürecinde üzerine düşeni yeterince yerine getiremeyeceği endişesi ve halkın yiten umutlarını tekrar sandıkta yakalamak için gelinen süreçte egemenler açısından bir seçime fazlasıyla ihtiyaç vardı. Ancak bu seçimde de egemenleri endişelendiren çok önemli bir konu mevcut. O da barajı bile aşamamak ve bundan dolayı da halkın siyasi partilere olan güveninin iyice tuzla buz olması, meşruluğunun daha da kaybolmasıdır. Neredeyse denenmemiş hiçbir partinin kalmadığı ve halkın da bizzat pratikleri sonucu bu partilere hiçbir güven duymadığı böyle bir süreçte, tüm partilerin tek tek seçime girdiğini düşünürsek çıkan sonucu tahmin etmek ve bazı partilerin barajı dahi aşamayacağı bir tabloyu önceden görmek çok zor değildir. Bu, egemenlerin ne denli gülünç bir duruma düştüğünün ve hiçbir şekilde halkın iradesini temsil etmediğinin bir göstergesidir. Sürekli olarak parlamentonun halkın iradesini yansıttığı yalanını pompalayan egemenler açısından böyle utanç verici bir tablonun ortaya çıkması büyük bir prestij kaybı olacaktır. Onların asıl korkusu da budur. Hiçbir meşruluğu olmayan ve halkın iradesini yansıtmayan böylesi bir hükümetin yapacağı ise bir öncekinin aynısı olacaktır. IMF

programlarını harfiyen uygulamak.

Yine irdelenmesi gereken bir diğer konu da Derviş'in Cem ve Özkan ikilisinden ayrılarak CHP'yi tercih etmesidir. Derviş'in bu seçimi elbetteki yukarıda bahsettiğimiz ihtiyaca bağlı olmakla birlikte bir de egemenlerin özellikle farklı oy potansiyellerini bir yelpazede toplama istemleri ile ilgilidir. Sürekli Türkiye'nin yarımı için geniş bir yelpazeyi içine alan bir çözüm istediklerini vurgulayan Derviş'in amacı özellikle seçimden umudu olmayan ve sandık başına gitmek istemeyen kitleye hitap ederek bu oyları da sandıkta toplamaktır.

23 Ağustos 2002 tarihinde NTV televizyonunda "Eğrisi Doğrusu" adlı bir programa katılarak CHP'ye katılması ile ilgili soruları yanıtlayan Derviş'in şu sözleri de bu kitleyi hedeflediklerinin bir kanıtıdır: "Eğer düşündüğümüz bu sentezi sağlayamazsak; değişen ama eskiye bağlı sol, liberal solu birleştiremezsek oy oranımız %30 dahi olmaz. Bu sentez olayı olmasa istediklerimizi yapamayız"

IMF'nin Türkiye'ye atadığı ve krizi iyice derinleştirerek halkı da iyice sefaletle sürükleyen Derviş'in CHP'ye katılımını CHP açısından değerlendirdiğimizde bunun CHP'nin belli bir tabanında kabul edilemeyeceği gerçeği ile karşılaşırız. Derviş'in IMF politikalarının Türkiye'deki uygulayıcısı olduğunu bilen bir kesim buna sert tepki gösterse de, CHP'nin de bundan kazançlı çıkacağı ortada. 1999 yılı seçimlerinde 700 olan başvuru sayısının 3 Kasım'daki seçimler için şimdiden 1200 rakamına ulaşmış olması CHP'nin neyi hedeflediğini gösteriyor. İlk bakışta çelişki gibi görünen bu durum aslında

çelişki değildir. Her ne kadar halkımızın bir kısmı IMF politikalarının yıkım dolu sonuçlarını Derviş ile bağdaştırırsa da büyük bir kısmı ise hala Derviş'ten medet umabilecek durumdadır. Ancak onun gerçek yüzü hem pratikleri ile ortadayken hem de yine "Eğrisi Doğrusu" proramında yaptığı "40 bin kamu personelinin tasarrufu zorunludur" vb. açıklamaları ile ortadadır. Yine Merkez Bankası tarafından önerilen "IMF'ye bağlılık yemini" de seçimden sonra işbaşına gelebilecek herhangi bir hükümetin de sadece IMF talimatlarını yerine getirmekle yükümlü olduğunu kanıtlamaktadır. Merkez Bankası Başkanı Süreyya Serdengeçti tarafından önerilen ve Ekonomi Bakanı Masum Türker'in de onayladığı bu öneri sonucunda IMF'ye seçimden sonra da yıkım politikalarının uygulanacağı noktasında taahhüt verilecek. Bu da demektir ki seçimle iktidara hangi parti gelse halk için değişen hiçbirşey olmayacaktır.

Asıl çelişki ise muhalefette olduğu dönemde sürekli IMF politikalarına atıp tutan CHP ve Deniz Baykal'ın bu politikaların Türkiye'deki uygulayıcısı Kemal Derviş'le çabucak anlaşarak, aynı masaya oturmasıdır. Hatta Deniz Baykal ilk toplantılarının ardından "birbirimize doyamadık" diyerek ne kadar iki yüzlü olduğunu göstermiştir. Daha önceki konuşmalarında ve CHP imzalı bildirilerinde en revaçtaki sloganı olan "Türkiye'yi perişan edenlerden halk adına hesap soracağız" cümlesinin Baykal için ne anlam ifade ettiği de böylece ortaya çıkmaktadır. Türkiye'yi bu hale getiren IMF politikaları olduğuna göre ve Baykal da bugün bu politikaların Türkiye'deki mimarı Kemal Derviş'le kolkola

siyaset sahnesindeki yerini almış durumda ise bu sürekli halktan bahseden CHP ve Deniz Baykal için halka ihanet anlamına gelmektedir. Çıkarları söz konusu olduğunda dün söylediklerini bugün unutan siyasetçilere güzel örneklerden birisi de Deniz Baykal'dır.

Bunun dışında CHP'nin sanatçılara ve sendikacılara da çağrı yaptığını düşünürsek sürekli bahsettikleri geniş yelpazeyle ne kastettiklerini daha iyi anlamış oluruz. Sanatçılarla birlikte onların seslendiği kitleyi sendikacılar ile de onların tabanlarını kendilerine yedeklenmeyi düşünen CHP ve Derviş. Özellikle sendikalara yapılan bu çağrı başka bir ifade ile sınıfa ihanet etme çağrısından başka birşey değildir. Derviş'in daha doğrusu emperyalizmin ülkede at oynatmak için seçtiği parti bugün CHP olarak ortaya çıkmıştır. Birçok diğer partiye kıyasladığımızda CHP IMF'nin taahhütlerini yerine getirmesi için daha uygun bir ortam oluşturmaktadır. Yani emekçiler açısından bakıldığında yapılacak herhangi bir seçimle hiçbirşeyin değişmeyeceği açıktır. Bunun en güzel örneği daha önceki seçimler olarak önümüzde durmaktadır. Daha önce de aynı vaatler, aynı sloganlar ile halktan oy isteyenler iktidara geldiklerinde IMF'nin, özelleştirmenin, işten atmaların en büyük savunucusu olmadılar mı? Evet oldular. Öyleyse daha şimdiden kamudan 40 bin kişinin atılmasını düşleyen IMF tahsildarı, Kemal Derviş'in olduğu bir hükümetin yapacağı da daha öncekilerin aynısıdır. Öyleyse en doğru olan, tepki duyarak iktidarda olmayan veya denenmemiş partilere oy vermek yerine seçimi sandık başına gitmeyerek boykot ederek işlevsizleştirmektir.

Geleneksel Hacı Bektaş-ı Veli'yi anma şenlikleri yapıldı

Zulme karşı başkaldırışı yaşam felsefesiyle sunan ve yaşadığı çağın karanlığına karşı insanlığa bir ışık olma öğretisini yayarak "düşünce karanlığına karşı ışık tutanlara ne mutlu" söylemiyle kendinden sonraki nesillere bu öğretiyi taşıyan bir bilgin Hacı Bektaş-ı Veli. Hacı Bektaş-ı Veli'yi anma şenliği Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde 16-17-18 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirildi. Türkiye'nin birçok yerinden aynı fikri özümseyerek bir araya gelen insanların katılımıyla gerçekleştirilen şenlikler 3 gün boyunca paneller, konserler ve anma etkinlikleri çerçevesinde geçerken, devrimci ve sosyalist basının yanı sıra kültür merkezleri ve Pir Sultan Abdal Dernekleri de şenliğe katıldı. Geçen seneye oranla daha az bir katılımın olduğu şenlikte, ilk gün, öğlene kadar süren açılış kutlamaları ile geçti. Belediyenin de CHP'de olmasının etkisiyle adeta açılışın CHP şo-

vuna dönüştüğü kutlamada protokolde birçok ünlü siyasetçinin de ismi vardı. Siyasetçiler tek tek alevilik üzerinden politika yaparak, yaklaşan seçimler öncesi adeta birbirleriyle yarış edercesine "en büyük alevi" ya da "alevi destekçisi" kesildiler. Alevi dernekleri birbirlerini suçlayarak kimin daha alevilere yakın olduğu kimin daha seriatçı olduğu tartışıldı. Her yıl aynı görüntülere sahne olan Hacıbektaş'ta bu yıl da tanıdık "siyaset manzaraları" halkın pek ilgisini toplaması da, HADEP'ten, ÖDP'ye, YTP'den DSP'ye kadar birçok parti pankartlarıyla şenlikte yerini almıştı. Yine ilk gün sabah gösterileri yapılarak alevi kültüründen motifler sunulurken gazetemiz de dahil **Kızıl-bayrak**, **Atılım**, **Ekmek ve Adalet**, **Alınteri**, **Devrimci Demokrasi**, **Tohum Kültür Merkezi**, **Beksav** vb. kurumların ürünlerini sergilediği standlar çevresinde, 3 gün boyunca da sürecek

olan etkinliklerden ilki gerçekleştirildi. **Tiyatro İmge** tarafından Nazım Hikmet'in şiirinden uyarlanan **Tanya** adlı oyun sergilendi. Aynı gün gazetemiz **İşçi-köylü** de yoğun olarak Hacıbektaş'ta dağıtılırken, akşam saatlerinde yoğun olarak devrimci-demokrat insanların kaldığı ve alternatif olarak devrimcilerin çadırkentte sunduğu etkinliğe geçildi. Küçük anfi tiyatrodaki sunulan etkinlikte yine ilk olarak **Tanya** adlı oyun sergilendi. Ardından **Tohum Kültür Merkezi** bünyesinde çalışmalarını sürdüren müzik grubu **Güneşe Türkü** sanhe olarak kitleyi coşturan türkülerine geçerken, şair **Mehmet Özer**'in kavga dolu şiirleri ile gece renklendi. Hücre tipi hapishanelerdeki direnişe de değinildiği gecede **Ölüm Orucu** gazilerinden **İbrahim Gezici** de bir konuşma yaptı. Gezici, tahliyelerle direnişin tasfiye edilmeye çalışıldığını belirterek tutsakların neden F tipi-

ne karşı çıktığını anlatmaya çalıştı. Gezici'nin ardından kitle "**tecriti kaldırım ölümleri durdurun**", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" sloganlarını atarken, kayıp annesi olan **Hanife Yıldız** da söz alarak özellikle anne babalara seslenen bir konuşma yaptı. Yıldız'ın ardından

Ayrıca 3 gün boyunca stad-yumda **Erdal Erzincan**, **Arif Sağ**, **Grup Yorum**, **Grup Kızıllırmak** konser verirken, belediye önünde de etkinlikler yapıldı. Etkinlik boyunca **Partizan** ve **Hücre Karşıtı Platform** imzalı bildirimlerin yanı sıra **Yeni Demokrat Gençlik** dergisi de dağı-

Hacıbektaş Şenlikleri dönüşü kaza: 34 ölü

Her yıl düzenlenen Hacı Bektaş Veli'yi anma şenlikleri dönüşü Mersin'in Tarsus ilçesi Damlama mevkiinde meydana gelen kazada 34 kişi yaşamını yitirdi. Halkı

neden olduğunu belirterek alışveriş için indikleri Göreme'de, dükkana girenler mal çaldıkları iddiasıyla saldırıldığını söylediler. Bunlar iddia olarak ortada bırakılır-

"Alışveriş sırasında tartışma yaşanmış. Beldemizden bazı kişiler dövülmüş. Göremeliler 'Kahrolsun faşizm' sloganının atılmasına karşın tepkisini ortaya koymamış" diyerek kazaya sebebiyet veren etmenler konusunda kafalarda soru işareti oluşturdu.

Aralarında **Alınteri** gazetesi Adana muhabiri, **Kızılbayrak** ve **Devrimci Demokrasi** okurlarının da bulunduğu ölen 34 insanın çoğunun **Pir Sultan Abdal** ve **Hacı Bektaş-ı Veli** dernekleriyle **CHP'nin Adana İlçe Örgütlerinde** görevli oldukları belirtildi. Cenazelerden 19'u 10 bin kişinin katılımıyla 20 Ağustos günü Adana'da düzenlenen törenle toprağa verildi. Diğer cenazeler ise memleketlerine gönderildi.

Cenaze törenine katılan **Deniz Baykal** yaklaşan seçim sürecinin de etkisiyle alevi oyları toplama telaşına düştü. İddia edilen saldırının, **Belediye Başkanının** açıklamaları ve söylenen kazaya sebep olan panik ortamının açığa çıkarılması ve soruşturulması gerekir.

büyük bir acıya boğan kaza, bu yılki şenliklerin de mateme bitmesine neden oldu. Kazanın olduğu yerde kaza geçiren ikinci otobüsün, **Göreme ilçesinde taşlı, sopalı saldırıya uğradığı** söylendi. Otobüslerin birkaç araç tarafından takip edildiğini söyleyen yolcular, kazaya da bu durumun yarattığı paniğin

ken, kazanın nedeninin araçların şehirlerarası yolculukları için uygun olmadığı, kapasitenin dışında yolcu fazlasının alındığı belirtilerek, aracın freninin tutmadığı da söylendi.

Ancak garip olan olağan bir trafik kazası gibi gösterilen olayda **Göreme Belediye Başkanı** şu açıklamayı yaptı.

Mamak İşçi Evine bağlı olarak faaliyet üreten **Grup Yön** sahne aldı. Aynı günün akşamı yoğun yağmur nedeni ile etkinlik sonlandırılırken, Hacıbektaş'a gelenler ilk gün daha çok Hacıbektaş müzesini, kutsal sayılan yerleri ziyaret ettiler. Daha çok günlük gidiş gelişlerin yapıldığı Hacıbektaş'ta, şenlikle birlikte her yerde olduğu gibi ticaret olgusu ön plana çıkarken, özellikle çadırkentte kalanlar tarafından 2. gün belediyenin eksiklikleri ile başladı. Ve ikinci gün öğle üzeri sendikaların ve alevi kuruluşlarının katılımıyla "Toplum Şekillenişinde Sivil Toplum Örgütlerinin Yeri" konulu panel düzenlenirken, stand çevresi yine canlıydı. Aynı günün **17 Ağustos depreminin yıldönümüne** denk gelmesi nedeniyle **devrimciler tarafından ortak bir yürüyüşle depremde yaşamını yitirenler anıldı**. Standlar önünde yapılan kısa bir konuşmanın ardından anma noktalandı. Anmadan sonra **Güneşe Türkü** müzik dinlesi verirken **Kaldıraç** dergisinden bir kişi de **ABD'nin Irak'a müdahalesiyle gündeme gelen savaş konulu bir tiyatro oyunu** sergileyerek savaşa katılan fakat daha sonra yaşamı altüst olan bir adamın savaş psikolojisini anlattı.

tılırken, **PP'nin 30. kuruluş yılı** kampanyası çerçevesinde çıkarılan **Partizan** imzalı afişler Hacıbektaş'a yaygın bir şekilde yapıldı. Çadırkentte bulunduğu yerde ise **TKM'nin** hazırlanmış olduğu "**Su Damlasına Sığdırılan Yaşam**" adlı belgesel gösterimi sinevizyon olarak halka izletildi. Yaklaşık 200 kişinin izlediği belgesel 3 gün boyunca da standların bulunduğu yerde gösterildi.

Partizan kitleleri olarak ise **Mahsuni Şerif'in mezarı** ziyaret edildi. Çevreden katılımı birlikte gerçekleştirilen anmada söz alan bir katılımcı onu en güzel anmanın yine kendi türkülerini söylemek olduğunu belirtmesiyle "çeşmi siyahım" türküsü hep birlikte seslendirildi.

Bu yılki Hacıbektaş etkinlikleri çerçevesinde programın pek de yoğun olmamasıyla birlikte katılımda görülen büyük düşüşe rağmen devrimcilerin ortaya koyduğu alternatif etkinlikler şenliğe renk kattı.

Hacıbektaş'ın karanlık düşünceler diye adlandırdığı siyasetlerin oyunları boşa çıkarılmadığı sürece "dövene ve sövene" kul olmak kaçınılmazdır. Bunlara karşı direnip, ışık olduğumuz da ise Hacıbektaşlar, Pirsultanlar, Köroğlular ile gelecek kazanılacaktır.

Doğal afetler kaderimiz değil

Yine deprem ve sel haberleriyle meşgul hal-kımızın gündemi. Ege-men sınıfların AB tartış-maları, seçim tartışma-ları devam ede dursun onlar yaşamlarını birinci dereceden etkileyen konularla meşguller. Geçen hafta Türkiye'yi etkisi altına alan yağ-murun yarattığı sonuçla yoksul halkın çilesine tanık olduk. İstanbul'un birçok semtinde su bas-

tınadan dolayı maddi zarar oluşurken 10 gün süren sel baskınında 8 kişi yaşamını yitirdi. Yanısıra Macaristan, Çek Cumhuriyeti, Fran-sa, İsviçre ve Rusya'yı da etkisi altına alan sel felaketi sonucu 74 kişi yaşamını yitirdi. İran'ın kuzey doğusundaki sel-lerde 14 kişi ölürken Fi-lipinler'in büyük bir ke-siminde de etkili olan sel 17 can aldı.

"Küresel ısınmadan dünyanın birçok yeri et-kilenmiş durumda. Bu-zullarda erimeler var. Veriler 70-100 yıl için-de Karadeniz'in deniz suyunun yükseleceğini gösteriyor. Küresel ısın-madan dolayı, iklim de-ğişimin işaretleri var ama çok uzun bir süreç-te bunu söyleyebilece-ğiz. Ama Türkiye ku-raklığa doğru gidiyor" (Bünyamin Sürmeli

rika Cumhuriyeti'nin Johannesburg kentinde gerçekleşen zirvede üzerinde ağırlıklı ola-rak durulacak konu BM'nin hazırladığı rap-or olacak. BM'nin hazırladığı raporda;

"Küresel ısınma so-nucu tüm dünyadaki de-niz seviyeleri yükseli-yor."

"Yaklaşık 11 bin hayvan ve bitki türü yok olma tehlikesi ile karşı karşıya"

"Dünya ormanları-nın % 2,4'ü 1990'lı yıl-larda yok edildi"

"Çevre sorunlarının yarattığı hastalıklardan ölümler, özellikle kalkınan ülkelerde artıyor"

"Hava kirliliği yü-zünden her yıl üç mil-yon insan ölüyor" deniliyor.

Emperyalist bir ku-ruluş olan BM tüm bu sorunların yaratıcısı de-ğilmişçesine hazırladığı bu raporda yarattıkları bu yıkımı ortaya koyu-yorlar. Küresel ısınma olarak formüle edilen

ile hissedilirken, önü-müzdeki yıllarda insan-lık çok daha ciddi so-runlarla yüz yüze kala-cak.

Yine ülkemizde 17 Ağustos depreminin yıl-dönümüne paralel gün-deme gelen deprem tar-tışmaları halkı tedirgin etmekte. 17 Ağustos gü-nü yaşananlar büyük bir acı olarak halkımızın yüreğinde. Devletin bu noktadaki kayıtsızlığı, halkın yaşadığı sorunla-ra duyarsızlığı devlet eliyle bir katliama dö-nüşmüştür. Yine olası bir Marmara depremi tartışmalarında yaşana-cakların 17 Ağustos'tan çok daha ağır olacağı söyleniyor. TMMOB bu konuda yaptığı açıklama-larda beklenen dep-reme hazırlanmadığı için konunun halka unutturulmaya çalışıldı-ğını gösteriyor. Olası bir depremde kırılacak fay hattının 17 Ağustos'tan daha büyük olacağı tar-tışmaları yapılırken hal-kın bilinçlendirilmesi ve

halk, gözaltına alınmak-ta. Haksız savaşa mil-yonlarca dolar para ayı-ran devlet, alt yapının hazırlanması ve tamam-lanması için para ayır-mamakta. Halk birçok yerde hala kanalizasyon sularının içinde yaşam mücadelesi vermekte. Yaptıkları denemelerle, kullandıkları kimyasal silahlarla, ürettikleri mallarla bugün yaşadığımız afetlerin sorumluları, halkımızı sadece ağır faturayı ödeme yükümlülüğü ile yüz yüze bırakıyor. Sel baskınla-rının yaşandığı bölgele-rin birçoğuna yardım göndermekten aciz olan devlet, halkın yaşadığı bu acıları kendi çıkarla-rı için kullanma telaşına düşmektedir. Yıkılan, sular altında kalan, yan-an binlerce hektarlık arazilerin yerine yeni gökdelenler, yeni bina-lar dikme becerisini he-men gösterebilmektedir. İnsan yaşamının koca bir hiçten başka bir şey olmadığı bu sistemde yaşam hakkımıza ancak kendimiz, yürüteceği-miz toplumsal örgütlü mücadele ile sahip çıkabilirimiz. Her doğal afet emekçi halkımız için ölüm, salgın hastalık, yoksulluk ve yıkım getirirken onlar sıcak yataklarında, korunaklı evle-rinde rahatça uyumakta-lar. Silahlanmaya ayrı-lan pay sağlığa, eğitime ve insan yaşamını rahat-latacak alanlara bilinçli olarak yatırılmamakta-dır. Bunu talep etmek, istemek ve almak bizim en meşru hakkımızdır. Doğal afetler kader de-ğil, bizzat bu sistemin halkımıza reva gördüğü sonuçlardır. Biz bu so-nuçları yaşamaya hiç mi hiç mecbur değiliz!

kınları, yıldırım çarp-ması sonucu emekçi semtlerdeki birçok ev ve eşya kullanılamaz duruma geldi ve birçok insan yaşamını yitirdi. Ağustos'un ilk haftasında Türkiye'nin çeşitli illerinde toplam 18 kişi yıldırım çarpması sonu-cu yaşamını yitirdi. Yaşanan sellerde yine aynı biçimde çok sayıda in-san öldü. Avrupa'yı da saran sel felaketinin manzaraları Türki-ye'ninkinden farklı de-ğildi. Almanya'daki sel-den 19 kişi yaşamını yi-tirirken 26 kişi de kay-boldu. Avusturya'da fir-

Ülkemizde ve dün-yada aynı anda etkisini gösteren yağışlar ve sel felaketini bir tesadüf olarak mı düşüneceğiz? Yıllardır tartışılan kü-re-sel ısınma, ozon tabaka-sında oluşan hasar gibi gündeme fazlaca getiril-mek istenmeyen geli-şmelerin etkisini görüyor ve yaşıyoruz. Özellikle emperyalist ülkelerin yaptığı nükleer silah de-nemeleri sonucu doğada oluşan tahribata dikkat çeken çevre uzmanları, birden bire dünyayı et-kisi altına alan sel fela-keti konusunda da aynı soruna vurgu yapıyorlar.

Meteoroloji Uzmanı).

Emperyalist devletler, özellikle yarı-sömürge ülke-leri çöplüğü olarak kulla-nıp, kimyasal atıklarını bu ülkelerin de-nizlerine bira-karak o ülkelere zarar vermekle sınırlı kalma-yıp dünyanın ekolojik dengesini de alt-üst et-mektedirler.

26 Ağustos-4 Eylül tarihleri arasında bu so-runların tartışılacağı bir zirve başladı. Güney Af-

ekolojik dengenin bo-zulmasına neden olan faktörlerin başında em-peryalist ülkelerde kul-lanılan sera gazıdır. Ya-ratılan tahribatin sonuç-ları bugün sel felaketi, yıldırım düşmeleri, mevsim değişiklikleri

temde yaşadığımız afet-lerin hiçbirisi kader de-ğildir. Yoksul halkın yaşa-dığı gecekondu semtle-ri kolluk güçleri ile ba-sılarak dozerlerle, kaldı-ğımız evler yıkılmakta. Tepki gösteren evini yıktırmak istemeyen